2. KİTAP

DENİZ ERBULAK

DERİNDEKİLER

YEM

Kurtardığının kim olduğunu asla bilemezsin!
Ve kimin seni avlayacağını!

compressed by carettas

DEX

2. KİTAP

DERİNDEKİLER

YEM

Derindekiler 2 - Yem

Yazan: Deniz Erbulak

Yayına hazırlayan: Sinem Çelebioğlu
Kapak tasarımı: Onur Erbay
Grafik uygulama: Kamuran Ok

Kapak görseli: Vizerskaya/Vetta/Getty Images

© 2017 Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş
Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz. Tüm hakları saklıdır

1. Baskı: İstanbul, 2017
ISBN: 978-605-09-4507-2
Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 1 Kat: 10 Şişli 34360
Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66
www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

2. KİTAP

DENİZ ERBULAK

DERİNDEKİLER

YEM

DENİZ ERDUĞAN

DERİNDEKİLER

YEM

Tekne

Su karanlık ve soğuktu. Dalgalar kudurmuş gibiydi. Yağmur hiç aralıksız yağıyor, şimşekler ardı ardına göğü çizerek geçiyor, gök gürültüsü her şeyin üzerine büyük bir kasvetle iniyordu.

Çeşme, eğlencenin ve popülaritenin mekânı olmaktan çok uzak bir noktadaydı. Küçük kasaba, kışın en sivri gecelerinden birini yaşıyordu. Dalyan'ın yanındaki küçük koyun açıklarında, fırtınanın içinde belli belirsiz kımıldanan şey ise bir tekneydi. Otuz metrelik gövdesi, içinde savrulup durduğu fırtına kadar koyu griydi.

Gittikçe dengesizleşen dalgaların arasında tekneye doğru yaklaşan karaltılar vardı. Suya batıp çıkarak, bazen bir müddet dalgaların altında kalarak ilerliyorlardı. Teknenin yağmurla ve küpeşteyi aşıp giren dalgalarla yıkanan güvertesinde birkaç kişi koşuşturdu. Birileri denize doğru haykırdı, cevap alıyormuş gibi dinledi. Teknenin arka tarafında bir vinç hareket etti. Demir mekanizmanın gıcırtısı fırtınanın sesinde belli belirsiz duyuldu. Ağın yukarı çekildiği görüldü. İçindeki debelendi. Üzerindeki

ağla birlikte güverteye bırakıldı, bırakıldığı anda daha büyük bir kuvvetle kurtulmak için hamle etti. Fakat buna fırsat bulamadan üstüne büyükçe bir şey kapatıldı, zincir sesleri duyuldu. Denizdeki karaltılar tekneye çıktılar. Sadece biri suda kaldı. O da geriye dönüp kıyıya doğru yüzmeye başladı. Ama teknedekiler onun kıyıya çıkıp çıkmadığından emin olamadılar.

Ve zaten bundan emin olmak gibi bir dertleri de yoktu.

Eve dönüş

Belgin, Murat ve Barış kaldıkları siteye doğru yürüyorlardı. Yağmur hâlâ yağıyor, gök hâlâ gürlüyordu. Şimşeklerin ışık çatalları şimdi biraz daha uzaklaşmış gibiydi.

Sitedeki evlerin arasına girdiklerinde rüzgâr da kesildi. Hiç konuşmadan, ıslak ve yorgun yürümeye devam ettiler. Sadece Belgin, Güzin'in evinin önünden geçerken başını bir an için kaldırdı ve aynı anda Murat'ın da bunu yaptığını fark etti. Çoğu evin panjurları, diğer yaz mevsimine dek sıkı sıkıya kapatılmıştı. Bahçeler boyunca uzamış otlar, kökleşip ağaçlaşmış zakkumlar, devasa boyutlara gelmiş çin gülleri, duvarları aşmış mazılar, çam, iğde ve ıhlamur ağaçları her yeri kaplıyordu.

Panjurları kapalı evlerden birindeki dev zakkumun gölgesinde hafif bir kımıltı oldu. Evlerin arasından geçip giden üç gençten ikisi dönüp o tarafa baktı. Diğeri dalgın ve düşünceli yürümeye devam etti.

Zakkumun gölgesindeki uzun boylu adam geriye çekil-

di, sırtını bahçe duvarına yapıştırıp bekledi. İki gençten kız olanı yavaşlayıp durdu.

"Ne var?"

"Hiç!"

Susup geceyi dinlediler.

"Hadi, oyalanma!"

Diğer genç, onların geride kaldığını fark etmemişti. Kız, bir an uzaklaşan arkadaşına baktı. Sonra diğeriyle tekrar göz göze geldi. Yağmurun altında öylece beklediler. Zakkumun gölgesindeki adam yay gibi gerilmişti. Kız hissetmiş gibi başını o yana çevirdi. Gözleri zakkumun yapraklarında dolaştı. Sonra taş duvarı süzerek geçti ve ilerideki karanlık bahçe yoluna takılıp kaldı.

"Orada biri mi var?"

"Ben bir şey görmüyorum," dedi delikanlı.

"Bir şey duydum."

"Biri evinin kapısını falan açmıştır Belgin, hadi, oyalanmayalım."

"Kim oturuyor o tarafta?"

"Metinler, Aliler falan. Zeynep'le Halelerin evleri de onlardan biraz ileride." Sesi sabırsızdı. "Yürü artık. Yeterince ıslandık."

Kız acele etmeden birkaç adım attı. Erkek gelip kızı elinden yakaladı, kendisiyle beraber sürükledi. Zakkumun önünden hızla geçip gittiler ve ilerideki başka bir bahçe patikasına saparak gözden kayboldular.

Belgin yaşadığı korkunç gecenin etkisiyle sağlıklı düşünemeyeceğine emindi. Korku aklına oyun oynuyordu şimdi. Bütün o gerginliğin sonuçlarıydı bunlar. Bu yüzden

etrafı dinleyip duruyor, gölgelerden bir şey çıkarmaya çalışıyordu. Öte yandan paranoyaklaşıp takip edildikleri fikrini de kafasına takmak istemiyordu.

Yan gözle onu elinden tutan gence baktı. Neden bu kadar acele ediyordu şimdi eve dönmek için Murat? Neden Güzin'in evine o da dikkatle bakmıştı? Olanlar Güzin'le ne kadar ilgiliydi? Ya da Murat'la!

Hayır! Bir de Murat'ın, daha fazlasını bildiğine dair şüphelerle uğraşamayacaktı. Bütün gece olabildiğince serinkanlı kalmaya gayret etmişti. Olabildiğince mantıklı hareket etmeye. Ama artık tükendiğini hissediyordu. O yüzden elini genç erkeğin elinden çekmedi. Hızlanıp arayı açmış olan Barış'a yetiştiler.

Kaldıkları eve giden ıslak çimlerin üzerinden geçtiler ve iki evin arasındaki ortak bahçede durdular. Bu çok kısa bir andı ve yağmur artık kemiklerini ince ince sızlatıyordu. Sessizce birbirlerine baktılar. Söyleyecek çok şey vardı. O kadar çok ki, sanki içinde yaşadıkları zamana sığmayacak kadar.

Sonra o bir anlığına dondurdukları zamanı yeniden başlattılar ve gece kaldığı yerden akmaya devam etti. Kızların kaldığı evin verandasına çıktılar. Barış sürgülü balkon kapısını tıklattı. Camın ardında hemen siluetler belirdi. Evdekilerin kaygılı yüzleri, içerisinin sıcak ışığıyla birlikte ortaya çıktı. Ardından veranda kapısı yana çekildi. Tıknaz bir delikanlı ileri atıldı:

"Nerdesiniz siz ya? Deliye döndürdünüz bizi!"

"Tamam Sezgin, geldik işte," dedi Murat.

Asu ve Cansel de Sezgin'in ardından dışarı fırlamıştı. Üniversiteli altı genç, ince ince çiseleyen yağmurun altında durup birbirlerine baktılar.

"Gerçekten çok merak ettik!" dedi gür kırpmaları olan ufak tefek kız. Ağlamış görünüyordu.

"Tamam Cansel, iyiyiz merak edecek bir şey yok," dedi Belgin bitkin bir sesle. İçeri geçmek için hamle etti.

"Dışarıda ne işiniz vardı bu kadar saat anlamıyorum ki?" dedi tiz bir sesle Asu onu durdurarak. "Barış'la konuşacağınız mesele neyse gelip evde konuşsaydınız." Gözleri henüz tek kelime etmemiş olan Barış'a kaydı. Sonra tekrar Belgin'e çevrildi. "Tartıştınız mı yoksa?"

"Hayır canım, ne tartışması?" dedi Barış. "Biraz konuştuk sadece! Amma büyüttünüz!"

"E, o zaman neydi derdiniz, öyle fırlayıp gidecek kadar bu havada? Nasıl konuşmaymış bu?"

"Biraz canım sıkkındı tamam mı?" dedi Barış çabucak. "Belgin'le Murat da beni yalnız bırakmak istemediler, o kadar! Hadi iyi geceler!" Döndü. Islak çimleri geçip kendi evlerinin verandasına çıktı. "Sezgin, anahtar sende mi?"

Sezgin Belgin'e karanlık bir bakış attı. Ama bir şey söylemeden Barış'ın ardından gitti.

"Hayda, ne oluyor yahu? Biriniz çıkıp doğru düzgün anlatmayacak mı? Fırtınada evden fırlayıp gidiyorsunuz. Sonra bir yerde çay içip döneceğiz diye telefon açıyorsunuz," dedi daha da tizleşen hatta artık titreyen bir sesle Asu.

"Asu, tamam," dedi Cansel kızın koluna dokunarak. "Gel, içeride konuşuruz gerisini. Daha fazla durmayalım dışarıda."

"Evet, artık içeri girin," dedi Murat. Uzanıp Asu'nun omzuna elini koydu. "Hasta olacaksınız."

"Ben hasta oldum zaten Murat!" dedi kız bu kez. Göz-

leri doluydu. "Sizi nasıl merak ettim, haberin var mı?" Burnunu çekip sustu.

Bunun üzerine Belgin sessizce içeri girdi. Cansel de onu izledi. Perde uçuşarak dışarı savruldu. Asu ve Murat dışarıda verandanın sarı ampulünün ışığında, baş başa kaldılar. İkisi de birkaç saniye daha birbirine bakmayı sürdürdü. Sonra Asu yutkundu, gözlerini kırpıştırdı ve tekrar konuştu:

"Bak, arayıp çay içiyoruz diye haber verinceye kadar sizin... başınıza kötü bir şey geldi diye... ya da bir kaza filan..." Devam edemedi. Gözünden kayan damla yuvarlanıp çenesinden aşağı düştü.

Murat uzanıp kızın yanağındaki ıslak izi sildi:

"Saçmalama," dedi yumuşak bir sesle. "Ağlayacak bir şey yok Asu. Hava kötü diye asabın bozuldu senin. Hadi içeri gir artık. Yarın..."

"Hayır!" dedi kız başını geriye atarak. "Yarın değil. Ne olup bittiğini şimdi konuşmalıyız Murat."

"Belgin size anlatır. Hava soğuk."

"Dışarıda dolaşılacak kadar iyi bence," dedi kız imalı bir sesle. Sonra yumuşayıp üzüntüyle Murat'ın gözlerinin içine baktı: "Hem ben senden duymak istiyorum. Lütfen." Sesi hâlâ pürüzlüydü.

Murat derin bir nefes aldı. İki eliyle Asu'nun omuzlarından kavradı. Kendine çekti. Karşılıklı yüz yüze durdular.

"Bak, Barış bir süredir benim biraz canımı sıkıyordu."

"Neden?" Asu gözlerini kırpıştırdı. "Hâlâ o araştırmalar, makaleler konusu deme bana!"

"Evet, aslında öyle sayılır. Bütün zamanını buna ayı-

rıyor. Günlük düzenimiz bile kalmıyor bazen tamam mı? Dayanılacak gibi değil yani. O saçmalayınca benim de tepem atıyor haliyle, birbirimize giriyoruz. Dün akşam da biraz atıştık. Barış dışarı fırladı, ben de arkasından. Belgin de bizi görüp..."

"İyi de Belgin aranızda ne olduğunu nasıl anladı ki? Öyle peşinize takılacak kadar nasıl bildi, nasıl bu kadar önemli zannetti?"

"Sezgin Belgin'e bahsetmiş kavgalarımızdan. Daha doğrusu biraz dert yanmış. Belgin de ona *merak etme ben Barış'la konuşurum* falan demiş. Bizi tartışırken görünce dışarı çıktı, ben Barış'ın arkasından fırlayınca da... peşimize düştü işte."

Asu Murat'ın ellerinden kurtulup derin bir nefes aldı, saçlarını geriye doğru itti, kollarını göğsünde bağladı:

"Küçük bir şey, koca bir saçmalığa ancak bu kadar çevrilebilir!"

"Evet, kesinlikle. Barış'ın geri zekâlılığı işte."

Kız göz ucuyla Murat'a baktı:

"Düzeldiniz mi peki?"

"Barış'la mı? Tabii düzeldik. Barış'ı bilmez misin?"

"Ben bilirim de Belgin bilmez. Bak Murat, Belgin hayatı fazla ciddiye alan bir kız tamam mı? Böyle çocukça işlerinizle onu serseme çevirmenizi istemiyorum! Ben de onunla konuşacağım zaten. Sizin için endişeleniyor zavallım ama bilse!" Murat'a kızgın bir bakış attı.

"Tamam Asu, uzatmaya gerek yok. Düzeldik biz. Hadi, üşüdün sen de. Gir artık içeri. Yarın sabah görüşürüz."

Asu şüpheyle kaşlarını çattı. Bir an öyle durdular. Sonra genç çocuk eğilip kızı yanağından öptü:

"Hadi, tamam! Bak, yok bir şey dedim sana! İyi geceler."

Asu'ya göz kırptı. Ama yüzündeki tebessüm cansız ve belirsizdi. Döndü. Küçük bahçeyi geçti. Karşı verandaya çıkıp Asu'nun eve girmesini bekledi. Asu içeri girdi. Cam sürgü kapandı. Perde çekildi. Murat'ın gözleri yukarıya kaydı. Belgin, üst pencereden ona bakıyordu.

Gece ziyaretçisi

Üç genç bahçe yoluna saptıktan bir müddet sonra uzun boylu gölge, zakkumun ardından çıktı, yine kuytularda kalarak duvar diplerinden, ağaç altlarından yürüdü, gidip bahçesinde büyük çam ağacı olan evin kapısını çaldı.

Artık etraf tamamen boş ve sessizdi. Yağmur devam ediyordu. Ama rüzgâr neredeyse kesilmişti. Uzun boylu adamın kapıya vuruşu, gecenin giderek sakinleşen atmosferini kısa bir an için böldü. Birkaç saniye içinde kapı açıldı. Sarımsı bir ışık, karanlık çimlere düştü. Güzin'in hatları, bu ışığın önünde ince bir siluet oluşturdu. Kız bir an, siyah dalgıç kıyafetine benzer giysileriyle karşısında dikilen adama baktı:

Sonra yana çekilip kapıyı iyice açtı, adam içeri girdi.

Küçük evin salonu çok sıcak sayılmazdı. İçerinin havası daha çok ılık ve nemliydi. Klimalar çalışmıyordu. Buna karşılık bir elektrikli kalorifer peteği yakılmıştı. Köşeye yerleştirilmiş dar uzun bir makine, belli aralıklarla soğuk buhar püskürtüyordu. Beall, vücuduna yapışık fermuarlı ceketi ve bacaklarını saran tayt benzeri şeyi çıkardı. İçin-

den, serbest kalınca genişleyip normale dönen sentetik kumaştan bir eşofman çıktı.

"Anlat," dedi kız. İngilizce konuşuyordu. "Yakaladınız mı?"

"Hangisini soruyorsun?" dedi genç adam ıslak dalgıç kıyafetlerini olduğu gibi yere bırakırken. Ellerini kısacık saçlarının arasından geçirdi. Amerikan aksanı oldukça belirgindi. Gidip koltuklardan birine oturdu ve başını geriye atıp gülümsedi: "Profesörü mü, denizdekini mi?"

Kız cevap ermek yerine o da gidip bir koltuğa oturdu. Ayaklı bir abajurun yumuşak aydınlığından başka ışık yoktu. Kız, bu ışığa en uzak koltuğu seçmişti. Son derece soğukkanlı görünse de beti benzi atmış gibiydi. Yine de tek kelime etmedi ve karşısında ona gülümseyerek bakan genç adamın beklediği paniği göstermedi.

Sessizlik birkaç saniye uzadı.

Adam çok iyi bildiği bu evi ilk kez görüyormuş gibi bir müddet süzdü. Yumuşak renklerle döşenmiş hoş bir salondu burası. Ev, sitedeki diğer yazlıklarla aynı modeldi. Alt katta mutfakla bitişik küçük bir salon ve duş. Üst katta da biri büyük biri küçük iki oda ve bir banyo. Hoş vakit geçirmek ve yazın tadını çıkarmak için yapılmış sevimli, sakin bir tatil evi.

"Sacrop27'yi yakaladık," dedi sonunda adam.

Kız başını dikleştirdi ve ketum bir tavırla Amerikalıya bakmayı sürdürdü.

"Profesör de hayatta," dedi adam bunun üzerine.

"Kim?" dedi kız sadece. "Sen mi?"

Amerikalı, gözlerini devirerek gülümsedi:

"Tabii ki hayır. Onu Anastasis kurtardı."

"Başka kim vardı?"

"Anastasis, Timothy, Kaan ve..." Beall, başını düşünür gibi yana yatırdı: "Mehir?" Kaşlarını çatarak düzeltti: "Hayır, Mahir. Sonra tekne geldi, Sacrop'u ağa aldık."

"Ya onu?"

"Profesörü mü? Tabii ki hayır," dedi bu kez adam. "Henüz o kadar çaresiz değiliz bebeğim."

"Henüz mü?"

"Bak, gereksiz kelimelerin üzerinde durma. Önemli olan senin şu karizmatik profesörünün hâlâ hayatta olması." Birden oturduğu yerde doğrulup öne doğru eğildi. Gözlerini Güzin'in gözlerine dikti. Ciddileşmişti: "Bu geceki şartlarda onu hayatta tutmak hiç kolay değildi, anlıyor musun? Yaptığı çok aptalca bir hamleydi. Bu ay içinde denizde bulunan ikinci ceset olabilirdi. Bize fazladan angarya çıkardı. Ama yine de ölmesine izin vermedik." Tekrar geriye dayanırken ekledi: "Şimdilik!"

"*Onunla*... karşılaştı mı?"

Beall, yarı hırs yarı alayla parlayan gözlerini kıza dikti, dişlerini gıcırdatarak mırıldandı:

"*Onu* çağırmıştı zaten, öyle değil mi? Sırf bunu yapmak için oraya gitmişti yani. Geri zekâlı herif! Bu yüzden de evet, elbette *onunla* karşılaştı. Daha doğrusu *onun* tarafından suya çekildi."

Kızın gözleri irileşti, tek kelime etmedi, nefesini tutup bekledi.

"Korkutucu ha?" dedi Beall. "Aynen öyle bebeğim. Film gibiydi. Profesörü kayalıkların üzerindeyken ayağından yakaladı ve suya çekti. Adam epey direndi. Yaşına göre iyi performanstı." Sırıttı. "Tabii derine indikçe

daha fazlasını yapamadı. Çırpınıp duruyordu sadece."

Beall susup Güzin'e baktı. Kız taş bir duvar gibiydi. Kaskatı ve sessiz. Amerikalı devam etti:

"Sonra nasıl becerdiyse ayağını kurtardı. Sadece şanstı. Sacrop'un dikkatinin dağıldığı bir anda yakalanmış küçük bir şans! Ama dediğim gibi çok fazla su altında kalmıştı ve Anastasis yanına ulaştığında da artık boğulmak üzereydi."

"Ama yine de kurtuldu öyle mi?" Kız gözlerini kırpıştırdı. Yutkundu. Eli canı yanmış gibi boğazına gitti. Zorlanarak konuştu: "Anastasis'i görünce ne yaptı peki?"

"Profesör mü? Onu görmedi. Görmemeliydi zaten. Anastasis ona aşağıdan yaklaştı ve ayaklarından suyun yüzeyine itti. Yüzey çok dalgalıydı ama seninki nefes almayı başardı. Sonra da biraz çırpınması yeterli oldu muhtemelen."

"Sizi görmediğine emin misin?"

"Bizi istese de göremezdi güzelim. Bizi ya da suyun içindeki herhangi bir şeyi! Çok karanlıktı ve adam da zaten ölümün kıyısına gelmişti."

Kız bir saniye için durakladı. Sonra zayıf ama hâlâ donuk olan sesiyle sordu:

"Kıyıya çıktı mı Beall?" Gözlerini kaldırıp Amerikalıya baktı. "Onun karaya çıktığını gördün mü?"

Adam içini çekti:

"Ona tutuldun ha? Bu çok tehlikeli."

"Kıyıya çıktığını gördün mü?" diye sertçe tekrarladı kız.

"Evet, gördüm. Birkaç balıkçıyı korkuttu... ve tabii onun aklına uyup peşine düşen öğrencilerini!"

"Öğrenciler mi? Sadece Barış vardı."

"Sayıları artmış," dedi genç adam. "Barış'ın ev arkadaşı olan şu uzun boylu çocukla... karşılarındaki evde kalan kumral kız... Neydi adları?"

"Murat ve Belgin mi?"

"Evet, onlar. İsimleriniz zor. Ezberleyemiyorum. Neyse, mesele, profesörün peşinde dolanan küçük balık sürüsü değil tabii." Güldü. "Balık derken o aptal öğrencileri kastediyorum. Metafor yani." Tekrar sırıttı. "Dediğim gibi, asıl mesele öğrenciler değil, suyun içindekiler."

"Ne demek bu? Sacrop yakalanmadı mı?"

"Evet, kesinlikle yakalandı. Artık içeride. Ama sorun şu ki bu akşam o koya profesörü avlamaya gelen sadece Sacrop27 değildi." Yüzü değişti, ciddileşip kaygılı bir ifadeye büründü. "Orada başka bir tane daha vardı."

"Bu imkânsız!" diye fısıldadı kız.

Yüzünün rengi hafifçe grimsiydi sanki şimdi. Yanındaki sehpaya uzandı. Üzerinde duran küçük makinenin düğmesini çevirdi. Makineye bağlı kısa hortumun ucundan beyaz renkte bir buhar tütmeye başladı. Kız hortumu kendine çekti, ucundaki küçük maskeyi burnunu da içine alacak şekilde ağzına kapattı. Birkaç derin nefes aldı ve yapabildiği kadar soğuk su buharını içine çekti.

Beall düşünceli bakışlarla kıza bakıp başını salladı:

"Bak bu, krup krizine girmen için uygun bir gece değil."

"Sorun yok, iyiyim," dedi Güzin maskeyi yüzünden çekip. Uzanıp cihazı kapattı. Dönüp Beall'a baktı: "Bana her şeyi detaylarıyla anlat. Başka bir örneğin daha orada olması imkânsız. Yanılmış olmalısınız Beall."

"Yanılgı falan yok. Bu gece o suda, başka bir şeyin daha olduğunu doğrulayacak beş kişi vardı. Onlardan biri de bendim. O diğer şey de profesörü besin olarak gördü ve Sacrop'un elinden alabilmek için ona saldırdı. Her şey gözlerimin önünde oldu güzelim."

Kız başını yavaşça iki yana sallıyordu:

"Hayır... Bu kesinlikle... hatalı bir tespit olmalı. Belki bir balık..."

"Balık mı?" Beall soğuk bir edayla güldü. "Bak bu hatalı tespit ya da yanılgı falan değil! Orada bir şey daha vardı. Etrafımızda döndü, biz de onun etrafında döndük."

"Peki, onu da tekneye?.."

"Hayır. Kaçtı."

Kız yine başını sallıyordu:

"İmkânsız! Bak Beall, ne gördünüz bilmiyorum ama kaçak bir örnek olması mümkün değil. Başka bir şey görmüş olmalısınız. Kaçak örneklerin hepsinin dosyaları kapandı. Bir tanesi bile hayatta olsa avlanırdı."

"Avlanıyordu zaten."

"Hayır, bu geceden bahsetmiyorum, daha önce de avlandığına dair bir iz görürdük."

"Şimdiye dek gördüklerimiz belki de onun avlanmasından arta kalanlardı."

"Tuncer Toroslu'yu mu kastediyorsun?" dedi kız soğuk bir sesle.

"Hayır. Toroslu'nun ölüm zamanı Predat13 ile örtüşüyor, onda sorun yok. İçeride resmi tespiti yapıldı. Ama ağustosun son haftası kıyıda gece vakti öldürülen ve suya çekilen şu turist kadın..."

"O turist kadın da Tuncer Toroslu gibi Predat13'ün

kurbanıydı. Bu açık. Suda dolanan başka örnek de yok Beall."

"Tamam. Toroslu'yu ve turist kadını Predat13 öldürdü. Ama ya Predat13 hâlâ hayattaysa?" dedi Beall. "Öldüğünden emin olamayız. Sadece parçaları bulundu."

"Ne fark eder? Teknenin etrafında dolanıyordu. Onu ağa almaya çabalıyordunuz ve pervaneye dolandı."

"Hayır, pervaneye dolandığı tahmin edildi sadece." Genç adam omuz silkti: "Neyse! Buna içeridekiler karar verecek. Muhtemelen yarın erkenden toplanıp durum değerlendirmesi yaparlar. Yeni planlar için hazır ol. Belki senden de geçmişe dönük bir gözlem raporu isteyebilirler."

Susup Güzin'e baktı. Kız dalgınlaşmıştı. Kaşları çatılmış, eli boğazına gitmiş, dudakları büzülüp sımsıkı kapanmıştı.

"Ne kuruyorsun kafanda?" dedi adam. Sonra gözlerini kıstı. "Ne gördün Güzin?"

"Ne?"

"Denizde ne gördün dedim? Yüzerken. Gördüğün bir şey varsa ve bunu içeriye bildirmiyorsan..." Tehditkâr biçimde sustu.

"Gördüğüm bir şey yok."

Adam hemen yumuşadı:

"Bak, belki de bu anlattıklarımdan sonra eskiden gördüğün bazı şeyleri yeniden değerlendirirsin ve o anda zannettiğin şey olmadığını şimdi fark edersin. Kasten değil, bir algılama hatası yapmış olabilirsin." Sesi kurnaz ve sıcaktı. Dayanılmayacak kadar sevimli küçük bir gülümseme dudaklarında dolaştı. Mavi berrak gözleri kıza odaklandı. "Bunu iyice bir düşün!"

"Ben bir predat görecek kadar derine inemem," dedi kız donuk bir ifadeyle.

"Ama predatlar çok aç kalırlarsa sığ sulara yaklaşırlar ve karaya da çıkarlar. Turist kadını da böyle avlamıştı zaten."

"Yani Predat13'ten başka bir predat örneği var, ben onu sığ sularda gördüm ve bildirmedim öyle mi? Beni saçma sapan şeylerle suçlama Beall."

"Suçladığım falan yok. Bildiğin ya da şüphelendiğin bir şeyi şimdi fark etmiş olabilirsin diyorum sana sadece! Bak, bunu cidden bilmemiz gerekiyor."

"Sana bir şey görmedim dedim Beall!" dedi kız yine sertçe. Kollarını göğsünde bağlayıp başını geriye, koltuğa yasladı. "Ya şu kız?"

Güzin başını yasladığı yerden kaldırdı:

"Hangi kız?"

"Belgin."

"Ne olmuş ona?"

"Eylül başında suya girerken ona çarpan neydi?"

"Muhtemelen Sacrop'tu," dedi Güzin. Beall'a bakmıyordu. Soğuk buhar makinesinin hortumunu düzeltti. "Sacropları doğruca yırtıcı sınıfına sokmak yanlış. Onlar kemikli balıklar grubunun alt sınıfından üretildiler. Sadece boyutları risk yaratıyor."

"Ya Sacrop değilse?"

"O gözden kaçmış bir predat örneği olsaydı Belgin'i sağ bırakmazdı."

"Predat13 ölmemiş olabilir," dedi bunun üzerine Beall. "Bunu kafamdan çıkaramıyorum."

"Beall, saçmalıyorsun. Teknenin pervanesinde parça-

landı. Parçaları incelendi ve ona ait olduğu doğrulandı. Predatlar üretilen bütün örneklerden çok ayrılar. Onlar balık bile değil. İsimleri ilk çağ yırtıcılarından alındı. Onlar etobur yırtıcılar. Onlara ait parçaları herhangi bir su canlısından hemen ayırabilirsin. İçeridekiler de buldukları parçaları incelediler ve sonucu doğruladılar."

"Belki atladığımız bir şey var, belki zannettiğimizden başka türde örnekler dışarıda. Henüz üretim safhasında olan bir örnek kaçtıysa ve fark edilmediyse..."

"Hayır," dedi Güzin, Beall'ın gözlerine bakarak. "Bunun fark edilmemesi imkânsız. Bu noktada bahsettiğimiz şey *kaçmak* olamaz Beall." Gözlerinde karanlık sivri bir bakış belirdi, Amerikalıya saplanıp kaldı: "Ancak dışarıda üremek olabilir!"

Adam dehşet içinde kıza baktı:

"Bu mümkün değil!" Sinirli biçimde güldü. Tekrar ciddileşti. Başını salladı. "Hayır hayır! Bu bir *Jurassic Park* filmi değil, tamam mı? Mantıklı düşün. Dışarıda üremek için şu anda yeterli şartlar mevcut değil!"

"Doğa yeterli şartları bulamayınca... mevcut şartları kullanır!" dedi kız. "İçeridekilerin bu kuralı bilmediğini söyleme bana!"

Sorular

Belgin yatmaya hazırlanıyordu. Duş alıp üzerine en kalın eşofmanlarını giymişti. Vücudu yavaş yavaş olayların gerginliğinden uzaklaştıkça gevşiyor, bitkinliği dayanılmaz hale dönüşüyor, en ufak bir harekette eli ayağı kesiliyordu.

"Yüzün kâğıt gibi oldu, geldiğinde böyle değildin," dedi endişeyle ona bakan Cansel. Yatağının üzerine bağdaş kurup oturmuş, kaşlarını kaygıyla kaldırmıştı.

Asu ise kızların oda kapısına yaslanmış Belgin'e bakıyordu:

"Sıcak bir şeyler ya da bir ilaç içseydin de öyle yatsaydın Belgin, çok feci ıslanmışsınız, öyle böyle değil, kesin hasta olacaksın."

"İstemem, çay içtik Asu, inan çok yorgunum," dedi tükenmiş bir sesle Belgin yorganının içine girerken.

"Çayı nerede içtiniz ki?" dedi bu kez Cansel. "Bu havada, bu saatte neresi açık?"

"Köyde bir yer bulduk. Yarın konuşsak, çok yorgunum."

"Tamam yorgunsun da, aklımız başımızdan gitti bizim

de yani," dedi Asu. "Barış'la ne oldu Belgin, bir söylesene bize."

"Hiçbir şey olmadı. Barış'la Murat kavga etti, sonra da düzeldiler, olan bu."

"Sezgin sana bahsetmiş ha, aralarının bozuk olduğundan? Bize hiç anlatmadın da!"

"Daha bugün konuşmuştuk Sezgin'le. Fırsat olmadı."

"Hayır yani, Sezgin'in senden destek isteyeceği kadar büyümüş bir Murat-Barış anlaşmazlığı düşünemiyorum da ondan," dedi bu kez Asu. Sesi gergindi. Uzun kıvrık kirpikleriyle oynayıp duruyor, dudaklarını ısırıyordu.

"Destek istedi demeyelim, benimle paylaştı diyelim," dedi Belgin. "Sezgin'in canı çok sıkkındı. Ben de *Barış'la bir konuşurum* dedim. Bütün mesele bu." Belgin cümlesini bitirdi ve başını yastığına gömdü.

Ama Asu yerinden kıpırdamadı:

"Canım iyi de, Barış'la uygun bir zamanda konuşurdun. Niye fırlayıp gidiyorsun ki gece gece arkalarından?" Sonra gelip Belgin'in yatağının kenarına oturdu. Elini yorganın üzerinden Belgin'in omzuna koydu. Sesi şimdi daha az gergindi: "Bak sen çok..." Doğru kelimeyi bulmak için düşündü. "İnsanların söylediklerini çok ciddiye alıyorsun. Tamam, değer verdiğin için. Ama Barış'la Murat böyledir işte. Sezgin'e de bakma, muhtemelen çok büyük bir anlaşmazlık yaşıyorlar sanmıştır." Güldü: "Hâlbuki bak bizim salaklara, kuzu kuzu barışıp geri döndüler." Asu başını iki yana salladı. "Neyse hadi dinlen. Bir daha böyle delilik yapıp yüreğimizi ağzımıza getirme bizim. Bırak o iki kaçık ne halt ediyorsa etsin."

"Aynen," dedi Cansel.

"Kapınızı kapatın da oda soğumasın, aşağıdaki klimayı kapattım. Hadi iyi geceler."

Cansel kalkıp odalarının kapısını kapattı. Klimanın ayarını uyku moduna getirdi.

"Üşüyorsan yüksek derecede bırakabilirim."

"Gerek yok Cansel, iyi böyle."

Kız, Belgin'e kaçamak bir bakış attı:

"Belgin... bir daha böyle bir delilik yapma tamam mı?" Sesi çatallandı.

"Saçmalama Cansel, ağlayacak ne var şimdi?"

"Bu fırtınada deniz kenarına gitmek çok riskliydi. İyi ki..."

"Suya fazla yaklaşmadık, merak etme," dedi Belgin, bu gecenin yalanlarına bir tane daha ekleyerek.

"Ay, düşünmek bile istemiyorum. Gece vakti, o karanlık suyun içinde..." Ürperdi. "Ben zaten kıştan hiç hoşlanmam. Yağmur çamur bitmez. Çeşme'de iklim yumuşaktır, tatil gibi kış geçiririz diyordum, şu halimize bak! Bir an önce bitsin de kurtulalım."

"Ama daha yeni başlıyor," diye dalgın dalgın mırıldandı Belgin.

Cansel kaşlarını çatarak ona baktı. Belgin'in kıştan bahsettiğini varsaydı ve yatağına girdi. Başlayan bir şeyler olduğu fikri rahatsızlık vericiydi.

"Belgin'i bu işe neden karıştırdın?" diye öfkeyle haykırdı Murat.

Sezgin'in karşısında duruyordu. İkisi de ayaktaydılar. Merdivenlerden yukarı çıkmakta olan Barış durakladı.

"Belgin'i ben değil, siz karıştırdınız," dedi Sezgin. Göz-

lerinde bir kıvılcım yanıp söndü: "Ve kızı karıştırdığınız şeyin ne olduğunu gerçekten merak ediyorum."

"İmalarda bulunmayı bırak. Onu Barış'la benim peşime takan sensin!"

"Peşinize düştüğü için karışmak zorunda kaldığı işin ne olduğunu söyler misin sen bana?" dedi Sezgin.

Murat ve Barış çabucak birbirlerine baktılar.

"Biz azıcık tartışıyoruz sen koşup Belgin'e ağlıyorsun," dedi bu kez Murat.

"Oğlum bırak ağlamayı üzülmeyi falan. Siz ne çeviriyorsunuz önce onu bir anlat bana," dedi Sezgin. "Aptal mı sanıyorsunuz siz beni? Kızları iki kelimeyle geçiştirdiniz, inandılar diyelim. Beni cidden bu kadar hafife almıyorsunuzdur herhalde."

"Ne diyorsun oğlum sen?"

Barış birkaç adımda yanlarına geldi:

"Bir dakika Murat, sakin ol!" Sezgin'e döndü: "Açık konuşsana Sezgin?"

"Barış bak, senin derdinin ne olduğunu anladık," dedi Sezgin. "Anlaşılan bu yeni profesör de anlamış ki arayıp duruyorsunuz sabah akşam birbirinizi. Ya seni kullanıp ayak işlerini yaptırıyor fakültede... Ya da..."

"Eeee?" Murat yay gibi gerilmişti.

"Ya da gerçekten denizle ilgili bir şey var ortada."

"Hangi denizle?" dedi Barış boş bulunarak.

"Şu teknelerin yüzdüğü mavi renkli su var ya? Ondan söz ediyorum!" dedi Sezgin. Burnundan soluyordu. "Aptal numarası yapma bana tamam mı? Denizbilimleri profesörlerinin biri çıkıyor hayatından, biri giriyor. Bu koskoca profesör olmuş, on bin tane makale yazmış, ders vermiş

yaşını başını almış adamlara her ne söylüyorsan kafalarına yatan ciddi bir şeyler olmalı!"

"Ya, yok öyle bir şey! Nerden uyduruyorsun bunları Sezgin ya?" dedi Murat. Ellerini başının üzerinde birleştirip ofladı. "Barış'a şimdi mi inanacağın tuttu?"

"Ben gördüklerimden sonuç çıkarıyorum sadece."

"Çıkarma kardeşim, çıkarma!" dedi Murat.

"Sen kaç gündür neden bu kadar karşı koyuyordun madem Barış'a? Neden gidip deniz kıyısında fotoğraf çekmesini sorun ediyordun sürekli? Bence sen de onun peşinde olduğu şeye inanıyorsun artık."

"Neymiş peşinde olduğu şey?"

"Şu mutant hikâyeleri, suda evrim geçirmiş canavar balıklar falan!" Sezgin durup ikisine tek tek baktı. "Barış'ın derdi başından beri buydu, değil mi? Ölen profesörle konuştuğu konu da buydu, yeni profesöre anlatıp durduğu da bu."

"Barış istediği profesörün peşinde dolanabilir. Ben sadece olmadık zamanlarda çıkıp çıkıp gidiyor diye..." diye başladı Murat.

"Yok!" dedi Sezgin onun sözünü keserek. "Bu geceye kadar ben de öyle düşünüyordum. Ama bu gece, Barış'ın basit bir deniz fotoğrafı çekeceğim inadı büyüdü, yağmurda fırtınada nerede olduğunuzu anlatmadığınız, üstelik de perişan döndüğünüz belirsiz bir işe çevrildi. Ne yaptınız bu gece Murat? Sen Barış'a neden bu kadar kızıyordun? Korktuğun şey ne? Söylesene bana bir."

"Ne olacak, bu salağın başına bir şey gelmesinden korkuyorum sadece! Boşuna senaryo yazıp durma artık Sezgin ya, bırak Allah aşkına!"

"Madem Barış'ın salaklığıydı, ne diye çabucak geri dönmediniz? Barış gitti, bir fotoğraf çekip gelecek diyelim. Hava bozdu, çekti veya çekemedi, tamam. Ne diye geri dönmedi madem? Kaç saat oyalandı? Oğlum profesyonel fotoğrafçı mı bu çocuk? Bu havada ille de çekeceğim diye neden uğraşsın ki? Ya sen? Hadi denize düşer müşer diye korktun da fırladın gittin peşinden. Baktınız olmadı, hadi biraz tartıştınız, azıcık ıslandınız mıslandınız, sonra ne diye geri dönmediniz?"

"Döndük işte! Ne istiyorsun anlamıyorum ki Sezgin!"

"Ya Belgin? Hadi kızın içine sinmedi, o da peşinizden geldi. Bu kadar saat onu ne diye oyaladınız dışarıda?"

Murat Sezgin'in üzerine yürüdü:

"Ya sen neden durup dururken ona bizim derdimizi anlattın?"

"Murat! Sakin!" diye atıldı Barış.

"Biz sadece konuştuk Belgin'le, nerden bileyim sizi gördüğü an peşinize düşeceğini!" dedi Sezgin. "Barış'la konuşacağını söyledi. O da uygun bir anda. Belgin diğer kızlar gibi değil. Net biri. Barış'a da aklı başında laflar edecekti muhtemelen. O yüzden sadece onunla paylaştım zaten. Ne diye gidip Asu'ya Cansel'e anlatmadım sizce? Muhtemelen duygusala bağlar ilkokul çocuğu gibi aranızı yapmaya çalışırlardı. Belgin başka. Kafamı topluyorum onunla konuşunca."

"İyi, tamam. Olan olmuş. Sen Belgin'le konuştun, o da Barış'la."

"Hayır," dedi Sezgin. Gözlerinde yine o bakış vardı. "Dedim ya, uygun bir anda konuşması gerekiyordu. Ama yapmadı. Neden? Neden kalkıp bu gece sizinle o kadar saat dışarıda kaldı?"

Üçü birbirlerine baktılar.

"Nereye gittiniz?" diye devam etti Sezgin. "Çay içmeye gitmediğinizi biliyorum çünkü söylediğiniz yerlerde bu saatte açık tek bir mekân yok. Köy kahvesi de kapatıyor, onu da biliyorum. Evet, ben hepsini biliyorum. Bende detay çok. Onun için benim aklımla oynamayın. Bak, bu gece farklı bir şeyler olduysa bana söyle, nasıl olsa duyulur."

"Duyulur mu? Ne duyulur yahu? Etraftaki sitelerde kimsecikler yok."

"Yazlıkçılardan bahsetmiyorum. Öğrencilerden de. Burası küçük yer. Balıkçılar yedi yirmi dört kıyıdalar. Gece gündüz, ne olup bitiyorsa görüyorlar. O yüzden başınız derde girdiyse bana şimdi anlatın."

Murat derin bir nefes aldı.

"Evet, balıkçılar!" dedi bezmiş bir sesle.

Barış'la birbirlerine baktılar. Barış gözlerini devirdi:

"Tamam Sezgin işte ya, biraz yürüdük oldu mu? Burunu döndük, diğer sitelerin oraya dek indim. Fotoğraf çektim, bunlar da arkamdan geldi, sonra da geri döndük. Balıkçılara sorsan onlar da öyle der zaten. Başka bir aksiyon yok!"

"Şu halinize baksana bir, suya düşmüş gibisiniz, çocuk mu kandırıyorsunuz siz?" dedi Sezgin.

"Kıyıda biraz oyalandık diye oldu, tamam mı? Dalgalardan ıslandık. Sonra da..."

"Evet, asıl sonrası önemli zaten. Bu kadar saati nerede geçirdiniz Barış? Ya o profesör? Seni gönderdi bu gece fotoğraf çekmeye, merak edip tekrar aradı mı? Belki de o da geldi yanınıza."

Birkaç saniyelik bıçak gibi keskin bir sessizlik yaşandı.

"Tamam o zaman dinle!" dedi sonunda Barış.

"Barış!"

"Bir dakika Murat ya, anlatayım rahat etsin." Barış, Murat'ın rengi atmış yüzüne aldırmadan devam etti: "Evet, Timur Hoca da geldi bu gece yanımıza. Fotoğrafa bakmak için. O da bizimleydi yani. Biraz konuştuk..."

"Biraz mı?"

"Sonra ayrıldık koydan. Sırılsıklamdık zaten." Barış Murat'a kaçamak bir bakış attı: "Timur Hoca'nın ayağı kaydı, bileğini incitti hatta. Ona yardım ettik, götürdük evine bıraktık. Şurada bir villada kalıyor, burunda. Timur Hoca da bizi içeri davet etti. Çok üşümüştük, girip birer çay içtik. Biraz daha konuştuk. O kadar! İşte, al sana hikâye! Bütün mesele bu! Tamam mı? Oldu mu?"

Sezgin birkaç saniye Barış'a baktı:

"Üçünüz?"

"Evet, üçümüz."

"Girip çay içtiniz?"

"Evet."

"Timur Hoca'da?

"Evet, Timur Hoca'da."

"Niye baştan böyle anlatmadınız?"

"Mutasyon konusu yüzünden kimse kafamızda söylenmesin diye." Barış'ın cevapları neredeyse otomatik biçimde veriliyordu. Sezgin onu şüpheyle süzdü:

"Ya Belgin?"

"Belgin de bizimle geldi. Fotoğraflara baktık, çay içtik, öyle genel bir sohbet ettik, döndük."

"Bir de fotoğraflar var tabii. Kusura bakma da sen ne-

yin fotoğrafını çekmeye gidiyorsun böyle manyakça saatlerde?"

"Neyin mi? Denizin! Gelgitlerin falan..."

"Hiç yalan söyleyemiyorsun tamam mı?" dedi Sezgin. "Peki, Belgin'e çarpan şeyden de bahsettiniz mi? Bak, adama malzeme çıkarmak için Belgin'i konuşmaya zorlamadın değil mi Barış?"

"Yok yahu ne zorlaması? Evet, o konu açıldı, kabul. Ama Belgin kendi anlattı. Sonra da eve döndük. Olay bu!"

Birkaç saniye sessizlik oldu. Sezgin Murat'a baktı:

"Hadi Barış'ın her zaman derdi buydu da, ya sen? Sen başından beri Belgin'i bu işten uzak tutmak için ortalığı birbirine katmadın mı? Şimdi kalkmış, onu bu saçmalığın tam içine mi çekiyorsun Murat?"

Sonra da cevap beklemeden aralarından sıyrıldı ve yukarı çıktı. Küçük odanın kapısının kapandığı duyuldu.

Murat ve Barış derin bir soluk aldı. İkisinin de artık tek kelime söyleyecek hali yoktu. Barış tükenmiş haldeydi. Murat'sa, Sezgin'in son söylediklerinin etkisinde çalkalanıp duruyordu hâlâ!

Lüks bir tekne

O sabah hava biraz daha soğuktu. Gökyüzü donuk, beyazımsı bir griydi. Yağmur kurşuni bulutlar olmadan da başlayabilirmiş gibi görünüyordu. Ancak bu muhtemelen ince, sinsi bir yağmur veya insanın kemiklerini sızlatan buz gibi bir nem halinde gelecekti.

Buna rağmen, Çeşme'nin kuzeyindeki koylara tek tek girerek yarımadayı dolaşan ve güneye inmekte olan lüks teknede herkesin keyfi yerindeydi. Elli iki metrelik tekne, koyların biraz uzağında demirliyor ve az sayıdaki özel yolcu, bazen botla bazen jet ski ile kıyıya dek gidiyor, tarihi ya da turistik noktaları görüyor, iyot dolu havayı içlerine çekiyor ve dönüyorlardı.

Şifne'deki termal tesislerde açık havadaki ılık ve şifalı sularla dolu havuzlara girmekten ve buz gibi havada sıcak suda yüzmekten son derece hoşlanmışlardı. Bu büyük tekneyle küçük koylara yaklaşamıyor ama botla kıyıya dek gidiyor ve fotoğraf çekiyorlardı. Su öyle berrak ve temizdi ki bir cam plaka gibi altlarında uzanıyordu. Havanın bozuk olduğu günlerse deniz gri bir yağ havu-

zuna dönüyor, parlak ve yoğun, güvenilmez ve karanlık oluyordu.

Hava kötüyken bu lüks teknede yapılacak en iyi şey, geniş camları sayesinde manzarayı eksiksiz gören ferah döşenmiş kapalı salonda oturmak ve dalgalar arasındaki yolculuğu izlemek, biraz sallanmak ve neredeyse bir macera yaşıyor hissine kapılmaktı.

Belki yapılacak pek çok sıradışı şey bulunabilirdi. Ama yolcuların hiçbiri çılgın insanlar değillerdi. Orta yaşa yakındılar. Maddi imkânı olan, eğitimli, ilgi alanlarına incelikle ve özenle zaman ayıran, sakin, sade insanlardı. Neşeli olmaya uzak değillerdi ama sınırları zorlamak için hareket etmiyorlardı. Hafif bir müzik, hafif bir akşam yemeği ve hafif bir içki onlara yetiyor, aheste ve üzerinde konuşulabilecek bir gün için plan yapmayı tercih ediyorlardı. Belki de yazın gürültülü eğlencelerini sevmediklerinden bu mevsimde bu teknenin içinde, bu ıssız koyların ucundaydılar.

Turu arkadaşlarına teklif eden Güven Tirkan'dı ve on kişilik gruptaki herkesin zevkini tek tek biliyordu. Bağlantılarını kurmuş ve aynı kafada olan dostlarını toplayarak kış ortasında yaz mekânlarını gezmeye çıkmıştı. Mümkünse yunusları, fokları ve hatta büyük deniz kaplumbağalarını görmek ve ara sıra oltayla balık avlamak için. Ama en çok fotoğraf çekmek için.

Kaptan ve üç kişilik personelden oluşan mürettebat, bütün ihtiyaçları en üst kaliteyle, neredeyse hiç göze görünmeden karşılamayı bilecek şekilde tecrübeli ve eğitimliydi.

O sabah da hanımlar henüz kapalı salonda kahveleri-

ni içiyorlarken erkeklerden bazıları fotoğraf çekmek için hazırlık yapmaya gitmişlerdi. İçlerinden ikisinin profesyonel makineleri vardı. Ama hanımların çoğu, aynı görüntüleri cep telefonlarıyla da yakalayacaklarını iddia ederek onlara sık sık takılıyorlardı.

"Alaçatı'ya ne zaman gideceğiz?" Soruyu soran oldukça hoş, zarif bir kadındı.

"Alaçatı limanı güneyde kalıyor," dedi Güven Tirkan. "Yarımadayı tamamen dolanmamız gerekecek. Ya bekleyeceksiniz ya da çok istiyorsanız Çeşme marinasına girdiğimizde karayolundan gidip görüp döneceğiz."

Soruyu soran kadın kararsızca yanındaki arkadaşına baktı:

"Fulya ne dersin?"

"Marinadan gitmek olabilir. Alaçatı'yı gezmeden ayrılmayalım Çeşme'den. Asıl sezon dışı giderseniz tadı çıkar diyorlar. Yazın fazla kalabalık."

Güven Tirkan, elini muntazam taranmış saçlarından geçirirken düşünüyordu. Gri pantolonunun ütüsünü bozmadan ayak ayak üstüne attı, incecik dokunmuş lacivert kaşmir kazağının içinden beyaz gömlek yakasını düzeltti:

"Aslında," dedi düşünceli düşünceli. "Ilıca'daki otele çıktığımızda oradan Alaçatı'ya geçmemiz daha pratik olurdu, niye düşünmedim ben bunu?"

"Önemli değil Güven," dedi adı Fulya olan kadın. "Çeşme merkezindeki marinaya gireceksek, gidip görürüz."

"Ben birkaç kişiyi arayayım. Yarın akşam yemeğini de Çeşme Marina'da yiyelim."

"Bu akşam Dalyan'dayız değil mi?" diye adamın arkasından seslendi hanımlar.

"Evet ama kıyıdaki balıkçılarda değil, sizi manzarasını sevdiğim hoş bir yere götürüyorum."

Adam sürgülü kapıyı açıp orta güverteye çıktı ve çıkar çıkmaz da havanın düşündüğünden soğuk olduğunu fark etti.

"Ben hazırım," dedi o sırada lambri kaplı merdivenden yukarı, kapalı salona çıkan bir adam.

"A, Ercan gerçekten bu havada fotoğraf mı çekecek-sin?"

"Hava tam fotoğraf havası hayatım," dedi adam Fulya Hanım'ın yanına oturarak. "Makineyi ayarladım. Çetin beni botla kıyıya yakın bir noktaya götürecek. Uygun açı ve ışık için. Fatih burundan enstantaneler peşinde. Ama o noktada istediğini yakalaması mümkün değil, söyledim ona da."

Hanımlar güldüler. Fotoğraflardaki açı, üzülmelerini gerektirecek bir şey değildi.

Ercan Karcıgil, yeni aldığı kamerayı elinde sıkı sıkı tutuyordu. Göreceği anlık bir renk değişimi, bir ışık oyununu yakalamak bu makineyle çocuk oyuncağıydı. Sudan etkilenmemesi ise duruma gayet uygundu. Çünkü gittikçe hareketlenen dalgalar, özellikle botla ilerlerken fazlasıyla rahatsız edici hale gelmişti.

Adam, kaptanın ısrarıyla can yeleği giymiş ve Çetin'in gösterdiği yere oturmuştu. Sular griydi. Mavinin güzel tonları bugünkü pozlarda yer almayacaktı. Belki bu durumda yağmurun deniz üzerinde yarattığı puslu silik görüntüleri yakalama fırsatı bulurdu.

Fakat yağmur hemen yağmadı.

Bot, arkasındaki küçük pancar motor sayesinde kıyıya

doğru hızla yola çıkmıştı. Ama Ercan Karcıgil yarı yolda fikrini değiştirmiş ve kayalıklara doğru gitmek istediğini söylemişti.

Karısı Fulya, orta güvertede durmuş, üzerinde yağmurlukla kocasının içine binip uzaklaştığı botu takip ediyordu.

"Yanlarında biri daha gitseydi keşke."

"Neden?" dedi yakın arkadaşı olan kadın.

"Bilmem! Huzursuz oldum işte."

"Birkaç poz çekip dönecek. Küçücük bir koyun ağzındayız, sığ sayılır buraları. Fırtına da hemen çıkmaz merak etme."

"Akşam nasıldı ama hava?" dedi kadın korkuyla.

"Ya, gerçekten çok kötüydü," dedi arkadaşı inkâr edemeyerek. "Neyse ki tekne sağlammış. Biraz kımıldandık o kadar."

"Açıktayken yakalansaydık iyi olmazdı dedi kaptan Güven'e, duydum."

Diğeri ses çıkarmadı. Tatsız şeyleri düşünmenin tatsız olayları açıkça davet edeceğine inanırdı.

Çetin, bu mevsimde, küçük tur gruplarını sık sık gezdirirdi. Kıyıya yakın kalarak ve her koyda her iskelede mola vererek gezmek, yavaş ve belasız, üstelik de kazancı bol işlerden biriydi. Böyle teknenin dışında olmaksa kendisi için sorun değildi. Botları, jet skileri ve benzeri deniz motorlularını rahat kullanırdı. Yirmi dört yaşındaydı. Güçlüydü ve atak bir gençti. Yine de suyun dibini görmemek onu her zaman huzursuz ederdi. Şimdi de ediyordu.

"Botu biraz şöyle döndürebilir misin?"

"Kayalara fazla yaklaşamam Ercan Bey," diye seslendi Çetin, pancar motorun yanından.

"Sadece biraz daha... Evet, böyle iyi!"

Kayalıklar beş metre ötelerindeydi şimdi. Çetin etrafına tatsız bir bakış attı. Dip görünmüyordu.

"Buraları havuz gibi oluyor dergilerdeki fotoğraflarda," dedi adam makinenin kadrajına gri manzarayı sığdırmaya çalışırken.

"Hava yüzünden," dedi kestirmeden Çetin.

"Aslında yağmurun suyun üzerindeki görüntüsünü çeksem..."

Fakat Ercan Karcıgil cümlesini tamamlayamadı. Alttan gelen kuvvetli bir darbe botu sarsarak olduğu yerde havaya zıplattı. İkisi de kısa bir haykırışla oturdukları yerden devrildiler. Fakat toparlanıp ne olduğunu kavramaları için fırsatları olmadan darbe tekrarlandı. Bu defaki daha sertti ve Ercan Karcıgil'in botun en kenarına savrulmasına sebep olmuştu.

"DİKKAT EDİN!" diye haykırdı Çetin ona.

Düştüğü yerden kalkıp motoru çalıştırmak için uzandı. O anda daha şiddetli olan üçüncü darbe geldi. Bu kısa bir vuruş değildi. Çetin, botun kayalıklara doğru savrulduğunu ayırt etti. Sanki çekilip o tarafa doğru fırlatılmış, itilmiş gibi!

Genç adam, içini kaplayan korkunç bir panikle motorun kumanda kolunu yakaladı. Gaza bastı. Ercan Karcıgil, botun ani fırlayışıyla sendeledi. Omzunda asılı fotoğraf makinesinin çantası suya düştü, adam elini suya uzattı, çanta gri yağımsı dalga girdabının içinde kayboldu.

Çetin gazı biraz daha artırdı. Motor inledi, botun ucu ani bir atakla havaya kalktı, kayalıklara iki metre kala döndüler, önce kumluğa doğru yöneldi, ardından Çetin'in dümene asılmasıyla kıyıya yaklaşan geniş bir yay çizdiler. Bot, bu yay üzerinde dönerken iyice yana yattı, içindeki iki adam da yeniden savrularak bu sefer ters tarafa devrildiler.

"NE YAPIYORSUN?" diye haykırdı Ercan Karcıgil.

"TUTUNUN!" diye bağırdı Çetin.

Lüks teknenin kaptanı, motorun sesini duyduğunda irkilmişti. Ama o, elindeki dürbünü bota çevirdiğinde, bot çoktan hızla üzerlerine doğru geliyordu. Kaptanın ilk gördüğü, Ercan Karcıgil'in korkuyla ama dengesizce botun kenarına tutunuşuydu.

"Bu da ne böyle?" diye mırıldandı kendi kendine.

Dürbünü birkaç milim yana kaydırarak ayarını tekrar yaptı ve Çetin'in pancar motorun üzerine eğilmiş panik dolunu yüzünü ayırt etti. Geriye doğru botun suda bıraktığı izi takip etti. Çalkantılı küçük koyda Zodyak botun yarattığı ince beyaz köpük hâlâ belliydi. Kaptan, dürbünü gözünden indirdi. Kaşlarını çattı. Çetin acemi değildi. Neden sokulmuştu kayalıklara o kadar? Dürbünü tekrar bota çevirdi. Botun yalpaladığını gördü. Kayalıklarda hasar almış olabilir miydi?

Ercan Karcıgil, aşağıdan gelip onlara sürekli vuran şeyin botu devirmeye çalıştığından emindi artık. Muhtemelen Çetin de! İşte yeniden bir darbe gelmişti alttan. Bot her seferinde daha fazla yalpalıyor ve artık su alıyordu.

Bırakmamıştı. Peşlerindeydi. Daha doğrusu tam altlarında.

Ercan Karcıgil, o ilk vuruşun hissedildiği yerde, kayalıkların dibinde, suda bir karaltı gördüğünü hatırlar gibiydi. Fotoğraf makinesinin çantasını suya düşürdüğü görüntü vardı ayırt ettikleri arasında. Sanki her şey kopmuş film kareleri gibiydi. Makinesi neredeydi? Gözleri botun dibinde, denizden dolan su sızıntısının içindeki fotoğraf makinesini buldu. Eğilip almadı. Zorla tutunuyordu ve Çetin, hâlâ motoru parçalarcasına gaza basıyordu. Tekne neden bu kadar uzaktaydı? Kıyıya gelmeleri sadece birkaç dakika sürmemiş miydi?

Adamın düşünceleri burada kesildi. Büyük bir darbe daha botun dengesini bozdu. Bu defa ters dönmekten son anda kurtuldular. İkisi de elinde olmadan haykırdı yine. Çetin'in gözleri dehşetle açılmış, motorun kumanda kolunu tutan elinin eklemleri bembeyaz olmuştu. Ercan Karcıgil ise her an suya düşeceğinden emindi. Üzerindeki turuncu renkli can yeleğine baktı. Hayır. Bunun bir yararı yoktu. Mesele yüzmek ya da boğulmak değildi. Adam iliklerine kadar hissediyordu ki şu anda mesele aşağıdakine yem olmaktı.

Yalanlar ve bahaneler

Deniz Biyolojisi Anabilimdalı başkanı profesör Timur Betim, o gün Su Ürünleri Fakültesi'ndeki derslerine gelmemişti.

Bölüm başkanı Egemen Kaner, uzun zamandır dostu ve yeniden iş arkadaşı olan Timur Betim'in ayağını incittiği haberini telefonla kendisinden almıştı. Bu onu biraz şaşırtmıştı çünkü Egemen Kaner'in kafasındaki Timur Betim; asla hasta olmayan, asla çalışmayı bırakmayan, asla özel hayatını, sağlığını, kişisel seçimlerini akademik hayatının önüne geçirmeyen biriydi.

"Ayak bileğin mi?" dedi telefonda. Bir türlü gözünde canlandıramıyordu. "Nasıl incittin anlamadım ki."

"Kayalıklardaydım, ayağım kaydı, sıyrıldı," dedi Timur Betim en kestirmeden. Bambaşka bir şey uydurabilirdi. Uydurmalıydı belki de. Daha fazla açıklama yapmamak için. Burktum dese, düştüm dese, ayağım takıldı falan...

Ama insanlara yaptığı bütün açıklamalarda makul şekilde doğrulara yakın kalmalıydı. Yoksa bütün bu karmaşık ve karanlık duruma bir de küçük yalanları düzenleme angaryası eklenecekti.

"Gelip seni doktora falan götüreyim mi?" dedi Egemen Kaner.

"Hayır, sağ ol, sabah bir taksi çağırıp gittim göründüm doktora. Bileğim sarıldı, pansuman yapıldı, bir de destek için..." Kelimeden hoşlanmayarak yüzünü buruşturdu: "Bir baston verildi."

"Baston mu?" diye neredeyse haykırdı Egemen Kaner. Bu hiç gözünün önüne gelmiyordu işte. İnce, atletik yapılı, canlı, hareketli bir adam olan Timur Betim'i düşündü. Orta yaşlı biri için oldukça hareketli ve enerjikti. O tamamen kazıttığı oval, muntazam kafası zehir gibi çalışırdı ve küçük, iğne bakışlı gözleri de daima zehir gibi parlardı. Seyahat eder, en iyi yerlerde yemek yer, zevkini, entelektüel seçimlerini, rahatını ihmal etmez, hızlı araba kullanırdı. Timur Betim hayata patronluk yapmayı beceren klas tiplerdendi Egemen Kaner'e göre. Ve onun bir bastona dayandığını düşünmek zordu. "Yani bastonla mı yürüyorsun şimdi sen?"

Timur Betim kendine hâkim olmaya çalışarak gözlerini yumdu ve mümkün olduğunca serinkanlılıkla cevap verdi:

"Birkaç günlüğüne bileğe ağırlık vermemek için bir tedbir bu Egemen. Panikle karşılanacak bir durum yok. Bugün ve yarın derse gelemeyeceğim, doktor raporunu sekretaryaya iletirim, seni de durumu haber vermek için aradım sadece."

"Hay Allah! İyi ama tamam da..."

"Şimdi biraz dinlenmeliyim, sonra görüşürüz," diye onun şaşırmaya devam eden cümlelerinin önüne geçti Timur Betim.

"Bir ara uğrarım."

"Yok, hiç zahmet etme. Kıpırdamamam gerekiyor, yerimden kaldırma beni. Dinlenirsem yarına toparlarım. Öbür gün okulda görüşürüz zaten."

"Yine de yemektir, ilaçtır, bir eksiğin olursa..." diye bildiği yolda birkaç adım daha attı adam.

"Teşekkürler, evde her şey var. Taksiyi önce eczaneden sonra da marketten geçirdim, şoföre de rica ettim benim için gerekenleri aldı, eve falan da taşıdı. Eksiğim yok. Şimdi kapatıyorum. Telefonu duymazsam merak etme, verdikleri bu kas gevşeticiler uyutuyormuş."

"Peki... İyi o zaman, tamam..." dedi Egemen Kaner isteksizce. "Bak yine de bir ihtiyacın olduğunda ara beni, çekinme."

Timur Betim arkadaşını, onu mutlaka arayacağına dair temin etti ve nihayet telefonu kapattı. Derin bir nefes aldı. Uzandığı yerden başını çevirip başucuna dayanmış bastona baktı. Ayak bileği hafif hafif zonkluyordu.

Dün akşam daha iyiydim, yürüyebiliyordum, demişti muayene olduğu doktora. Doktor da ona, travmanın sıcaklığıyla hasarın etkisini hemen fark edemeyeceğini, gün geçtikçe ağrının önce artacağını, sonra da yavaş yavaş azalıp tamamen geçeceğini söylemişti.

"Çok da yavaş olmasa iyi olur," diye homurdandı adam yattığı yerde.

Yapması gerekenler vardı.

"Timur Hoca'yla konuştun mu?" diye fısıldadı Murat, Barış'a.

Amfideydiler. Ders başlamamıştı henüz. Asu her za-

manki gibi hemen önlerindeki sırada oturuyordu.

"Evet. Doktora gitmiş. Evdeymiş. Dinleniyormuş," diye fısıldayarak cevap verdi Barış da. Asu'ya kaçamak bir bakış attılar.

"Planı ne peki?"

"Bilmiyorum. Okul dönüşü gideceğiz."

"Gideceğiz mi? Biz mi?"

"Biz!"

"Beni unut!" dedi Murat. "Bak, dün gece bazı mecburiyetler yaşandı. Durum karışıktı, tamam. Benim... beklemediğim bir şeydi, kabul ediyorum... Ama bu işe bulaşmaya niyetim yok."

Barış öfkeyle tısladı:

"Dün geceden sonra ne zannediyorsun Murat? Hadi eyvallah deyip o salak öğrenci hayatına geri döneceğini mi?"

"Salak öğrenci hayatımı tercih ederim."

"Ama artık böyle bir imkânımız yok."

"Neden? Kim gördü bizi? Kiminle konuştuk. Kim şahit oldu? Bu durumda bizi ne bağlıyor söyler misin?"

"Bildiklerimiz tabii ki!" dedi Barış. "Bildiklerimiz bizi bağlıyor."

"Öyle mi? Neye bağlıyor bizi bildiklerimiz?" dedi huysuzca Murat.

"Başka insanların ölecek olmasına!" dedi Barış usulca. "Habersiz insanların!"

Asu ve Murat, Su Ürünleri Fakültesi'nin kafeteryasında oturuyorlardı. Barış amfide kalmıştı ve başının ağrıdığını söyleyerek kafasını bir kitaba gömmüştü. Murat sessiz ve keyifsizdi.

Asu, uzun gür saçlarını bir omzundan alıp diğerine bırakıyor, dudaklarını ısırıp duruyordu. Sonunda uzanıp elini Murat'ın elinin üstüne koydu:

"Murat? Niye keyfin yok?"

"Hiç," dedi genç çocuk. Karışık saçlarını daha da karıştırdı ve dudaklarını sarkıtarak huysuzca kaşlarını çattı. Asu gülümsedi:

"Çocuk gibisin." Gülümsemesi karşılıksız kaldı, yavaşça söndü. Kız tekrar ciddileşti. "Hâlâ dün geceki mesele mi?"

"Ne? Ha, yok canım."

"Sezgin bütün gece söylenmiştir size."

"Evet, bütün gece çenesi kapanmadı," dedi Murat, Asu'nun beklediği cevabı vererek.

Ama sesi belirgin bir sıkıntı taşıyordu. Kafasında hâlâ Sezgin'in son söylediği cümle vardı: Belgin'i bu işten uzak tutmaya çalışırken tam da içine sokmak! Evet, başlangıçta kızı korumak için peşinden ayrılmamıştı. Onu okulun yeni açıldığı o ılık günlerde denize girmekten, yalnız başına koylara inmekten vazgeçirmek için çabalayıp durmuştu. Kızı her gün takip etmiş, bulduğu her yerde sıkı sıkıya tembihlerde bulunmuştu. Başlangıçta Belgin'le ikisi... Belgin'le ikisi...

Genç çocuğun düşünceleri burada sekteye uğradı, karşısında oturan kıza bakmadığı halde onun varlığını keskin biçimde hissetti. Bu çok karmaşık bir durumdu.

Belgin'den gördüğü anda etkilenmişti. Kızın neyi etkilemişti onu bilmiyordu aslında. O tuhaf durgunluğu mu? Pek gülümsemeyen ama berrak, duru yüzü mü? Yoksa bütün o keskin tavırlarına rağmen gözlerinde beliren kır-

gınlık, sesinden silinemeyen burukluk mu?

Murat kendini onunla dingin, serin bir suda gibi hissediyordu. Onu öpmüştü. Fakat orada kalmıştı her şey. Belgin devamını istememişti. Ya kendisi? Kendisi istemiş miydi? Bu kez gözlerini Asu'ya çevirmekten kaçamadı.

Derin bir nefes aldı. Asu onun için özeldi. Neden? Yaşanmışlık mı? İlk aşk mı? Hiç başlamamış olması mı? Hep en taze, hep en başında beklemede kalıp tükenmemiş olmaları mı? Geçen yıl Asu'nun peşinde nasıl koştuğunu, nasıl sadece onu düşündüğünü hatırladı. Kızın güzel, bakımlı eli, hâlâ kendi elinin üzerindeydi. Yakınlığı hâlâ hoşuna mı gidiyordu? Kopmakta zorlanıyor mu Asu'dan? Kopmalı mıydı? Belgin için mi? Ya Belgin kendisini istemezse?

Gözlerini yumdu. Sezgin haklıydı. Belgin çok başkaydı. Belki de kendisinin göremediği kadar başka! Sessiz, derin, tuhaf. Netti ama aynı zamanda pusluydu da. Mesafeliydi. Onun hakkında karar veremiyordu Murat.

"Murat, ben her şeyi biliyorum!"

Murat hızla gözlerini açtı. Elini Asu'nun elinden çekti. Masada öne doğru eğildi ve kızın gözlerinin içine baktı:

"Her şeyi biliyor musun? Nasıl?"

Kız gözlerini yumup açarak başını salladı:

"Biliyorum. Aslında ne zamandır şüpheleniyordum. Ama dün gece olanları tekrar düşününce..." Omuzlarını kaldırdı. "Her şeyi anladım." Hafif bir tereddütle Murat'a baktı.

Murat genzini temizledi:

"Neyi anladın?"

"Belgin'in neden arkanızdan gittiğini," dedi Asu. "Ve neden o kadar uzun dışarıda kaldığınızı."

Murat şüpheyle kıza baktı.

"Nedenmiş?"

Asu da hafifçe öne eğildi, saçları omzundan gelip masaya döküldü, gözleri Murat'ınkilerle buluştu:

"Bana söyleyebilirsin Murat. Ne zamandan beri var bu iş?"

Murat şimdi açıkça afallamıştı.

"Hangi iş?"

"Belgin."

"Belgin derken?" Murat gergindi şimdi. Asu'nun ne kadarını çözmüş olabileceğini kestiremiyordu: "Asu, kafanda ne kuruyorsun bilmiyorum ama..."

Asu arkasına yaslandı ve "Şapşal şey!" dedi gülerek. "Gerçekten anlamamış olamazsın değil mi?"

"Neyi?"

"Belgin Barış'tan hoşlanıyor!"

"NE?"

"Ay, erkekler o kadar aptalsınız ki," dedi gülerek kız. "Belgin böyle bir havada kalkıp Barış'ın peşine düşüyorsa..." Başını yana eğip manalı bir biçimde kaşlarını kaldırdı. "Onu fazlasıyla önemsiyor demektir, değil mi?"

"Canım, Sezgin'e söz vermiş ya Barış'la konuşacağım diye işte. Size anlatmadı mı? Belgin'i bilirsin. Böyle şeyleri ciddiye alır. Sen de söyledin."

"Ay, Murat! Bu bahaneye gerçekten inanıyor musun?"

"Bak, neyi kastettiğini anlıyorum ama dün akşam hiç öyle bir ortam yoktu Asu."

"Çünkü sen yanlarındaydın. Hadi gittin Barış'ı buldun, Belgin de gelip sizi buldu, tamam. Çay içerken ne diye onları yalnız bırakıp dönmedin ki? Bir şeyler uydu-

rurdun, ne olacak?" Gözlerini devirdi. "Ahhh! Ben yanında olsam ayarlardım her şeyi!"

Murat dudaklarını büzdü, bir süre masaya görmeyen gözlerle baktı. Asu'yu bu yanlış anlamanın içinde bırakmak, sakladıkları şey için daha mı güvenli olurdu? Elbette Barış ve Belgin bundan hoşlanmayacaklardı.

Hoşlanmayacaklardı iyi de, ne yapacaklardı peki? İnsanlara bir mutantın yarı karanlık videosunu çektiklerini mi söyleyeceklerdi? Çok komik!

Suratını ekşitti.

Bir mutantın yarı karanlık videosu!

Böyle bir aptallığa bulaşmış olduğuna inanmıyordu! İnternetteki palavracılardan biri olmak üzereydi şu anda. Bu açıdan bakınca Profesör Timur Betim'in bütün o kaygı uyandırıcı sözleri uzaklaşıp naylonumsu bir hal alıyordu.

"Hiç yüzünü buruşturma!" dedi Asu keyifle. "Barış'ın o araştırma merakı, Timur Hoca'yla makaleler, sohbetler falan hep Belgin'in dikkatini çekmek için miydi acaba diyorum," diye devam etti kendi aklının içinde Asu. "Hatırlasana Belgin'e dergileri falan da verip duruyordu."

"Ha? Ne? Yok canım!" diye bir şeyler geveledi Murat. "Bu konu Barış'ın hayatında hep vardı, yeni değil ki!"

"Evet, biliyorum, geçen sene de gece gündüz makale okuyordu ama şimdi farklı olabilir bence. Yani Belgin onu ilgiyle dinliyor ya, Barış da bu ilgiyi devam ettirmek için..."

Murat, Asu'nun pembe dizi tadındaki senaryosunun gerçek olmasını ister miydi? Derslerine giren deniz bilimleri profesörünün bir mutant avına katıldığı ve onun tarafından suya çekildiğini sonra da birkaç sıyrıkla kurtulduğunu anlatsa daha mı iyiydi?

Bunu sadece zihninde kelimelere dökmek bile aptalca geliyordu Murat'a. Ellerinde net bir kanıt yoktu. Sandıkları şeyler vardı. Barış'ın her şeye kesin bir ispat gözüyle baktığı durum bir yanılsama olabilirdi hâlâ.

Durum yanılsamaysa bunu kimseye açıklayamazdı.

Durum gerçekse yine kimseye açıklayamazdı.

Tabii öldürülmek istiyorsa o başka! Timur Betim'in dediğine göre bu konuyla ilgilenilmesinden hoşlanmayanlar vardı. Profesörün incelediği dosyalar evinden çalınmıştı. Adamın peşine düşenler her kimse, artık Murat'ın, Belgin'in ve Barış'ın da peşinde olabilirdi.

Genç çocuk alnına dokundu. Buz gibi ter damlaları parmak uçlarına bulaştı.

"Murat?"

"Ha? Evet?"

"Neden bu kadar şaşırdın anlamıyorum," dedi Asu. "Barış'ı bilirsin, duygularını pek belli etmez. Savruk çocuktur. E, Belgin de içe kapanık bir tip." Güldü. "Ama benden kaçmaz işte, gördün."

"Bak, bence..." dedi Murat toparlanarak. "Belgin farklı biri, öyle flört edecek bir kız değil."

Asu güldü:

"Flört edecek kız değil de ne demek? Çok âlemsin Murat! Bak, sen bana güven, ben eminim." Murat'a göz kırptı. "Bekle, yakında çıkar kokusu!"

Murat yakında hiçbir şeyin kokusunun çıkmamasını umdu.

Ama hiçbir şeyin!

* * *

İçsular Anabilimdalı doçenti Sevde Güner, telefonda tiz ve yumuşak bir sesle konuşmaktaydı.

"Egemen Bey az önce bahsetti, inanın çok şaşırdım, hiç beklemiyordum, nasıl üzüldüm anlatamam, yapabileceğim bir şey varsa..."

Timur Betim, bittikten sonra her seferinde yeniden başa dönen bir diyaloğun içinde kapana kısılmıştı. Sevde Güner'e üçüncü kez yapabileceği bir şey olmadığını söyleyerek teşekkür etti, kadın devam etti:

"Yalnızsınız neticede, evde bir yardımcınız var mı bilemiyorum tabii. Yemeği falan nasıl hallediyorsunuz? Burası İstanbul değil ki alo dediğiniz anda dışarıdan istediğiniz yemek gelsin. Tabii Çeşme yazın hareketlidir falan ama kış oldu mu kimseyi bulamazsınız. Onun için de doğal olarak..."

Timur Betim kusursuz bir sabrın içinde dudaklarını sıkıp kadının susmasını bekledi. Kadın susmadı:

"Neticede arkadaşız Timur Bey. Bir yardımım dokunacaksa..."

Adam dokunmayacağına dair kısa bir cümle sarf etti. Kadın buna da aldırmadı:

"Sadece yemek de değil sorun, bileğinize pansuman yapılmış, sarmışlar falan diye duydum da, asıl onun için aradım."

Timur Betim, bileğine pansuman yapıldığını Sevde Hanım'a ve muhtemelen bütün fakülteye en detaylı şekilde anlatan Egemen Kaner'e içinden birkaç münasip kelime saydı. Sonra da kadının dinmek bilmeyen endişe ve yardım tekliflerine karşı kalkanını tekrar yukarı kaldırdı:

"Teşekkür ederim Sevde Hanım... Evet, gerçekten iyiyim... Hayır, tekrar pansuman yapılmayacak, öyle büyük bir şey değil, birkaç sıyrık..."

Konuşma, benzer bir döngü daha yaptıktan sonra, fizikteki dalga boyları gibi hızını kaybetti ve sönümlenerek son buldu... Timur Betim de telefonu kapattı. Derin bir nefes aldı. Uzandığı kanepede yeterince zaman geçirmişti. Yerinden kalktı. Bileğinin üzerine biraz daha rahat basabildiğini fark ederek rahatladı. Bastonunun yardımıyla masasına gidip oturdu ve bilgisayarını açtı.

Ne yapmalıydı şimdi?

Veri olarak kullandığı dosyaları kendisi silmişti. Bilgisayarının ve tüm elektronik belleklerin çalındığı o hırsızlıktan sonra hiçbir dosyayı saklamıyordu artık. Her şey kafasının içindeydi zaten. Sorun, verileri depolamak değildi. Sorun bu verilerle ne yapacağıydı. Bir adım sonraya nasıl geçeceği!

Geçecek miydi?

Neydi peki bir adım sonrası?

Suda dolanan o şeyi kameraya çekmeyi bırakıp onu bizzat yakalamak mı?

Adam sıkıntıyla çenesini kaşıdı. Bu çok iddialı bir hedefti ve Timur Betim aptal bir megaloman değildi. Elini alnında ve çıplak başında gezdirdi. Her zaman pırıldayan siyah gözleri şüpheci ve karanlıktı. O şeyi yakalamak değil ama yakından görmek ve net olarak tanımlamak istiyordu. Tanımladığı anda yakalaması da doğal bir sonuç haline dönüşecekti zaten. Bilimsel yollarla yapmalıydı bunu. En başta kendisinin saygı duyacağı yollarla. Böyle deniz kıyısında elinde cep telefonuyla uygun görüntü ya-

kalamayı bekleyen amatörler gibi değil.

Yaratığı tanımlamak! Mesele tamamen buydu. Bu iş için yetiştirilmişti. Deniz canlılarını ayırt etmek ve tanımlamak için! Aptallık etmeyi, şaşırmayı, afallamayı ve gelişigüzel alınmış kararları bırakacaktı.

Suda dolanan şeyleri bilimsel olarak tanımlamayı kendine amaç ediniyorsa yapması gereken ilk adım çok netti. Adam bunun zor olduğunun farkındaydı. Ama yapacaktı. Bütün dikkatleri üzerine çekmeyi ve tekrar peşine düşülmesini göze alacak ve bunu yapacaktı.

En azından deneyecek! İlk adımı da bu gece atacaktı!

Tehlikeli görüşmeler

Güzin rüzgârın serin ve kurutucu etkisini teninde duyumsuyordu. Düz siyah saçları hafifçe geriye doğru savruluyordu yürürken. Kız, zarif, ince ve ahenkliydi. Aynı zamanda yüzü ifadesiz, gözleri iri, bakışları ise donuk. Adımları, hızlı ve kararlıydı. Çünkü kız duraksadığı anda niyetlendiği şeyi yapmaktan vazgeçeceğini biliyordu.

Beall kıyıdaydı. Burada fazla bekleyemezdi. Güzin'in bir an önce gelmesi gerekiyordu. Kız telefonda oldukça tatsız konuşmuştu. Belki de artık Beall'a bağlı olmak istemiyordu. Belki artık farklı bir konumda çalışmayı talep edecekti. Onun içeriden kimlerle konuştuğunu bilebilir miydi Beall? Bunu kontrol edebileceğinden emin değildi. Güzin az konuşan ve hislerini gizleyen tiplerdendi. Adam kararsızlıkla kızı düşündü. Ondan hoşlanıyordu, evet. Ama bu, içinde bulundukları durumu değiştirmezdi. Genç adam ayağıyla küçük bir taşa vurdu. Değiştirir miydi?

Cep telefonuna baktı. Az sonra burada olacaktı. Ona ne söyleyeceğini kafasında netleştirmeliydi.

* * *

"Eve gitmeden Timur Hoca'ya uğramalıyız. Kızlara ve Sezgin'e söyleyecek bir şeyler bul."

"Ben gelmiyorum," dedi Murat.

"Saçmalama Murat." Başıyla işaret etti: "Belgin'i de alalım."

"Bırak kızı kendi haline."

"Kendi hali mi kaldı Murat ya? Tüm detayları biliyor. Bizimle olmalı. Zaten Timur Hoca'nın yardım alabileceği çok fazla insan yok."

Murat, Barış'ın hevesle parlayan yüzünü hoşnutsuzlukla süzdü. Onun bu istekli haline sinir oluyordu:

"Ölmek istiyorsan sen bilirsin Barış. Artık sana karışmayacağım. Ne halt edersen et. Ama bu gizli araştırmacılık oyununa Belgin'i karıştırmayacaksın."

Barış, Murat'ın burnunun dibine dek sokulup tısladı:

"Bu oyun değil! Belgin saldırıya uğrayanlardan biri. Kış geçecek, bahar gelecek, ardından yaz. Denize giren insanlar tek tek avlanmaya başlayacak. Ölenlerden biri Belgin değilse sorun yok mu diyeceksin?"

"Geri zekâlı mısın oğlum sen? Amma çarpıtıyorsun meseleyi! Biz sanki gidip Timur Hoca'yla konuşunca her şey hallolacak. Sen ne zannediyorsun ha, müthiş bir buluş yapacağını, denizden bir canavar çıkarıp onun ölüsüyle fotoğraf çektireceğini, bilim ödülleri alacağını falan mı? Dalyanköy'ün muhtarı da sana fahri hemşerilik verir ha, ne dersin?"

"Aptal olma! Birileri bu durumu biliyor zaten. Şimdi de biz biliyoruz. Eğer o şeyi, o insanlar oluşturduysa...

hani Timur Hoca'dan dosyaları alanları kastediyorum..."

"Ya onlar zaten bu yaratıkla mücadele ediyorlarsa?" dedi Murat birden. "Ya bir hastalık yüzünden ya da kimyasal kirlilikten oluşan bazı anormal canlıları tespit ettilerse ve panik yaratmadan onları yakalamaya çalışıyorlarsa? Belki de ayaklarının altında acemi gerzeklerin dolanmasını istemiyorlardır. Ben olsam ben de istemem."

Barış bir an bocaladı. Bu onun üzerine giydiği, arzuladığı ve inandığı rol model değildi. Kaşlarını çattı. Kendini kandırmak fikrinden hoşlanmıyordu. Murat'ın söylediklerinden rahatsız olmuştu.

"O zaman bundan emin oluruz en azından," dedi sonunda. "Bak, dün geceden sonra devam edip etmemeyi yüz yüze konuşmalıyız. Adam yaralandı. Gidip bir görmek gerek."

"Asu'yla Cansel'e ne diyeceğiz?" dedi tatsız bir sesle Murat. "Çay içmeye gidiyoruz mu?"

"Çok komik!"

"Asu saf değildir tamam mı?"

"Ayarla o zaman," dedi Barış. "Ben Belgin'le konuşurum."

Murat, cep telefonuyla uzaklaşan Barış'ın ardından sıkıntıyla baktı. Peşinde olduğunu düşündükleri insanların aslında durumu düzeltmek için uğraşan tipler olduğu fikri Barış'ın aklına yatmıştı. Bu iyi bir seçenekti. Timur Betim de buna inanır mıydı? En azından bu ihtimali düşünür mü?

Timur Betim, bilgisayarının ekranına bir süredir boş gözlerle bakıyordu. Ancak aynı anda kafasından onlarca plan geçmekteydi. Adam böyle hızla düşünürken, kendini

her şeyi kontrol edebilecekmiş gibi hissediyordu. Fakat oturduğu için aşağı sarkıttığı bileği yeniden zonklamaya başlamıştı bile.

Adam hoşnutsuzlukla homurdandı. Yerinden kalkmak için bu kez bastona gerçekten ihtiyaç duydu. Bu onu daha da aksileştirdi. Yüzü asıldı. Kara gözleri kısıldı, küçüldü, dudakları keskin, düz bir çizgi haline geldi, huysuzluğuna huysuzluk katmak için sımsıkı kapandı ve tam o sırada kapı çaldı.

Adam kapıya şüpheli bir bakış attı. Sonra saati kontrol etti.

Eğer Egemen vicdanını rahatlatmak için buraya gelmişse... Kalkıp kapıya doğru birkaç adım attı.

Yoksa Sevde Güner miydi? Adam sıkıntıyla ofladı. Onu hiç çekemeyecekti işte. Kadının bitmek bilmeyen alakasını reddetmenin tek yolu kaba olmaktı belki de. Basamakları dikkatle indi. İki yayvan basamakla çıkılan bir salon, kalacağı evi seçerken nasıl da cazip görünmüştü gözüne. Ahmak! Ukala, kibirli ahmak!

Yavaş adımlarla kapıya kadar geldi. Eli kapı koluna uzandı. Birden durakladı. Dün geceyi bilen biriyse? Tetikte bekledi. Kapının dışındaki metal kulp, ilk defasında olduğu gibi kapıya yine yavaşça vurdu.

Öğrencilerdi muhtemelen. Dersleri bittiyse...

Tamam, iyi. Konuşmalıydılar zaten. Kendisi ve üç toy öğrenci! Hah! Kusursuz bir ekip! Ne yapabilirdi ki onlarla? Hele kızla? Belki özellikle kızla çok şey yapabilirdi. Belgin'in durumu kavrayışının diğerleri kadar hızlı olduğunu hatırladı. Bu, adamı dün gece de şaşırtmıştı. Belki biraz da ümitlendirmiş.

Yüzüne kontrollü bir ifade oturttu. Kapıyı açtı.

Fakat beklemediği şekilde *onunla* karşılaştı. Siyah, uçları içe kıvrık düz saçlar, alnı örten muntazam kâküller, duru sade bir yüz, pürüzsüz mat bir ten, ışığın değmeden geçtiği hep loş kalan ince bir siluet... Ama asıl o iri gözler. Hep o iri gözler. Adam temkinli, şüpheci, şaşırdığı halde deliciliğini kaybetmemiş bakışlarıyla bütün bunları bir saniye içinde gördü, algıladı, ruhuyla içti ve aklıyla tahlil etti.

"Timur Bey," dedi kız, diğer bütün öğrencilerden farklı olarak.

Farklı mıydı?

Dün gece neredeydi?

O suyun içinde mi?

Adam tek kelime etmeden kapıyı ardına dek açtı. Kız da tek kelime etmeden içeri girdi. Kapı kapandı. Holde durup birbirlerine baktılar. Kızın gözleri adamın yüzünden yavaşça elindeki bastona ve sargılı ayak bileğine kaydı. Sonra tekrar adamın gözlerini buldu.

"Rahatsız mı ettim?"

Timur Betim ona ne kadarını sorabilirdi? Söylemek değil hayır. Sormak! Ne biliyordu Güzin? Ve kalkıp geldiğine göre ne öğrenmek istiyor? Ya da neyi kontrol etmek?

Adam basit bir hesap yapmıştı. Kız dün gece sudaydı. Güzin'e cevap vermediği gibi onu acele etmeden süzmeyi de kesmedi.

"İçeri gelin lütfen," dedi sonunda. Sesi mesafeli ve nazikti. Bir profesör ve öğrenci için fazla mesafeli, belki de tam bu yüzden daha yakın.

Güzin şaşırmış görünmedi. Salona doğru yürüdü. İki yayvan basamağı çıktı, yere kadar inen yekpare camdan

denize baktı. Gözleri, manzaranın üzerinden kayıp geçti, salonu gelişigüzel bir bakışla tarayarak döndü, arkasından gelmiş olan profesöre odaklandı.

"Staj için konuşmak istiyordum," dedi.

Adam duraksadı.

"Staj mı?"

"Bu sene ikinci bir stajımız var. Okulda yapılacak. Bir haftalık. Kamp stajı gibi."

"Kamp stajı!" diye tekrar etti adam. "Bu uygulamadan haberdar değilim." Kıza kanepelerden birini gösterdi. "Lütfen."

Güzin bu kez tereddüt eder gibi oldu ama itiraz etmedi. Hatta üzerindeki kaşe ceketi çıkararak siyah sigaret pantolon ve dik yakalı uçuk gri trikosu ile kaldı. Ceketini masanın etrafındaki deri sandalyelerden birine astı. Gidip krem rengi deri berjere oturdu. Çekindiği için mi rahat hissettiği için mi yavaştı hareketleri ayırt etmek zordu.

Timur Betim, ne ceketi kızın elinden almak için hamle etti ne de onun ardından gidip karşısına oturdu. Bir süre salonun ortasında öylece durup kıza ciddiyetle baktı. Sonra başını yana yatırarak acele etmeden fikrini söyledi:

"Geldiğim üniversitede bu tür bir staj yok." Kelimeler tane tane çıkıyordu ağzından. "Ama bölüm başkanlığı böyle bir karar aldıysa, yapılması gereken yapılır."

Ne kızın o salonda oturması tuhaftı sanki ne de profesörün onunla sakince konuşması. Hep böyle yaparlarmış, bildikleri, iyi tanıdıkları birinin yanındaymış gibi.

Bunu hisseden sadece kendisiydi belki de Timur Betim'in. Kıza hâlâ şüphe duyuyordu ama onu tuhaf bi-

çimde kanıksadığını da hissediyordu. Artık daha sakindi. Daha kontrollü. Gözlerinde neyi gizleyip neyi sergileyeceğini bilen insanlardan olmuştu hep. Zaaf gösterdiği anlar hariç. Zaafı mıydı bu duyduğu? Kızın o donuk, o durgun haline, o insanı çarpan etkisine karşı duyduğu, bildiği türden bir zaaf mı?

"Acaba sizin bir staj grubunuz olacak mı?"

"Anlamadım?" dedi adam. "Ne grubum?"

"Her akademisyen üçüncü sınıf öğrencileri arasından bir grubun kamp stajı danışmanı olacak."

"Kurum stajından apayrı bir şey herhalde bu."

"Evet," dedi kız.

"Başka Su Ürünleri fakültelerinde bunun yapıldığını duymadım."

"Bizde yapılıyor," dedi kız. Telaşlı ya da mahcup değildi. Atılgan ya da kurnaz da. Neydi peki? Onu çözebilse... sanki her şey gün yüzüne çıkacaktı adam için.

"Ne zaman? Önümüzdeki yaz mı?"

"Hayır," dedi Güzin. Arkasına yaslandı. Ama tavırları gayet ölçülü kaldı. "Sömestr tatilindeki bir hafta kullanılıyor."

"Ne tür bir uygulama yapılıyor peki bu stajda?"

"Bazı kıyı örnekleri alınıyor sanırım." Kız ince boynunu uzatarak çenesini hafifçe yukarı kaldırdı. "Deniz kenarında olacağız."

Adam temkinle ilerliyordu:

"Deniz kenarında derken okulun karşısındaki plajı kastediyorsun sanırım."

Kızın dudaklarında hafif bir tebessüm belirip kayboldu.

"Hayır, her staj grubu farklı bir koyda çalışıyor."

"Kıyı örneği almak için, öyle mi?" dedi adam. Gözleri çivi gibi deliyordu kızın yüzünü.

Güzin hafifçe kımıldandı. Adam zordu. Çok zor.

"Temel analizler için örnek toplanıyor demişti geçen sene katılanlar."

"Temel analizler için mi?" dedi adam bu kez de usulca. Kız yine huzursuzca kıpırdandı. Fazla teknik cümlelerdi bunlar. İkisi de biliyordu bunu.

"Kamp derken gerçekten bir kamp kurulmuyor herhalde kumsala."

"Geçen yıl hepsi çadırlarda kaldılar."

Timur Betim tatsız bir ifadeyle başını salladı:

"Böyle saçmalıklara gerek yok! Onun yerine bir araştırma teknesiyle denize açılmak gerek." Kaşlarını alayla kaldırdı: "Diğer bütün Su Ürünleri fakültelerinin yaptığı gibi!"

Kısa bir sessizlik oldu. Adam birkaç adım atarak kızın oturduğu koltuğun karşısına gelip durdu. Bastonu elindeydi. Gözleri kızın yüzünde. Konuştuğunda artık sesi bir kum yığınını deşer gibi delici ve ısrarla saplanan türdendi.

"Siz... benim grubumda mı yer almak istiyorsunuz?"

"Kabul edecek misiniz?" dedi kız ürkek bir tavırla. Adamın konuşma tarzı, bilhassa seçtiği ses tonu yüzündendi belki de.

Edeceğim demedi adam. Dudağını büktü.

"Neden ben?" Sonra ekledi: "Profesör olduğum için mi... yoksa Amerika'da bulunduğum için mi?"

Kız hızla ayağa kalktı:

"Siz bölüm başkanlığıyla görüşünce duyuru yaparsınız."

Sesi, telefonlarda duyulan bant kayıtları kadar anlamsız bir tondaydı. Cevap beklemedi. Adamın yanından geçti, kapıya yöneldi. Timur Betim avucundakini bıraktı, baston sert bir çınlamayla yere düştü. Uzanıp kızın ince bileğini kavrayıverdi. Güzin nefesini tuttu. Boşta kalan eli istemsizce boğazına gitti. Göz göze beklediler.

"Dün akşam suya girdiniz mi Güzin Hanım?"

"Su mu?"

"Denize. Geceleri denize giriyorsunuz." Kelimeleri vurgulayarak tane tane devam etti: "Sebebini açıklayamadığınız şekilde geceleri denize giriyorsunuz."

"Tedavi için olduğunu söylemiştim size," dedi kız.

"Neyin tedavisi bu?"

"Neden hep aynı soru?"

"Neyin tedavisi bu?" dedi adam tek bir kelimeyi değiştirmeden.

"Omurgamla ilgili bir sorun var."

"Daha önce kaslarla ilgili demiştiniz."

Kız hızla başını iki yana salladı:

"Konuşmak istemiyorum."

Bileği hâlâ profesörün kemikli parmakları arasındaydı. Çekmiyordu. Profesör de bırakmıyor.

"Dün gece de suda mıydınız?"

"Hayır!"

Bir an meydan okurmuş gibi birbirlerine baktılar. Sonra kız hafif bir sesle konuştu:

"Dün gece bir krup krizi geçirdim." Sesi çatallandı. Eli tekrar boğazına gitti. "Böyle durumlarda bütün bir gece makineden soğuk buhar solumak zorundayım." Neredeyse kırgın bir sesle ekledi: "Ama tabii bir şahidim yok."

Adam kızın kolunu bıraktı.

"Neden buradasınız?" dedi adam ve sertçe ekledi: "Staj palavrası dışında."

Güzin'in yüzü hafifçe soldu. Cevap vermedi.

"Neden buradasınız?" dedi üzerine basa basa Timur Betim. "Neden burada, benim evimde?"

Kız yutkundu. Eli gri trikosunun yüksek yakasındaydı. Siyah saçları, bu gri tonla parlak bir tezat yaratıyordu, iri gözlerinde beliren yaşlar da mat teniyle!

"Yaralandığınızı duydum. Okula gelmediğinizi görünce de..."

Cümleyi yarım bıraktı. Utanmış, sarsılmış, üzülmüş görünmedi. Sadece yarım bıraktı. Fakat ağladığını da saklamadı. Kapıya doğru gitti. Adam onu tutmak için uzanmadı. Ya o kadar hızlı değildi yahut onu yine bileğinden yakalarsa olacak başka bir şeyden korkuyordu.

Kız kapıyı açtı, eşiği geçti fakat ardından kapatmadan önce dönüp hocasına baktı:

"Kıyıda ayağınız kaymış. Gece!" Gözlerindeki yaşlardan biri kayıp aşağı yuvarlandı. "Lütfen dikkat edin! Çok daha kötü yaralanabilirdiniz."

Sonra da çıkıp gitti. Beklememişti hiç. Bir an bile. Üstelik kapatmıştı da kapıyı ardından. Timur Betim sızlayan bileğine aldırmayarak salondaki iki basamağı indi ve birkaç adımda kapıya ulaştı. Açtı, o anda da bahçe kapısının çarparak kapandığını duydu. Adam boş bahçeye baktı. Kızı bunun için göndermiş olamazlardı. Bu kadar alenen. Bu kadar aptalca.

İçeri girdi, kapıyı öfkeyle çarptı. Salonun her köşesi inledi.

Zihni başka bir yol aradı. Kızın bu işle ilgisi olmadığını ispat edecek bir yol! Tatsızca güldü. Hayır, bu kadar aptal olmayacaktı. Kız işin içindeydi. Pekâlâ! Ama ne kadar içinde?

Paranoyaklaşıyor muydu?

Öksürüyordu kız. Krup krizi miydi gerçekten? Yoksa kendisini görmek için mi gelmişti? Bu devrin cesur güzel kızlarından biri ha? Sözünü sakınmayan, duygularını saklamayan. Kızın kendisinden hoşlandığına yemin edebilirdi. Bir aptal gibi buna yemin edebilir.

Ama zaaf göstermeyecekti. Kız fazlasıyla içten pazarlıklıydı. Az konuşuyor ve çok hayal kurduruyordu. Dün gece o kayalıkta olmayabilirdi belki ve zaten sudaki şey, Güzin gibi birinin başa çıkabileceği bir yaratık da değildi. Ama bu işle mutlaka ilgisi vardı. Bunu iliklerine kadar seziyordu adam.

Kızın sorunları olabilirdi. Sağlıkla ilgili ya da başka şeyler! Ama bu ayrı bir konuydu. Kız, bununla dikkatini dağıtıyordu onun. Adam emindi, o suda ne olduğunu biliyordu Güzin. Sudaki yaratıktan haberdar olanları da biliyordu. Hatta muhtemelen onlar için hareket ediyor.

Abartıyor muydu? Niye abartsın? Aptallık etmek istiyorsa ayrı ama kafasını çalıştıran herkes görürdü bunu. Kızı Timur Betim'in peşine takmışlardı. Güzel, ilginç bir kız. Esrarengiz tavırlar. Adamın açığını yakalamak için bir yem.

Gözlerini yumup elleriyle gözyuvalarını sertçe ovaladı. Hayatında karşısına çıkan her şeyi, henüz sadece zifiri karanlıkta gördüğü ve deniz canavarı olduğuna da sorgusuz sualsiz inandığı o şeye mi bağlayacaktı?

Araştırdığı dosyaların çalınmasını evet.

Kendisinden önceki anabilim dalı başkanının parçalanmış cesedini evet.

Fakültedeki her akademisyenin neredeyse her şüpheli cümlesini bile evet.

Ama Güzin?

Kızın, her şeyden bağımsız olarak karşısına çıkmış sadece tuhaf biri olduğunu varsayamaz mıydı? Ofladı. Bir öğrenciyle olmazdı. Hakkında soruşturma açılmasını göze almayacaksa ve bu kadar yıl sonra milleti kendine güldürecek bir şaklabanlık yapmak istemiyorsa bir öğrenciyle asla olmaz. Okula gidip kürsüye oturduğunda ve Güzin başını çevirip ona baktığında bütün bu cümleler hükmünü kaybedecekti. Adam bunu da bilecek kadar zekiydi.

Pekâlâ! Güzin'i bir tarafa bırakacaktı şimdi.

Bırakamadı.

Bu kız neden bu kadar etkiliyordu onu? Onda gördüğü neydi Timur Betim'in? Heyecan uyandıracak türden bir güzellik? Cinsellik? Romantizm? Sınav kâğıdındaki yanlış bir cevaba bakar gibi yüzünü buruşturup başını salladı, hayır!

Kızda yakaladığı başka bir şey vardı.

"Hayır, şimdi uğramayın," dedi Timur Betim telefonda. "Hayır, ne sen ne arkadaşların!" dedi ardından. "Uygun bir zamanda konuşacağız. Şimdi sadece bekleyin. Görüntüyü yedekleyin. İnternetle ilgili risk istemiyorum. Kıyıda kendi başınıza iş istemiyorum. Çenenizi de kapalı tutun."

Telefonu kapattı. Ceketini ve atkısını aldı. Bastonunu evde bırakmayı tercih ederdi ama bunu yapmadı. Evden

çıktı. Sağa döndü ve kıyıda ilerlemeye başladı. Dün geceki fırtına yüzünden denize açılamamış balıkçıların bu gece için hazırlandıklarını görebiliyordu. Yaklaşan akşamın izini takip ederek solgun kış göğü altında onlara doğru yürüdü.

Pruva

Belgin, dinen yağmurun ardından etrafı saran toprak kokusunu içine çekerek bahçelerin arasından geçti. Akşam oluyordu. Hava, eflatun rengi gölgeli bir ipek yığını gibi tepelerinde asılıydı.

Kız, yarı zamanlı çalıştığı restoranı ne halde bulacağından pek emin olamıyordu. Yağmur yüzünden aksayan tadilat, Rıza'yı adam akıllı sinirlendirmiş olmalıydı. Rıza, restoranın işletme müdürüydü. Ya da onun gibi bir şey. İnce uzun, sadece siyah giyen ve pek gülümsemeyen bir adamdı. Birkaç Dalyanköylü garson çocuk ve mutfağı çekip çeviren orta yaşlı bir karı-koca vardı zaten Rıza'nın dışında geriye kalan. Bir de Belgin.

Kız bazen masalara servis yapıyordu bazen kasaya bakıyor ve gerektiğinde de mutfağı toparlıyor. Çalışmaya alışıktı. Ağır gelmiyordu öğrenciyken bir yandan çalışmak. Pruva, başta tereddütle geldiği bir mekân olmuştu. Ama düzgün bir işletmeydi. Küçük kadrosuna rağmen düzenli çalıştırılan, temiz, şık ve özel yemekleri olan bir yerdi. Üstelik Çeşme'nin kış aylarında açık kalan nadir

restoranlarındandı. O yüzden de garsonluktan başka iş seçeneği göremeyen Belgin için şanstı.

Genç kız, marina boyunca ilerleyip balık restoranlarını geçti, ağ çeken balıkçı heykelinin yanından devam edip burundaki Turgut Reis heykeline doğru yürüdü. Soldaki bir yokuşa saptı. Yol onu birkaç villanın arasından geçirip Pruva'nın kapısına çıkardı. Kız, kapıyı itip içeri girdi.

İçeride yumuşak bir aydınlatma vardı. Soldaki büyük uzun barın ışık ve camla yüklü muazzam görüntüsü atmosferi tamamlıyordu. Belgin önce restoran boyunca yavaşça yürüdü. Masalar henüz boştu. Mekânı kışın kullanmayı kolaylaştıran katlanabilir camlardan bir kısmı açıktı. Serin ve tuzlu hava, hafif bir meltemle restorana doluyor, usulca içeride dolanıyordu. Rıza işitilmekten çok sezilen hafif bir caz parçası açmıştı yine. Müzik huzurlu ve dingin, akşam manzarası buğulu ve güzel, yaklaşan akşam yemeğinin habercisi de bardak çınlamaları ve mutfaktan gelen çatal bıçak sesleriydi.

Kız her akşam işe geldiğinde yaptığı gibi en uca kadar gidip manzaraya en hâkim noktada durdu. Soldaki Kocakarı Plajı'nı ve sağdaki dalyanı bütün olarak görebildiği bu yerden denize bakmayı seviyordu. Uzaklardaki mor dağ siluetlerini süzdü. Derin bir nefesle kış gecesini içine çekti. Burası, etraftaki koylar ve denizin bittiği yerdeki uzak dağlar kadar; dalyana girip çıkan balıkçı teknelerinin, yatların ve kotraların da tepeden bir bakışla izlenebildiği nefis bir noktaydı.

Gözlerini iyice aşağıya, kıyıya çevirdi. Dalyanköy'ün en ucunda kalan sokakları, ileride otel ve villalara giden temiz, dar asfaltı, uçta heybetli Turgut Reis heykelini,

heykelin kaidesinde oturmuş gece rengi denizdeki son yakamozlara bakan birkaç kişiyi akşamın son ışıklarında görebilmek mümkündü...

Belgin işe alındığı akşam o heykelin kaidesinde oturmuştu. Balık tutan bir adamın, denize bakan birkaç kadının ve eve dönmemekte direnen çocukların arasında bir başına ve çalışmak konusunda tereddütlüydü. Murat gelip bulmuştu onu. Belgin'i tanıdığı andan itibaren hayatına karışıp duran, onun için endişelenen ve aslında Asu'yu sevmiş olan Murat! Murat, Belgin'in yakınından geçerken yörüngesine takılmış bir göktaşı gibiydi. Çarpacağı yahut uzaklaşacağı belli olmuyordu henüz ve Belgin ne yapacağına karar veremiyordu.

Tekrar heykelin kaidesine baktı. Murat'ın o akşam gelip yanına oturduğu ve Belgin'i öptüğü yerdi burası. İlk ve muhtemelen son kez.

"Belgin! Camları kapat!"

Döndü.

Pruva'nın sahibi Barbaros'u gördü.

"Tamam."

Patronunun dediğini yaptı. Restoranı tekrar boydan boya geçti. Gidip kasada duran adama baktı. Barbaros, kasayla birkaç saniye daha meşgul olduktan sonra Belgin'e bakmadan konuştu:

"Kasada sen ol bir süre. Rıza'yla işim var."

"Tamam Barbaros Bey."

Barbaros, her zamanki gibi görünüyordu. Kızıl saçlarını tepesinde sımsıkı toplamış, şakakları kısacık tıraş edilmişti. Saçı gibi orijinal kızıl olan sakalını bugün iki küçük örgü haline getirmişti adam. Komikti kıza göre.

Acınası alay edilesi şekilde komik değil. Belki adam biraz güler yüzlü ya da esprili bir tip olsa sempatik bulunacak şekilde komik.

Ama Barbaros sempatik biri değildi. Farklı görünürdü. Belki de aksine çok bilindik. Barbaros, yaz kış hep tişörtle dolaşıyordu ve lime lime olmuş kot pantolonlar, delinmiş, yamanmış eski muhteşem deri montlarla, bazen deri yeleklerle. Belgin'in maaşını düzenli ödedikten sonra hiç derdi değildi adamın ne giydiği, nasıl göründüğü. Sol kolunu ve omzundan parmaklarına dek kaplayan karmaşık dövmesi, kulağına küpe gibi taktığı olta iğnesi ya da diğer sıradışı aksesuarları da öyle.

Onun iki üç santimlik küçük sakal örgülerine baktı kız göz ucuyla. Açıkça gülümsemediği halde, gözlerine minik pırıltılar yansıdı. Adamın kimseyi umursamıyor oluşu tuhaf bir şekilde hem güvensizlik hem de güven kaynağıydı Belgin için.

Onun aksi yaradılışlı biri olduğunu hemen çözmüştü elbette. Ama sorun yaşamamışlardı. Kız buna fırsat vermiyordu. Patronuna karşı mesafeli ve resmiydi. İşini yapıyordu ve adam da ona bulaşmıyordu. O kadar!

"Bir tur grubu gelecek bu akşam. Şuradaki masayı hazırlamalarını söyledim," dedi adam kasanın yanından ayrılmadan önce. "Rıza kasanın başına döndüğünde sen de grupla ilgileneceksin. Anladın mı? Düzgün hitap edilmesi gereken üst sınıf müşteriler. Aksaklık istemiyorum."

Belgin bu tanımlamayı çok anlamlı bulmasa da sesini çıkarmadı.

"Ne?" dedi adam.

Kız şaşırarak patronuna baktı:

"Anlamadım?"

"Saçma mı buldun?"

"Neyi?"

"İnsanların üst sınıf müşteri olmasını."

"Hayır, bulmadım," dedi sadece kız. Uzatmaya niyeti yoktu. Sonrasında alttan almasını gerektirecek şekilde cesur cümleler kurmaya da!

"Susmayı biliyor olabilirsin ama düşüncelerinin yüzüne yansımasına engel olamıyorsun."

Kızın başka bir şey söylemesine fırsat bırakmadan çıkıp gitti. Belgin onun aksayan tadilat ve üstüne ortalığı berbat eden yağmur yüzünden her zamankinden daha agresif olduğunu varsaydı. Barbaros'u dert edemeyecek kadar çok şey vardı kafasında.

Pruva'da masalar yavaş yavaş dolarken Cansel ve Asu da kendi sıradan akşamlarının içindeydiler. Cansel bulaşıkları kaldırırken Asu da verandadaki çamaşırları topluyordu.

"Kotlar kurumamış," dedi somurtarak içeri girerken. Elinde söz konusu kotlardan biri vardı.

"Benim için acil bir şey yok, sorun değil."

"Ben bunu yarın giyerim diyordum ama." Asu, elindeki kot pantolonu evirip çeviriyor, ıslak kalmış kısımlarını kontrol ediyordu.

"Çamaşırlığı üzerindekilerle olduğu gibi içeri al. Odanın sıcaklığıyla kurur onlar yarına kadar," dedi Cansel.

"Cidden kurur mu dersin? İyi, tamam. Alıyorum o zaman içeri. Ama bak biraz deterjan kokusu olacak salonda."

"Olmaz olmaz. Havalanmıştır onlar dışarıda bu kadar saat."

"Yağmur bitti ama hava kurumadı ki," dedi Asu. "Öyle nemli nemli, buzlu buzlu sanki hâlâ."

"Üff, Asu öyle buzlu buzlu dedin içim üşüdü, çay koyuyorum."

Asu güldü:

"İyi koy." Dışarı çıktı. Elindeki pantolonu tekrar çamaşır teline astı. O anda Murat'ı gördü.

"Asu?"

Kız gülümsedi:

"Ne haber?" İçeriyi işaret etti: "Nasıl gidiyorsunuz?"

"İyiyiz," dedi genç çocuk omuz silkerek. "Aynı."

"Aynı derken?" dedi kız. Hâlâ gülümsüyordu. "Barış ne âlemde? Belgin'i almaya gidecek mi bu akşam?"

"Ne? Haa? Yok ya Asu, yanlış anlıyorsun sen, Barış'ın aklında hiç öyle bir şey yok, gerçekten."

"Sen söyle bana, Barış bu akşam Belgin'i işten almaya gidecek mi gitmeyecek mi?"

"Gidecek de, zaten her akşam üçümüzden biri gidip alıyor Belgin'i."

Asu gözlerini süzerek biraz daha güldü:

"Tesadüfe bak, bu akşam da sıra Barış'ta mıymış?"

"Asu!"

"Ne var canım, olanı söylüyorum." Duraksadı. "Sen ne yapıyorsun?"

"Hiç, hava almaya çıktım." Murat sıkıntıyla iç geçirdi. "Bunaldım biraz."

"Bekle, şu çamaşırlığı içeri bırakayım geliyorum," dedi kız. Murat'ın itiraz etmesine fırsat bırakmadan çamaşırlığı peşinde sürükleyerek içeri girdi. Çok geçmeden de geri döndü. Elinde salıncağın minderi vardı.

Murat kararsızlıkla birkaç adım atıp kızların verandasına doğru yaklaştı.

"Gelsene," dedi Asu minderlerini yerleştirdiği salıncağa oturarak. "Bu havada dışarıda bırakınca nem oluyor bu minderler."

Murat dolanıp merdivenleri çıkmak yerine bir adımda verandaya atladı. Gidip Asu'nun yanına oturdu. Salıncakta hafif hafif sallanmaya başladılar. Gece sessizdi. Rüzgâr yoktu. Ama serindi. Bir süre sadece salıncak demirinin hafif gıcırtısını dinlediler. Sonra Asu başını Murat'ın omzuna koydu. Usulca koluna girdi. Hiçbir şey söylemedi. Ne o, ne Murat.

Pruva sakin bir akşam geçiriyordu. Barbaros'un bahsettiği grup en kalabalık masaydı ve restoranda yoğunluk olmadığı için Belgin grupla rahatça ilgilenebiliyordu. Neşeli ve zarif insanlardı. Giysileri çok sade ama pahalı, aksesuarları modern ve zevkliydi. Saçları, ciltleri, elleri bakımlıydı. Yüzleri temiz, hareketleri ölçülü, seslenişleri ahenkli. Belgin onların sezon dışı turlardan birine katılıp büyük lüks bir yatla Ege kıyılarını dolaştıklarını ve yakında güneye ineceklerini öğrenmişti. Büyük bir özenle ve tek kelime etmeden masanın etrafında dönüp duruyor, bir eksik olduğunda daha müşteriler fark etmeden hallediyordu.

"Bakar mısınız, ben limonlu su alabilir miyim acaba?" dedi kadınlardan biri.

"Tabii hemen." Belgin gülümsemedi ama kadına doğru hafifçe eğilip yumuşak bir sesle sordu: "İsterseniz ilave olarak taze nane yaprakları veya yeşil elma dilimi de koyabilirim."

"Suyun içine mi?" dedi kadın şaşırarak. "A, gerçekten mi? Harika olur."

Belgin pırıl pırıl bir ayaklı bardakta limon, elma dilimi ve nane yapraklarıyla süslenmiş suyu getirdi. Masaya bıraktı. Geri çekilirken ezbere sordu:

"Başka bir arzunuz?"

"Çok teşekkür ederim," dedi kadın, "Yok." Sonra kız uzaklaşmak üzereyken seslendi: "Buranın spesiyali mi bu?"

Kız bu kez çok uçuk da olsa bir tebessümle cevap verdi:

"Yok öyle diyemeyiz ama bazen hazırlıyoruz. Daha ferahlatıcı olsun isterseniz diye önerdim."

Kadın birkaç yudum aldı ve takdirle kızı süzdü:

"Evet, çok hoş olmuş, mersi." Sonra masadakilere dönüp ekledi: "Bakın genç kızların eli değince servis nasıl başka oluyor."

Masadan birkaç nazik cümle duyuldu. Alçak sesli konuşmalar devam etti. Belgin geriye çekildi. Fakat masadan biri ona yeni bir soru sordu:

"Buradan mısınız? Yani Dalyanköylü müsünüz?"

"Hayır," dedi kız. "Ben öğrenciyim."

"Öyle mi? Nerede?"

"Turizm Meslek Yüksek Okulu'nda."

"Evet, şimdi anlaşıldı," dedi limonlu su isteyen kadın. "Bu işi bildiği o kadar belli ki."

"Staj mı yapıyorsunuz burada?" dedi bir adam.

"Hayır. Hem çalışıp hem okuyorum."

Hayatı hakkında açıklama yapmak pek uymuyordu Belgin'e. Ama nezaket ve takdirle dolu yüz ifadeleri ve soruların ısrarla devam etmemesi kızın huzursuzluğunu sildi. Masanın biraz uzağında kalarak, konuşmalarla ilgi-

liymiş gibi görünmeden bekledi. Bu resmiyet Barbaros'un dile getirdiği veya özellikle talep ettiği bir şey değildi. Kızın kendi mesafesiydi.

Pencerenin yanında, gözlerini aşağıdaki karanlık koylara dikerek camın ince aralığından gelen serin havayı içine çekti. Barbaros'un şu anda kasadan onu gözlediğine ve aksaklık olursa gözden kaçırmayacağına emindi. Pruva'nın marjinal patronu, Rıza'yı her nereye gönderdiyse bu gece kendisi işin başındaydı.

Gece ilerledi. Masalar bir bir boşaldı. Sadece tur grubu kaldı. Belgin artık bütün dikkatini onlara vermiş, can kulağıyla kendisinden hesabı isteyecekleri cümleyi duymayı bekliyordu. Gözü uzak ve karanlık manzarada, aklı ve kulağı masadaydı.

Yorgundu. Bütün gün fırtınalı gecede olanları düşünmüş, Barış ya da Murat'la konuşma fırsatı bulamamış, Cansel'le havadan sudan sohbet etmiş ve kafasını toparlamaya çalışmıştı. Tek istediği gidip uyumak ve ertesi gün biraz daha dinç uyanmaktı.

Masadaki konuşmalar yavaş yavaş azaldı, grup sessizleşti. Zaten bütün gece büyük ve coşkulu bir eğlencenin içinde olmamışlardı. Belgin içlerinden birinin hesap için elini kaldırıp kendisine işaret etmesini bekledi. Kimse elini kaldırmadı.

"Neyse, üzerimizdeki o tatsız havayı dağıttık," dedi limonlu su isteyen kadın. Yanındaki adama baktı: "Öyle değil mi Ercan?"

Adam başını yana eğip mırıldandı:

"Eh işte, biraz."

"Yapmayın canım, geldi geçti," dedi erkeklerden biri.

Bir başka kadın tereddütle dalyanın boğaza benzeyen girişine ve ötesindeki karanlık denize baktı:

"Yarın o taraftan geçmeyeceğiz artık değil mi?"

"Niye geçelim, arkamızda kaldı o koy. Şu karşı tepelerin arkasındaydı işte."

Belgin göz ucuyla işaret edilen yere baktı. Timur Betim'in villasının olduğu karşı kıyıdaki küçük tepeyi gösteriyordu adam.

"O tepenin hemen arkasında değildi, birkaç koy daha gerideydi. Arada sitelerin plajlarını geçip geldik bu tarafa çünkü."

"Evet, o özel plajlardan biriydi. Ama kışın ıpıssız işte, sudan başka bir şey yok!" dedi kadınlardan biri. Sonra da ürperdi.

"Üşüdün mü?"

"Yok üşümekten değil, bota çarpan o şeyi düşündükçe..."

Belgin bu kez göz ucuyla masaya baktı.

"Söyleyecek bir şey bulamıyorum. Sizce yolunu şaşırmış balina mıydı?"

"O kadar büyük bir şeyi hepimiz görürdük. Hem de teknenin penceresinden. En başta da kaptan fark ederdi."

"Zaten balina olmaz buralarda," dedi zayıf bir adam itiraz ederek.

"Canım yavru falandır belki."

İtiraz eden adam yine kaşlarını kaldırarak başını geriye yatırdı:

"Hayır, olmaz. Yunus olur, belki fok olur. Foça açıklarında oluyormuş. Ama balina olmaz. Hele böyle sahile bu

kadar yakın yerde... Mümkün değil."

"Köpekbalığıdır o zaman."

"Sanmıyorum," dedi başka biri. "Belki deniz kaplumbağasıydı." Başını yana eğdi bu kez. "O da belki!"

"Ne kaplumbağası arkadaşlar, resmen gelip zodyak bota kafa attı bu şey."

Belgin irkildi.

"Saldırdı evet. Bunu inkâr edemem," dedi ismi Ercan olan adam. "Defalarca. Bizi botun içinden suya düşürmek ister gibiydi. Botun tabanını parçaladı." Başını kaldırıp endişeyle arkadaşlarına baktı: "Yani neyle parçaladı onu düşünmek dahi istemiyorum. Ama muhtemelen ısırdı."

"Bazı tekne turlarında," dedi bir kadın. "Bu kaplumbağalara, yunuslara balıklara falan yiyecek atıyorlarmış. Bir yazıda okumuştum, eskiden kalabalıktan ve insandan kaçan deniz hayvanları, bu şekilde beslenmeye alışınca yiyecek bulmak için insanlara fazla yaklaşıp saldırgan olabiliyorlarmış." Susup masaya baktı. "Belki de öyle bir şeydi."

"O sırada ben güvertedeydim."

"Ben de güvertedeydim. Suda hiçbir şey görmedim. Bir gölge, su yüzeyinde bir yüzgeç falan olurdu en azından..."

"Yüzgeç mi? İlle köpekbalığıydı diyorsun yani?" dedi kadınlardan biri.

"Yok canım, olamaz dedim ya!" zayıf adam.

"Botu alttan parçalamış işte!"

"Kayalara da sürtmüş olabilirsiniz. Çetin kıyıya çok yaklaştığını söyledi."

"Bizi kayalara o itti," dedi birden Ercan adındaki adam.

"Ne? Çetin mi?"

"Hayır. O şey. Bizi kayalıklara doğru itti ya da çekti."

"İtmek değildir de öyle kuvvetle çarpınca..."

"Neyse bir sakatlık yaşamadık çok şükür," dedi limonlu su isteyen kadın. Kocasına baktı. "Ercan, sağ salim çıktınız ya tekneye, mesele yok artık."

"Onun *ne* olduğunu görseydik bu kadar korkmazdık. İnsan saldıranın ne olduğunu bilmeyince kendini savunmasız hissediyor."

Belgin nefes bile almıyordu bunları dinlerken. Dün gece kıyıda Timur Betim'in kanlı etle yemleyip çağırdığı ve az daha kendisinin yem olacağı yaratıktan mı bahsediyorlardı? Onunla karşılaşmış olabilirler miydi? Ne zaman? Bu sabah mı? Dün gece mi? Daha önce mi? Bunu bilmek bir şeyleri değiştirir miydi? Belki Timur Betim için evet.

Kız, bir gece önce fırtınada videoya görüntüsünü çektikleri şeyi düşündü. Küçük boyunsuz bir baş, uzun koca bir gövde. Suyun üzerine sıçrayıp kendini kayalıklara çarpan şey! Timur Betim, suda başka şeylerin de olduğunu söylemişti. Suyun altındayken, onların birden fazla olduklarını fark ettiğini. Ya hiç görmedikleri bir şeyse?

Gözlerini pencereden ayırmadan öylece duruyordu. Taş kesilmiş adeta. Bu olayın ne zaman ve tam olarak nerede olduğunu öğrenmeliydi. Sorarsa sorun olur muydu? Onu terslerler mi? Şüphe çeker miydi gelip giden müşterilere böyle sorular sorması?

"Affedersiniz."

Masadaki başlar ona döndü. Kız gözünü kararttı. Barbaros'un korkunç bakışlarını kendisine diktiğinden emin olarak ve aslında bambaşka insanların dikkatini

çekmekten korkarak sordu:

"Bahsettiğiniz olaya kulak misafiri oldum da... özür dilerim," dedi ardından ciddiyetle.

Evet, öyle ciddiyetle hatta kaygıyla bakıyordu ki masadakilerin yüzüne, kimse onu terslemeyi aklına getirmedi. Sadece susup beklediler.

"Ben... bu sonbaharın başında benzer bir olay yaşadım bu kıyılarda."

Kimseyle konuşmak istemediği konuyu şimdi hiç tanımadığı bir masa dolusu müşteriye mi anlatacaktı? İşler iyice saçma bir hal alıyordu!

Yarattığı etki hızlı oldu:

"Benzer bir olay mı?" dedi Ercan denen adamın eşi. "Nasıl?"

"Okulun ilk günlerinde, hava daha sıcakken birkaç gün denize girdik." Dalyan'ın karşı yakasını işaret etti. "O taraftaki küçük bir koydaydım. Kayalıklara doğru yüzdüm ve bir şey bana çarptı. Büyük bir şey. Balık gibi ama olmayabilir de. Etrafımda döndü ve hızla çarptı. Benden uzundu."

Kadınlar erkeklerden daha fazla dehşete düşmüş görünüyorlardı. Masada tatsız ama meraklı bir bekleyiş oldu.

"Öyle mi? Ama aynı şey olmayabilir," dedi sonunda saçları muntazam taranmış şık giyimli bir adam. Belgin, diğerlerinin ona Güven diye hitap ettiğini duymuştu ve tur ekibine başkanlık ediyor gibiydi.

"Hayır hayır, öyle deme, çarpma kısmı aynı işte!"

"Kesinlikle ilginç bir benzerlik!"

"Bilemiyorum, bu çok ürkütücü!"

Belgin almak istediği bilgi için hamle etti:

"Siz bu olayı tam olarak nerede yaşadınız?"

"Aya Yorgi'den önceki küçük bir koyda."

"Kayalıkların yanında öyle mi?"

"İki metreymiş botun kayalara uzaklığı."

Erkekler susuyor, kadınlar açıklıyordu.

"Dün gece mi?" dedi kız bu sefer. Her şeyi bilmek istiyordu.

"Hayır hayır," dedi Ercan Bey'in eşi. "Bu sabah oldu. Öğleden hemen önce."

"Siz bu durumu sahil güvenliğe bildirmiş miydiniz?" dedi Güven denen adam Belgin'e. Sesi biraz soğuktu.

"Hayır," dedi Belgin çekingen tavrına geri dönerek.

"Sizinki farklı bir şey olmalı," dedi adam kestirip atarak.

Kız sesini çıkarmadı. Kadınlar biraz daha yorum yaptılar.

"Bakarsınız peşimizden gelir," dedi adı Fatih olan şişman adam.

"Saçmalama Fatih! Biz yarın Çiftlikköy'deyiz. Tam aksi yönde devam ediyoruz yola."

"Aksi yön diye bir şey olduğunu nereden biliyorsun? Belki öylece başıboş geziniyordur."

"Aslında çok sığ bir suda değil miydik?" dedi kadınlardan biri bu defa. "O kadar sığ suya niye girdi ki? Açtı herhalde."

"Hadi arkadaşlar bırakın artık bu konuyu," dedi Güven denen adam. Belgin'e buzlu bir bakış attı. "Hesabı alalım artık."

"Tekne nerede? Dalyan'daki marinada mı?"

"Hayır, kaptan birkaç saat için giriş çıkış yapmayalım

dedi. Arayacağım cepten, gelip botla bizi alacak. Neyse ki yeni bot daha büyük."

Belgin'in gözleri dehşetle açıldı. Yavaşça başını çevirip masadakilere bakmaktan kendini alamadı. *Botla mı* dedi içinden? Bir kez daha mı botla? Daha büyük mü? Hah! Bu sularda botun büyük olmasının hiçbir önemi yoktu. Dalgalı ve karanlık denize baktı.

Döndü. Hesabı çıkarmak için kasaya doğru yürüdü. Barbaros'la göz göze geldiler. Adam ona müşterilerle ne konuştuğunu soracaktı şimdi. Bir şeyler uydurmalıydı. Fakat patronu sadece:

"Oyalanma," demekle yetindi.

Balıkçılar

Timur Betim, balıkçı teknelerine yaklaştığında yavaşladı. Asında zaten yavaş yürüyordu. Bastonu yine elindeydi. Ama dikkati ayak bileğinde veya ona verdiği yükün fazla olup olmadığında falan değildi. Adamın küçük siyah gözleri kusursuz çalışan küçük kameralar gibi tekneleri tarıyordu.

Tekneler bildik şekilde sıralanmıştı. İki ve üç katlı, on beş yirmi metrelik orta halli balıkçı tekneleriydi çoğu. Birkaç tane büyük vardı aralarında. Balıkçılar, kıyıdaki betonun üzerine yığınlar halinde bırakılmış ağları toplu-yor ya da güvertede dolanıp son hazırlıkları kontrol ediyorlardı. Soğukta bir bardak çay için sadece ara vermiş olanlar kıyıda taburelere oturmuşlardı.

Timur Betim teknelere tek tek bakıyordu. Teknelerden çok içinde dolanan balıkçıların yüzlerine. Birden kaşında, aradığını yakaladığına dair küçük bir seğirme oldu. O tarafa doğru yürüdü. Büyük teknelerden birinin hizasında durdu. Gözlerini balıkçılardan birine dikti. Balıkçı tarafından fark edilmesi uzun sürmedi.

Adam tekneden kıyıya çıktı. Acele etmeden yaklaştı. Gelip Timur Betim'in karşısında durdu:

"Buyur," dedi önce. Lafa nasıl başlayacağını bilemeden. "Sen dün akşamki adam değil misin?"

"Yusuf muydu?"

Balıkçı'nın kaşları yay gibi havaya kalktı:

"Nerden bildin?"

"Akşam birbirinize seslenip duruyordunuz."

"Kötüydün bayağı ama her şeyi de hatırlıyorsun ha?"

"Aklım başımdaydı."

Balıkçı Timur Betim'i yarı şüphe yarı merakla süzdü:

"Buyur?" dedi tekrar. Bu kez soruyordu. Şüphe ağır basarak ses tonundaki dengeyi değiştirmeye meyletti.

"Bir gelip teşekkür edeyim dedim," dedi Timur Betim balıkçıyı şaşırtarak.

"Haa! Gerek yok," dedi adam. "Kim olsa gelir bakardı ölmüş mü kalmış mı bu adamlar diye."

Timur Betim hafifçe güldü:

"Ölmedik de yine de baktığınız iyi olmuş."

Balıkçı bu kez de hoşnutsuzluğa dümen kırdı:

"Öğrenciler ne oldu?"

"İyiler, sağ ol."

"Ne biçim öğrencilikse artık onlarınki de. Burada ne zamandır fakülte var ama ilk kez böyle gece vakti, fırtınada..."

"Bunlar balık çiftliklerinde, kıyılarda çalışacaklar mezun olunca. Gece gündüz örnek almayı, kıyı şeridini her şartta kontrol etmeyi bilecekler, ne yapalım?"

Balıkçı kendinden çok emin konuşan ama henüz ukalalığın yanından geçmemiş olan adamın sözlerine güvenir

gibi oldu. Hatta söylediklerinin teknik bir açıklama olduğuna da inandı. Yine de endişeyle ekledi:

"Bak hocam, birine bi şey olur maazallah!"

"E, meslek öğretiyoruz ya!" dedi üniversite hocası.

Balıkçı bocaladı:

"Eee?"

"Bu çocuklar bu işten ekmek kazanacak," dedi sakin ve net sesiyle Timur Betim. "Onlar çalışsın diye hep güneş mi açacak sanıyorlar hayatta. Öğrenirken de zor olsun ki kendi başlarının çaresine bakabilsinler." Tekneleri işaret etti. "Siz baharı kelebekleri mi bekliyorsunuz balık tutmak için? Çoluk çocuğun oldu mu öyle kitaplardaki gibi geçmez hayat."

"Kitaplarda olmayanı öğretecem diyosun ha?"

"Öğretiyorum zaten."

Adı Yusuf olan balıkçı hafifçe kafa salladı. Buna söyleyecek bir lafı yoktu işte.

"Teknen bu mu?"

Yusuf bir an afalladı:

"Ha? Evet. Yani benim değil de Halil Kaptan'ın. Biz yanında çalışıyoruz."

"Diğer arkadaşın?" dedi Timur Betim. "Akşamki."

"Ha, Hasan'ı mı diyon?" Konuşması köyünün ahengine kavuştuğu anda Timur Betim artık güvenli sularda olduğunu hissetti. Çuvallamamıştı.

Yusuf, üniversite hocasını ilerideki küçük teknelerden birine götürdü. İki katlı eski bir tekneydi bu. İkinci katı küçük bir kaptan köşkünden oluşuyordu. Üzerinde tazelenmemiş boyasıyla Hasan Reis yazıyordu. Ağ yığınlarının arasında durdular. Yusuf, küçük kaptan köşküne doğ-

ru seslendi. Kirli camların ardından biri göründü. Sonra bir kafa uzandı. Timur Betim, bir gece önceki yüzü hayal meyal hatırladı. Dün gece, kendilerini kıyıda bulduklarında Yusuf'u daha net görmüştü ama ona yapılması gerekenleri söyleyip duran ve duruma daha hâkim görünen bu adamın da sesi gitmiyordu kulaklarından.

O hatırladığı ses, gök gürültüsü gibi kıyıya aksetti:

"Buyur Yusuf?"

Sonra Timur Betim'i gördü. Hızla kavradı. Kaptan köşkünden inip güverteye geldi. Fakat kıyıya çıkmadan ayağını küpeşteye dayayıp baktı ve Timur Betim o an doğru adamla karşı karşıya olduğuna karar verdi.

Adam gür ve düzensiz saçlarının alnına düşen sarı-beyaz tutamları arasından ve kalın sarı kaşlarının neredeyse tam dibinden bakan kor gibi çakır gözlerini Timur Betim'in gözlerine dikti. Yanaklarına uzanan sarı-kumral bıyığını çekiştirdi. Burnunu çekti. Karar vermeye çalışarak Timur Betim'i süzdü. İri yarı balıkçının, hemen şu anda bir karar vermek zorunda olduğunu bilmesi Timur Betim'i rahatlatan ikinci şey oldu.

Avuç içlerine sakladıkları çay bardaklarının yüzlerine vurduğu sıcak buharı, çayın kokusuyla birlikte içlerine çekiyorlardı. Hasan Reis çatallı sesiyle bir şeyler anlatıyordu. O, Yusuf gibi bir gece önceki olayı deşmeye gerek bile görmemişti. Öğrencilerle fırtınalı gecede geç vakit kayalıklara gidip suya düşme pahasına numune alıp fotoğraf çekmek konusunu sorgulamadığına göre ya zaten inanmamıştı ya önemsememiş!

Timur Betim, parlak gözlerinde pek az kişiye yöneltil-

miş küçük takdir kırıntılarıyla Hasan Reis'i süzüyordu.

"Çok iyi değil yani işler. İki teknem vardı önceden. Yusuf benle çalışırdı. Birkaç adam daha." Başını salladı. "Teknenin birini satıp buna kalınca..." Gerek görmedi devam etmeye. Kendisine acınmasını da bekliyor gibi değildi. Bardağın dibindeki çayı kafasına dikti. "Para lazım oluyo, çocuk boncuk okutuyosun. N'apçan? İki teknenin birden turşusunu mu kurayım? O an ne lazımsa onu yaptık. Ailen varsa ahmaklık etmeye gelmez."

"Bana tekne lazım."

"Anladık o kadarını," dedi Hasan Reis. Dönüp gözlerini yine Timur Betim'e dikti. "Madem geldin burada geziniyorsun, elbet tekne lazım olacak."

"Burada her gezinen tekne mi kiralar? Hem de balıkçılardan."

"Yok," dedi adam gür sesiyle yine çatal çatal. "Senin gibi bi tip, madem deli deli işler yapıyo öğrencilerle, madem kıyılarda dolanıyo gece vakti; eh, bi adım sonasında da denize gitmek isteyecek, n'apçek başka?"

"Benim gibi tipleri iyi bilir misin?"

"Yok, iyi bilmem de bilirim işte uzaktan," dedi adam samimiyetle.

Timur Betim elinde olmadan güldü.

"Burada üniversite hocaları böyle gelip tekne kiralamıyorlar herhalde."

Hasan Reis kor bakışlarını Timur Betim'i hızlıca, sertçe süzmek için çekinmeden bir kez daha kullandı. Düşündü. Sonra da "Senin gibi tipler derkene, ille üniversite hocasını kastetmedim," dedi. "Senin gibi Avrupa, Amerika falan görmüş tipler. İşi dünya çapında öğren-

miş tipler. Hani böyle her şeyi filmlerdeki gibi yapan." Nasırlı işaret parmağını Timur Betim'e uzattı. Boş çay bardağı hâlâ diğer parmaklarının arasındaydı: "Filmlerdeki gibi zanneden değil bak, annadın mı? Filmlerdeki gibi *yapan*!"

"Nereden biliyorsun Avrupa Amerika gördüğümü?"

"Gözün öyle bakıyor," dedi balıkçı. Artık Timur Betim'e bakmıyordu. Ayağa kalktı. Çay bardağının dibinde kalan iki üç damlayı da el alışkanlığıyla denize serpti. Uzanıp Timur Betim'in elinden çay bardağını aldı. "Senin gözün," dedi içini çekerek. "Bissürü şey görmüş gibi bakıyo hocam, bırak o kadarını da bilelim artık." Tekneye geçti, dönüp profesöre baktı.

"Sen de mi bir sürü şey gördün?" dedi Timur Betim neredeyse keyifle.

"Yok," dedi balıkçı. "Ben, bissürü şey görmüş adam gördüm. Hem de çok gördüm. Ondan bildim seni de." Başını salladı. "Hayat işte!"

"Bekle!" dedi Timur Betim adama. "Sana ne zaman uyar söyle bana."

"Bu gece balık için hazırlandım artık. Sabah bir döneyim hele hayırlısıyla. Bakarız."

"Yarın akşam?"

"İlle de akşam mı? İyi akşam olsun. Yalnız, senin bu ayağın iyileşcek mi hocam yarın akşama deyin?"

"Ayağım lazım değil bana," dedi profesör. "Yalnız, öğrenciler de benimle olabilir."

"Kız da mı?"

"Bak ben yanıma öğrenci grubu aldım mı sorgulamak yok."

"Yok yahu, bana ne!" dedi adam. "Yeter ki yaşı başı tutsun, başımız derde girmesin."

"Girmeyecek."

Hasan Reis, çakır gözlerini profesöre dikti. Son bir kez kafa salladı. Sonra da döndü, demir merdivenlerden kaptan köşküne çıktı.

Altum

Deniz Bilimleri Araştırma Enstitüsü, Çeşme'nin kuzey batısına yüzünü çevirmiş olan sakin bir koydaydı. Kumsal küçüktü. Yine de uzun bir iskele, koyun girintisinin bitip suyun derinleştiği noktaya uzanacak şekilde inşa edilmişti. Enstitüye ait büyükçe bir araştırma teknesi, bu iskelenin ucunda demirlemişti. Ortalık son derece sessiz ve ıssızdı. Binada ise en ufak bir hareket görülmüyordu.

"Spektroskopi ne durumda?" dedi bir adam.

"Atomik absorbsiyon spektroskopisi çalışıyor!" diye cevap verdi toy bir teknisyenin resmi açıklama yapan yeknesak sesi.

"Yeni ölçüm için ne zaman hazır olur?"

"İki saat içinde kullanıma uygun," dedi toy teknisyen aynı mekanik tavırla.

Soruyu soran adam ona aldırmadı. Dikkati, bulunduğu laboratuvarı yandakine bağlayan yaylı kapının açılmasıyla dağılmıştı. Otuz yedi otuz sekiz yaşlarında, uzun saçlı, uzun boylu bir kadın, beyaz önlüğüyle içeri girdi:

"Ne haber Zeki?" Cevap beklemedi. "İnkübe süresi ta-

mamlandı. Etüv yeni kuluçkalamaya hazırlanıyor." Sesi hafif ve melodik olmasına rağmen tonlaması yüzünden son derece donuktu.

"Numuneler ne durumda?" dedi adam.

"Dün elektrik kesintisi olmuş," dedi kadın. Yüzündeki resmiyet yerini hoşnutsuzluğa bıraktı. "Jeneratörün devreye girişi yeterince hızlı olmamış."

Adam gözlerini devirdi:

"Lale, bunu sana kim söylüyor? O yeni gelen çocuk mu? Jeneratörün devreye girmesinde bir problem yok."

"Yeni çocuk değil. Nazif nöbetçiydi. O fark etmiş. Bak Zeki, aradaki o beş altı dakikada ufak çaplı bir bozulma yaşanmış olabilir. Burada tesadüflere bırakılmış bir iş yapmıyoruz."

"Bunu asıl Demirhanlı'ya söyle. Sorunu o çözecek," diye homurdandı Zeki denen adam.

"Giray Demirhanlı böyle şeyleri çözmez," dedi tatsız bir sesle kadın. "Tepeye havale eder."

"Etsin o zaman. Bu numuneleri, nasıl bozulduklarını görmek için taşımıyoruz on mil açıktan." Sonra durakladı. Sesini azalttı: "Numune alım koordinatlarını uygun şekilde giriyorsunuz değil mi?"

"Evet evet," dedi kadın. "Kıyı numunesi olarak geçiyor."

"Orijinal kayıtlarda aksaklık oldu mu hiç?"

Kadın başını kaldırıp adama baktı:

"Neden hep aynı şeyleri sorup duruyorsun? Orijinal kayıtlar bugüne dek nasıl dosyalanıyorsa öyle yapılmaya devam ediyor. Aksaklık olursa gerekli kişilerin haberi olur."

Adam huzursuzca gözlerini kırpıştırdı:

"Keyfimden sormuyorum. Hiç problem yaşanmamış gibi konuşma benimle. Evrak üzerindeki bilgilerin dikkatli kayda geçirilmesi konusunda uyarı aldık." Yüzünde bariz bir küçümseme belirdi: "Demirhanlı denen adam işinin sadece ekibi uyarıp durmak olduğunu zannedebilir. Ama değil."

Kadın kaşlarını kaldırdı, başını yana eğdi:

"Yakında bunu ona hatırlatacaklar."

Adamın yüzünde bir gerginlik oldu:

"Teftiş tüyosu mu aldın?"

Kadın dudağını sıkkın bir edayla büktü:

"Eğer eksiğin varsa tamamla ve aksilik oluştuysa da uygun açıklamayı hazırla bence."

Adam geldiği gibi yandaki laboratuvara geri dönen kadının ardından keyifsizce baktı. Sonra saatini kontrol etti. Bir saat sonra Altum'da olmalıydı. Kadının şimdi burada açıkça söylediklerini az sonra aşağıda Altum'da tamamen reddedeceğini adı gibi biliyordu. O yüzden aptalca bir cesaret göstermeye niyetli değildi. Kadının kafasına ektiğini zannettiği düşünceler, adamın son dört yılda burada bizzat edindiği kanaatler ve yaşanmışlıkların yanında tam bir martavaldı. Teftişmiş! Soğukça bir tebessümle kendi kendine kafasını salladı. Giray Demirhanlı kurduğu ilişkileri sağlama almadan yola çıkacak biri değildi. Teftiş gibi basit işler onu sarsacak bir etmen asla oluşturmamıştı.

Altum soğuktu.

Her zaman soğuk tutulmuştu. Deniz suyu ısısında. Mevsime uygun biçimde ama yine de yaklaşık on mil

açıktaki deniz dibiyle aynı derecede. O yüzden aşağıya, Altum'a inen araştırmacıların hemen hepsi beyaz laboratuvar önlüklerinin düğmelerini iliklemişti. Hiçbiri henüz ortadaki beyaz deri koltuk grubuna oturmamıştı. Ekip başkanını bekliyorlardı ya da ekip başkanı geldiğinde böyle algılanmasını istiyorlardı. Beall, kıvırcık siyah saçları kulak hizasına dek inen, ince çevik yapılı genç bir adamın yanında duruyordu.

"Eğlence başlıyor! Yeni bir takip daha başlatacaklar," diye hafifçe mırıldandı yanındaki adama. Dudağında çarpık, neşeli bir tebessüm oluştu.

Yanındaki siyah saçlı adam başını iki yana salladı:

"Bu defa takiple olmaz. Takip edeceğimiz örneğin özelliklerinden emin değiliz." Hafif bir Yunan aksanıyla konuşuyordu İngilizceyi.

"Onu bulmak için uydudan çekilen termal fotoğraflara bakamayacağımıza göre," dedi Beall. "Balina avlıyor olsaydık. İşimiz kesinlikle daha kolaydı." Güldü. "Şans!"

"Onu hemen bulamazsak ve o da tahmin ettiğim şekilde beslenmeye devam ederse uydu fotoğraflarından rahatça görülecek kıvama gelecektir," dedi Yunanlı.

Beall bu kez arkadaşına endişeli bir bakış attı:

"Ne tahmin ediyorsun peki?"

"İyi beslendiğini!" dedi Yunanlı. "Kıyı kalabalık. Bu mevsimde bile. Muhtemelen kendi boyundaki her şeyi avlayabiliyor. Yeteri kadar irileştiğinde açık denize çıkacak. Ege'deki besin zincirinin en başına geçmesi an meselesi."

"Hadi ama Anastasis, bütün derdin Ege'nin besin zinciriyse..." diye ağırdan alarak başladı Beall. Belki de asıl kendini sakinleştirmeye çalışıyordu.

Ama Anastasis Ege'nin besin zincirine dair okkalı bir küfürle onun sözünü kesti:

"Anlamıyorsun Beall! Bunlar kazara olan şeyler değil. Hata yapılabilir ama bu hata akıl dışı. Bak, bence biz burada, nasıl yaşayacağımıza değil, nasıl öldürüleceğimize dair bir projenin içindeyiz."

Beall'ın gülümsemesi söndü.

Öğle arası yağmur yağmadı. Böylece Su Ürünleri Fakültesi'ndeki öğrenciler bir şeyler yemek için Sakızlıkoy plajına, derme çatma kurulmuş *fastfood* satan karavandan bir şeyler almaya indiler. Karavanın önüne bir sürü küçük sehpa ve plastik tabure konmuştu.

Murat'la Asu birer tabure bulup oturdular ve siparişlerinin hazır olduğuna dair kendilerine seslenilmesi için beklediler.

"Burası çok salaş ya Murat! Hiç bana göre değil," dedi dudaklarını sarkıtarak Asu.

"Hmmm!"

"Duyuyor musun beni? Murat! Nereye daldın? Söylesene ne var senin böyle aklına takılan?"

"Hiç."

"Akşam fiyaskoyla bitti ha?" dedi bunun üzerine kız.

Murat irkildi:

"Ne?" Sonra Asu'nun neyi kastettiğini kavradı: "Haa, Belgin'i mi diyorsun?"

"Barış ne güzel gidecekti işte kızı almaya."

"Mutfakta çalışan adamla karısı bırakmışlar değil mi Belgin'i?" diye sordu Murat. Pek ilgilenmiyormuş gibi göründüğü konuyu, bir gece önce saniye saniye takip etmiş-

lerdi aslında Barış'la.

"Evet, düğüne mi kına gecesine mi ne gidiyorlarmış. Arabayla olunca Belgin'i de eve kadar getirmişler," diye açıkladı Asu.

Belgin bu teklifi reddetmediği için Barış bütün akşam söylenip durmuştu. Murat yorum yapmadığı halde benzer hisler içindeydi. Bu karışık durum sürerken kızın her şeyi akışına bırakması sinirini bozmuştu. O fırtınalı geceden beri Barış'la ikisi her buldukları fırsatta yorum yapıyordu. Ama Belgin. Hiçbir şey yaşanmamış gibi sessiz ve ilgisizdi. Gerçi hiç yalnız kalmamışlardı ama bunun için kızın da çaba harcaması gerekiyordu.

Murat bütün bu beklentisine rağmen bir yandan da Belgin'in bu işten uzak durmasını istiyordu. Aslında kendisi de uzak kalmayı tercih edecekti. Timur Betim olmadan bir araya gelmek ve o gece hakkında konuşmak için bekliyordu ve sabrı tükenmek üzereydi.

Barış tedbirli davranmak konusunda paranoyakça kurallar koymuştu. O yüzden birbirlerine mesaj yazmıyorlardı. Sadece bir tür gizlilik anlaşması yapmış gibiydiler. Susuyor ve giderek daha fazla kafa karışıklığına sürükleniyorlardı.

Barış'ın paranoyalarına kızmasına rağmen Murat'ta da tedirgin edici bir beklenti ve takip edilme kaygısı vardı elbette. Profesörse zaten ortalarda yoktu. Barış'a daha sonra görüşeceklerini ve eve gelmemelerini söylemişti. Barış bu kararı son derece yerinde bulmuştu. Salak! Murat, kendini eli kolu bağlanmış hissediyordu. Ofladı.

"Muraaaat!" dedi kız. "Sıkıldım ama ben bu halinden." Kaşlarını çatıp dudaklarını uzatarak çocuksu bir küskün-

lükle ekledi: "Bak bozuluyorum cidden!"

Murat kendini gülümsemek için zorladı. Kıza göz kırptı:

"Yok bir şey Asu, ben iyiyim." Kalktı. "Bir bakayım şu siparişe. Kola da istiyor musun?"

"Olur," dedi kız. "Murat! Bir dahaki sefere o restorana gidelim lütfen tamam mı? Şu arada kalan ağaçlık yere. Çok nefis bir verandası var."

"Tamam, restorana gideceğiz," dedi Murat. "Benden alacağın var."

Bu söz kızın hoşuna gitti.

Profesör Giray Demirhanlı, Altum'a indiğinde kadrosu eksiksiz olarak onu bekliyordu. Adam bunu tamamen doğal bularak, soğuk salon boyunca yürüdü, gidip beyaz koltuklardan birine oturdu.

Göz göze geldiği birine oturmasını işaret etti. Bu işaretin orada bulunan herkesi kapsadığı varsayıldı, diğerleri de gelip oturma grubuna yerleştiler. Birkaç teknisyen arkalarında ayakta kalarak toplantıya sadece dinleyici olarak dâhil oldular.

Giray Demirhanlı, zayıf, uzun boylu, ince yüzlü bir adamdı. Kusursuz tıraşı, kemikli yüzündeki kırışık solgun tenini ortaya çıkarmıştı. Muntazam kesilmiş kısacık saçları beyazdı. Düşük kapaklı gözlerindeki ölgün bakışın büyük bir aldatmaca olduğuna dair yaygın bir görüş hâkimdi. Adam, koyu renk takım elbisesiyle o beyaz deri koltuk grubunun içinde ve kar gibi laboratuvar önlükleriyle akademik ekibinin arasında tekti... ve bunu fazlasıyla kanıksamış görünüyordu.

"Toplantının konusu, tanımlanamayan örnek," dedi

adam bir giriş cümlesine ihtiyaç duymadan. "Hemen bulunması gerekiyor." Karşısındaki koltukta oturan adama hitap etti: "Zeki, saha ekibinden uygun uzmanları seç. Ekibin tamamının sahaya çıkmasına gerek yok. Alt kadrodan personel desteği alın. Bu gece ilk tarama yapılsın."

"Bunun için yeni bir işlem dosyası açılacak mı?" dedi az önce kendisine hitap edilen adam. Zeki Arkın genetik biyoçeşitlilik alanında uzmanlaşmış bir profesördü ve resmi olarak mevcut olmayan bu projeye özel olarak seçilmiş olmakla birlikte bir ekosistem uzmanının altında çalışmaktan baştan beri rahatsızdı.

"Yeni işlem dosyası mı?" dedi Profesör Dr. Giray Demirhanlı. Evet, Zeki Arkın'ın da rahatsız olduğu üzere bir ekosistem uzmanıydı ama çalışma hayatı boyunca idarecilikle ilgilenmişti. Aslında idarecilik, adamın sinir bozucu kabiliyetlerinden sadece bir tanesiydi.

"Bir işlem dosyası gerekli çünkü bu saha tarama çalışması tek seferlik olmayabilir," dedi Zeki Arkın. "Örnek dediğimiz şeyi tam olarak tanımlamadık ve elimizde kayda geçirilmiş bir görüntü yok. Önümüzü çok da net gördüğümüz bir pozisyonda değiliz. Sahaya birden fazla kez çıkılması ihtimaline karşı bunu bir alt proje olarak adlandırmak ve işlem dosyası açmak uygun olacaktır."

Tane tane ve özellikle teknik terimlerden kopmadan konuşmuştu. Can sıkıcı bir belirsizlikten bahsettiği halde sesi için son derece aheste bir tonlama seçmişti. Seçtiği ses tonunun da, yaptığı açıklamanın da Demirhanlı'nın asabını bozduğuna emindi ve bundan fazlasıyla memnundu. Serinkanlılıkla karşısında oturan beyaz saçlı, siyah takım elbiseli adama baktı.

Giray Demirhanlı adamın hesaplarının farkındaydı. Hızla karar verdi:

"Evet, bir alt proje olarak adlandırın ve işlem dosyası açın. Ama ben fazla uzun bir tarama çalışması olmasını beklemiyorum. Hatta şöyle söyleyeyim; en çok iki saha çalışmasından sonra örneğin içeriye getirilmiş olacağını kabul edebiliriz."

Anastasis sırıtarak mırıldandı:

"Peki, örnek bunu kabul edebilir mi?"

"Bay Anastasis bir sorunuz mu var?" dedi Demirhanlı. İngilizcesi kusursuza yakındı. Bu da Zeki Arkın'ı rahatsız eden şeylerden biriydi. Derin anlaşmazlıkların başlangıç noktası hep böyle şeyler olurdu. Kompleksleri dürten ve insanı tepki vermeye iten küçük saçma şeyler!

Zeki Arkın dışında herkes dönüp Yunanlıya baktı. Anastasis'in gözleri pırıltılı, bedeni gergindi:

"Bu örneğin davranış alışkanlıklarını bilmiyoruz," dedi omuzlarını silkerek. "Niş oluşturup oluşturmadığını bilmiyoruz. Ne kadardır bu sularda yaşıyor bilmiyoruz. Bir süksesyon bile yaratmış olabilir."

"Evet?" dedi Giray Demirhanlı kaşlarından birini hafifçe kaldırarak. "Sorunuz?"

"Elimizde veri yokken yapılacak bu taramalarda kriter ne olacak?"

"Beslenme şekli," dedi Giray Demirhanlı. Soğuk bir tebessüm ince dudağında titreşti: "Şu, Amerika'da doktora yapmış müthiş profesörümüz gibi yapacaksınız; *onu* yemleyeceksiniz!"

"Nasıl?" dedi ekipten Kaan adındaki genç su biyoloğu. Genelde konuşmayı tercih etmezdi böyle toplantılarda

ama adam onu şaşırtan şeyler söylüyordu. Biraz mantık dışı fazlasıyla da etik dışı şeyler!

Giray Demirhanlı umursamaz ve tepeden tavrının içinden ona baktı:

"Kanlı et ve kemik parçaları kullanarak." Dudağında bu kez çarpık bir heves belirip kayboldu: "Şu cesur profesörden daha zeki davranın ve ayağınıza dikkat edin... ve elbette diğer uzuvlarınıza. Çünkü muhtemelen bu bir sacrop değil."

Toplantıda söylenecek her şeyin söylendiğini düşünüyor ve kalkmaya hazırlanıyordu ki biri yeni bir soru sordu:

"Sacrop değilse ne peki?"

Giray Demirhanlı dönüp soruyu soran uzun saçlı kadına baktı. İçlerindeki tek kadına.

"Sevgili Lale Hanım," dedi, mide bulandırıcı tozlu ve pürüzlü bir nezaket vardı sesinde. "Siz bir zooplankton uzmanı olarak sacropun alternatiflerini düşünmek zorunda değilsiniz." Aklına sonradan gelmiş gibi başını sallayıp gülümsedi: "Şüphesiz laboratuvarda birçok örnek görüyorsunuz. Ama tür çeşitliliği üzerine çalışan laboratuvarımız havuzda bambaşka şeyler yetiştiriyor ve bu bir, mikroskop altında hücre seçmece oyunu değil, sizi zorlayabilir. Tür çeşitliliğini meslektaşlarınıza bırakın. Siz kadronuzu layıkıyla meşgul edin, bizim için bu da yeter."

Kimse tek kelime etmedi.

Fakat kadın, branşı yüzünden kendisini neredeyse aldığı her nefeste taciz eden bu yaşlı adama diğerleri gibi sinsi bir nefret duymuyordu. Hararetli konuşmalarla kendini ifade etmesine ve canlı bir ses tonu kullanmasına

rağmen fazlasıyla soğukkanlı biriydi ve duygularının işine karışmasına çok az izin verirdi.

O yüzden hiç düşünmeden adama açıkça meydan okudu:

"Söyleyeceğim şey önemli Giray Bey, şovenizmle vakit kaybetmeyelim. Sözüme başlamadan önce zooplanktonlar hakkında kısa bir bilgilendirme de yapmayacağım. Zira size hatırlatmak için bile olsa fazla kısaltılamayacak bir konu."

Kadının cümlelerini duyan Anastasis sırıttı. Yaşlı adam ağzını açtı ama kadın sesini yükselterek devam etti:

"Ancak şu şekilde söylersem sizin için bile açık olabilir; üç çeşit zooplankton var: Tatlı su planktonu rotifera'lar, tuzlu su planktonu copepoda'lar. Her iki ortama uyum sağlayan cladocera'lar. Tatlı su canlılarının genomlarıyla tuzlu su canlılarının genomları çaprazlanınca oluşturulan örnekler rahat yaşasın diye, bu üç zooplanktonu da mevcut kıyıya yaydık. Tuzlu suya uyumlu hale getirmek için uyarılmış genlerinde mutasyonlar yaratarak ve değiştirerek..."

Adam yakaladığı boşluğu kullandı:

"Teşekkür ederiz Lale Adar, oldukça temel ve ilksel bir hatırlatma oldu. Epey aydınlatıcıydı."

"Ama karanlıkta kalan şu ki," dedi kadın adamın gözünün içine bakarak, "bu yaydığımız değişmiş zooplanktonlar, besin zincirinin en alt halkalarından biri olarak peşine düşülen örneğin de dolaylı besiniyse?.." Kadın durup adama bir şey söylemesini bekler gibi baktı.

"Size bu noktada büyük bir merakla neyi sormam gerekiyor acaba Lale Hanım?" dedi yaşlı adam.

"Zooplanktonlarda yaptığımız genetik değişikliğin besin zincirinde yer aldıkça zaman içinde nasıl evrildiğini!"

"Evrilmek mi?" Giray Demirhanlı.

"Evrilmek!" dedi Lale Adar. "Bizim uyardığımız mutasyonun o haliyle olduğu gibi kaldığını sanmıyorsunuz değil mi?" Alayla vurguladı: "Bütün *tür çeşitleri* için geçerli olan bir şeyden bahsediyorum, beni anlıyor musunuz? Mesleğinizle ilgili teknik detayları hatırlıyor musunuz bilemiyorum tabii. Uzun süre çok başarılı bir idarecilikten başka bir şeyle meşgul olmadınız."

Anastasis kocaman açtığı gözlerini devirerek Beall'ı dürttü. Lale Adar, amirinin bocalamasını fırsat bilerek devam etti:

"Ama beni anlayacağınıza inancım tam. O yüzden şimdi geldiğimiz noktaya bir daha bakarsak; hakkında hiçbir veriye sahip olmadığımız bu örnek, bizim Altum'daki çaprazlamalarımızın bir ürünüyse (ki bundan çok da emin değilim) ve genetik değişime uğramış zincirden ne zamandır beslendiği bilinmiyorsa, onun beslenme sürecinde değişime uğramaya devam ettiğini varsayabiliriz."

"Değişip değişmemesi ya da bunun sebepleri önemli değil," dedi Giray Demirhanlı. "Önemli olan onu bulmamız. Sonrasında gerektiği şekilde incelenecek. O zaman istediğiniz kadar laboratuvar ölçümü yapabilirsiniz."

"Yakalamamız gereken örneğin özelliklerini bilmeden," dedi kadın alayla. "Bir balıkçı gibi olta atıp bekleyecek miyiz?"

"Ne öneriyorsunuz?" dedi buz gibi bir sesle Giray Demirhanlı.

"Bu tarama çalışmasında ne aradığımızı bilmek için veri toplamak zorundayız."

Son derece tatsız bir sessizlik oldu. Giray Demirhanlı ip gibi incelmiş dudaklarının üzerine işaret parmağını bastırmış kadını süzüyordu. Sonunda profesyonel görünme zaafı baskın geldi:

"Yapabileceğinizi hemen yapın ve bu akşamki ilk saha taramasından önce rapor olarak ekibe iletin Lale Hanım. Ne kadar pratik uygulamaya açık ne kadar teoride kalan bir yaklaşım görelim."

Kadın ardına dayandı. Amirine karşı açtığı savaşın devamının geleceğine ve kanlı geçeceğine emindi.

"Tarama nasıl kayda alınacak?" dedi Beall.

"Her zamanki gibi," dedi Giray Demirhanlı. "Yalnız... Bu sefer..." Devam etmek için acelesi yoktu, herkes beklemeye devam etti. Beyaz saçlı adam siyah takım elbisesinin yakasından var olmayan bir tozu silkeledi, dudaklarını hafifçe büktü: "Bu sefer alt kadro için aday durumundaki gönüllülerden birini kayıtta görevlendirin. Şu kız olabilir mesela. Uzun süredir su deneyimi yaşıyor."

Sessizlik oldu. Fakat kimse itiraz etmedi. Beall da! Beyaz saçlı siyah takım elbiseli adam kalktı, iyi günler ya da iyi çalışmalar dilemedi, soğuk ve kusursuz bir dudak büküşle başını eğdi, çıkıp gitti.

O kapıdan çıkar çıkmaz Beall, Timothy, Anastasis, Mahir ve Kaan'dan oluşan ve ekip denen grupta kımıldanma ve mırıldanmalar oldu. Zeki Arkın, Lale Adar'a bir şeyler söylemek için eğildi, bunu yaparken dudağında takdir dolu bir tebessüm belirdi ve giderek büyüdü.

Soğuk salondaki konuşmayan ve hiç kıpırdamayan tek

kişi, kırk yaşlarındaki bir adamdı. Yavaş yavaş boşalan salona rağmen koltuğunda oturmaya devam etti. Profesör Daniel Jason, ne saha ekibinin havai ve atak kıpırdanışları, ne seçilecek gönüllünün buna hazır olup olmadığı ne de Lale Adar'ın amiriyle çekişmesini düşünüyordu. Zeki Arkın'ın sessiz kalışıyla gizlediği kişisel hesaplarıysa hiç umurunda değildi.

Daniel Jason, Giray Demirhanlı'nın kararını düşünüyordu. Yaşlı adam sadece bir av başlatmıştı... Ve Daniel Jason'a göre bu av, yıllardır uğraştıkları proje için beklenmedik bir gelişme oluşturabilirdi. Tuhaf ve kayda geçirilmemiş tecrübeleri ona gösteriyordu ki nihai sonuç, bazen beklenmedik küçük sorunları hallederken ortaya çıkardı.

Adam bu tarama operasyonunun bir eşik olacağını hissediyordu.

Hazırlık

Güzin, fakültenin koridorunda, bir kolonun girintisindeydi. Denize bakan koridor penceresinin ışığına uzak kalarak telefonunu çıkarıp baktı. Yüzünden sıkıntılı bir ifade gelip geçti. Açmak zorundaydı. Ekrana dokundu.

"Evet?"

"Bu gece kuzey burnunun açığındayız," dedi bir erkek sesi.

"Mahir sen misin?"

Telefondaki erkek cevap vermedi.

"Beall nerede?" dedi bunun üzerine Güzin.

"İşi var. Kayıtta sen ve Anastasis olacaksınız. Otuz metrede."

"Otuz metre benim için fazla derin."

"Detayları Beall sana aktarır."

Telefon kapandı.

Güzin ekrana karanlık bir bakış attı. Telefonu çantasına koydu ve koridorda ilerleyip üçüncü ders için amfiye girdi.

* * *

Fakülteden ve yüksekokuldan dönen öğrenci grupları Dalyan'nın kıyısında marina boyunca ilerliyordu. Güzin ve Beall'ın adımları yavaş ve keyifsizdi. Yanlarından hızla gelip geçen, arkadaşlarıyla şakalaşan ya da telefonlarında bir şeyler izleyip gülen genç insanlarla doluydu ortalık. Güzin, biraz daha yavaşladı. Başı çatlayacak gibi ağrıyordu.

Beall dönüp bekledi ve adımlarını tekrar kıza uydurdu.

"Derinlik çok fazla," dedi alçak sesle Güzin. Bunu kaçıncı söyleyişiydi hatırlamıyordu artık.

Beall hemen cevap vermedi. Bir süre yavaş yavaş kararan gökyüzünün altında yağlı, koyu bir petrol rengine dönmüş denizi seyretti. Marinayı yoldan ayıran telin kafes desenine gözü takıldı, üzeri örtülü yatları görmeyen gözlerle takip etti. Nihayet sordu:

"En son kaç metreye inmiştin?"

"On beş," dedi kız. "Kısa bir süreliğineydi," diye ekledi.

"Omurgan nasıl?"

"Aynı."

"Ağrı?"

"Bazen."

Sustular.

"Bak, bu işi kafalarına göre yapmıyorlar," dedi sonunda Beall.

"Otuz metre benim için fazla!" diye ısrarla tekrarladı kız.

"Bu zaten geçmen gereken aşamalardan biri. Daha önceki aşamayı da böyle atladın." Kolunu kızın omzuna doladı: "Endişe edecek bir şey yok güzelim. Korkma, ben de orada olacağım."

Güzin onun kolundan sıyrılıp genç adamı itti. Başını sertçe çevirdi ve ileride durmuş ona bakan Timur Betim'i gördü. Bir an öylece kaldı. Sonra toparlanarak başını çevirdi. Beall'a yetişip onunla yürümeyi sürdürdü. Beall'ın profesörü fark ettiğine emin değildi. Timur Betim hayli uzaktaydı. Kız ürperdi, bu kadar uzaktan bile gözlerini Güzin'in gözlerine dikmeyi başarmıştı adam.

Sakin bir tavırla hatta donuk bir sesle Beall'a bir şeyler söyledi:

"Süre uzun. Ciğerlerim buna dayanmaz. Bu tek başına bir aşama değil. Otuz metrede kayıt yapabilmek için birkaç aşama gerekiyor."

"Her su altı çalışmasında ekiptekiler için risk payları tek tek hesaplanıyor. O yüzden endişelenmene gerek yok. Sen sadece sana söyleneni yap ve gerisini onlara bırak."

Kız ona sessiz bir hüzünle baktı. Adamın içinde bir nokta çizilir gibi oldu. Fakat çabucak gülümsedi:

"İç kanama riski her zaman var bebeğim, bunu biliyorsun. Bizim için daha da çok belki... Ama senin için... yani bazı takviye amaçlı ilaçlar verilerek..."

Amerikalı bir şeyler daha geveledi ve omuzlarını kaldırıp sustu. Kıza tatmin edici bir cevap veremediği için de rahatsızlık duymuş görünmedi. Güzin de o andan itibaren tek kelime etmedi. Timur Betim ortalarda yoktu.

Barış'ın cep telefonu çalıp duruyordu. Yedinci kez. İlk altısında Barış'ın aramayı geri çevirdiği halde.

"Açsana Barış şunu, kafamız şişti!" dedi Cansel.

"Ne o? Alacaklın falan mı var? Bu nasıl bir ısrar anlamadım." dedi Asu gülerek. "Ay, şunun surata bak, nasıl da

panikledi. Ne o? Bizden gizlediğin biri mi var ha?"

Murat'la Sezgin birbirlerine kaçamak bir bakış attılar. Barış yürümeyi bırakıp onlardan ayrıldı ve marinayı ayıran tel örgünün yanında durup telefonu açtı.

"Bak, bir de arkasını dönüyor," dedi Asu. Göz ucuyla telefonuyla ilgilenen Belgin'e baktı. Gidip Murat'ın kolunu yakaladı: "Bana bak, başka bir kız mı var yoksa?"

"Ne?" dedi Murat afallayarak.

"Barış'ı arayanı diyorum. Ancak bir kız o kadar ısrar eder."

Murat kolunu ondan kurtarırken suratını asarak homurdandı:

"Ne kızı Asu ya? Taktın Barış'a."

"Takmadım, sadece fark ettim. Ben zaten Belgin açısından diyorum başka kız mı var diye."

Murat pat diye durdu, gözlerinden ateşler çıkıyordu:

"Kız mız yok! Belgin'e karşı ilgisi de yok. Barış bildiğin Barış işte. Uzatma artık!"

Asu'nun yüzü hızla değişti, gözlerinin dolduğunu saklamadı, öfkeyle yürüyüp gitti. Murat bir an durakladı. Barış'a baktı. Telefonda hararetle kafa sallıyordu. Murat usulca küfretti ve Asu'nun ardından yetişip kızın kolunu yakaladı.

"Bekle! Ne oldu şimdi?"

Cansel'le Belgin dönüp baktılar. Sezgin gözlerini denize çevirerek yüzünü buruşturdu.

"Söylediğin gibi uzatmıyorum işte," dedi Asu. "Olan bu!"

"Asu..."

Murat Asu'yu gruptan ayırarak villaların önündeki karşı kaldırıma geçirdi. Sezgin gözlerini kıstı ve bakış-

larını adımlarına çevirdi. Cansel hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi göründü ve bulduğu bir videoyu göstermek için Belgin'e sokuldu. Belgin tek kelime etmedi.

Eve vardıklarında bu tatsız ve dağınık durum pek değişmemişti. Sadece Murat, Asu'nun gönlünü almış görünüyordu.

"İyi madem," dedi Asu, az önceki kırıklığı hissettiren bir bakışla Murat'a. Gülümsemeye meyilliydi. "Bize gelin bu akşam, yemeği beraber yiyelim." Dönüp ev arkadaşlarına baktı: "Olur değil mi kızlar?"

Belgin o anda bütün kanın beynine yürüdüğünü hissetti. Diğerlerinin yanında hayır diyemeyeceklerini biliyordu Asu. Böyle ucuz kurnazlıklardan hoşlanmazdı Belgin. Derin bir nefes aldı. Asu iyi kızdı, tatlıydı ama her şeyi idare ettiğini zannetmesi insanı çileden çıkarıyordu. Cansel gülümseyerek başını salladı:

"Tabii ki olur. Gelin hadi, bak, biber dolması var. Ben yaptım."

"Ben Pruva'da yiyorum biliyorsunuz," dedi Belgin. "Size afiyet olsun." Sonra da aralarından sıyrılıp içeri girdi.

"Aa! Oyunbozanlık yapma şimdi!" dedi Asu neşeyle şakıyarak. "Yemekler hazır zaten, hemen kurarım sofrayı, erken yeriz, sen gitmeden!"

İçeriden bir cevap gelmedi.

"Hadi Belgin! Birlikte oturalım sofraya!" diye evin her yerinden duyulacak şekilde bağırdı Asu.

"Boş ver Asu, biz de başka akşam geliriz zaten," dedi Sezgin. "Yorgunuz."

"Kesinlikle olmaz! Geliyorsunuz. Sonra okey de oynayacağız."

"Aslında fena fikir değil," dedi Barış beklenmedik biçimde. Murat ona hızlıca bir bakış attı. Barış sırıttı: "Ne zamandır yapmadık."

"Yaşa Barış'ım benim!" dedi Asu onun koluna yalancı bir yumruk atarak. "Hadi o zaman üzerinizi değişip gelin, on dakikaya hazırlıyorum bak sofrayı."

"Dur, bu saatte yemek mi yenir? Daha hava bile kararmadı," dedi Sezgin huysuzca.

"Siz gelinceye kadar kararır," dedi Asu. Böyle şeyleri bahaneden bile saymadığı belliydi.

Erkekler karşıdaki evlerine geçtiler. Cansel'le Asu da içeri girdi.

"Ne yapıyorsun sen?" dedi Murat içeri girer girmez Barış'a. "Nerden çıktı bu yemek işi?"

"Bir yerden çıkmadı, gidelim işte, bir sorun yok orada yememizde," dedi Barış. Sonra da merdivenleri gürültüyle çıktı, oda kapısı kapandı.

"Ne o? Yine deniz kenarı programınız mı var?" dedi Sezgin.

Murat'la birbirlerine baktılar.

"Hayır, yok!" dedi öfkeyle Murat.

"Gidip o adamı göreceksiniz değil mi?"

"Hangi adamı?"

"Beni gerzek yerine koyma Murat!" dedi Sezgin kollarını göğsünde bağlayarak. "Barış'ın telefonu susmak bilmiyor. Timur Hoca'yla konuştuğunu biliyorum. Barış, o gecenin devamını getirecek, kafasına koydu. Kızları da arada idare ediyor aklı sıra. Bu akşam da yemekten sonra bir şeyler uydurup dışarı giderse şaşırmam. Belki Belgin'i alma bahanesiyle yapar bu sefer. Nasıl olsa kızı

bulaştırdınız artık bu işe. Bak, Barış bu işte yalnız olmak istemiyor, görmüyor musun? Kimi neye sürüklediği umurunda bile değil. Belgin'i mutlaka yanına alacak. Sen de arkalarından gidecek misin?" Acımasızca devam etti: "Ya Asu'yu ne yapacaksın?"

"Sezgin, abuk sabuk sorular sorma sıkıvereceğim boğazını!"

"Bir o eksik kaldı zaten!" dedi Sezgin.

"Bak, Barış'ın Timur Hoca'yla ne konuştuğunu bilmiyorum, tamam mı? Bilmek de istemiyorum! Adamla tekrar buluşmaya hiç niyetim yok. Ama evet, haklısın Barış buna can atıyor. Belgin'e gelince, o güzel güzel işine gidip gelecek, o kadar. Barış'ın onunla ilgili bir salaklık yapmasına izin verecek değilim. O yüzden de..." Durakladı.

Sezgin ona baktı. Kolları hâlâ göğsünde bağlıydı:

"O yüzden de sen mi gidip alacaksın Belgin'i iş çıkışında?"

Murat başını yana eğip omuzlarını silkti:

"Olabilir."

"O halde yine aynı soruyu sorayım: Ya Asu'yu ne yapacaksın?" dedi Sezgin.

Murat birden balon gibi sönüverdi. Gidip kendini kanepeye attı. Başını ellerinin arasına aldı:

"Asu kısmı karışık Sezgin ya!"

"Görüyorum!" dedi Sezgin. "Ne oluyorsunuz böyle?"

"Biz..." Murat ellerini yüzünden geçirdi, ofladı. Sonra da sıkıntıyla Sezgin'e baktı. "Biz Asu'yla çıkıyoruz."

"Çıkmak mı?" dedi Sezgin yarı alay yarı kızgınlıkla. "Lise öğrencisi falan mısınız nesiniz siz, ha Murat? Ne çıkması?"

"Bak, Asu... beni sevdiğini söyledi, benim de hâlâ onu sevdiğimi bildiğini!"

"Çok güzel!" dedi Sezgin. "Kız, hem kendi hem de senin adına konuşmuş. Eee? Sen ne dedin?"

"Hiçbir şey!"

"Sessiz kalma hakkına sahipsin!" dedi Sezgin gözlerini devirerek. "Çünkü söylediğin her kelime aleyhine delil olarak kullanılabilir!"

"Çok komik!" dedi Murat.

"Korkaklık yapıyorsun! Asu, sen sessiz kaldığın müddetçe ona ait olduğunu düşünecek bir kız. Öyle olmadığını bildiği halde!" Sezgin başını salladı: "Salaksın sen! Asu değil! Sen salaksın! Asu ne yaptığını o kadar iyi biliyor ki!"

Murat'ın gözlerinden bir bulut gelip geçti o an. Başını kaldırıp gözlerini Sezgin'e diktiğinde genç çocuğun bakışları çaresizlik ve kabulleniş taşıyordu:

"Asu, onu sevdiğimi sanıyor. Asu aynı zamanda, Barış'ın da Belgin'i sevdiğini sanıyor."

"Ne?" dedi Sezgin.

"Evet, öyle," diye başını salladı Murat. "Belgin'in o fırtınada Barış'ın peşinden gitmesini falan hep buna bağladı kafasında."

Sezgin gelip Murat'ın karşısına oturdu:

"Buna bağlamazsa kendiliğinden bağlanacak olan yer Asu'yu mutsuz edecek çünkü."

Murat bir an bekledi. Gözlerini kırpıştırdı. Yutkundu. Sonra hafif bir sesle:

"Evet," dedi. "Olabilir."

"Ne yapacaksın peki?"

"Asu'yu kırmayacağım. Ama asıl Asu'nun Belgin'in duygularını deşmesine ya da Barış'ın ne yaptığının peşine düşmesine izin vermeyeceğim."

"O yüzden de Asu'nun sevgilisi mi olacaksın? Aptalsın sen!" dedi Sezgin öfkeyle. "Sen kendi yazdığın senaryoda Belgin için şövalyelik yapıyor olabilirsin. Asu'nun neye inanmış göründüğü ve seni neye ikna ettiği de beni ilgilendirmez. Ya da senin Asu'ya ne tür bir numara yaptığın! Belgin'i kullanmayın yeter!"

Murat öfkeyle ayağa kalktı:

"Kim kullanıyor Belgin'i? Ne diyorsun sen be?"

"Söylediklerimi duydun." Sonra da kalkıp yukarı çıktı.

Murat tek başına küçük salonda ayakta öylece kaldı. Her şey arapsaçına dönmüştü hayatında... ve görünürde hiçbir şey yoktu!

Timur Betim, orta boy bir spor çantası hazırlamıştı. Barış'la konuşmuştu. Hasan Reis'le de. Gerekenleri almıştı. Planını yapmış. Yemek niyetine bir şeyler atıştırmış ve muhtemel ağrılar için şimdiden ilaçlarını içmişti.

Hazırdı. Fakat saat henüz erkendi. Çıkıp biraz daha yürüyecekti.

Akşamüzeri yürüdüğü gibi.

Güzin'i düşündü... ve Amerikalıyı. Tartışmışlardı. Bir aksilik vardı. Kızla ilgili yolunda gitmeyen bir şeyler! Emindi adam.

Gün içinde de yaptığı gibi bastonunu özellikle aldı evden çıkarken. Yavaş iyileştiğinin düşünülmesini istiyordu. Şimdilik! Güzin'in kaldığı siteye doğru dönüp bakmadı. Aklı oradaydı oysa. Amerikalının kızın yanında olup

olmadığını merak etti. Kızın canını sıkıp sıkmadığını. Duyguları adamın göğsünde yükselerek bir anlığına düşüncelerinin dengesini bozdular ve Timur Betim, gidip doğruca Güzin'in evini bulmayı arzuladı. Kapısına dayanmayı ve Amerikalı hakkında emin olmayı. Hayır, kıskançlık değildi bu. Kız hoşnutsa itirazı yoktu. Belki tatsız şeyler hissederdi o kadar. Ama kız istemiyorsa!..

Kendine hâkim oldu ve marina boyunca ağır adımlarla ilerledi. Denizin gri bir taftaya benzeyen yüzeyini izledi bir süre. Ne kadar şairane görünüyordu. Ne kadar yanıltıcı.

Çocuk parkına dek geldiğinde ortalık tamamen tenhaydı artık. İnsanlar evlerine girmiş, denizin sert rüzgârını, kış rutubetinin hırpalayışını, sokak aralarından gelen birkaç köpek ulumasını dışarıda bırakmış; sıcak odalarına, dumanı üzerinde sofralarına, televizyonlarının karşısına sığınmışlardı.

Bir kedi usulca yürüdü, karanlık bir köşeyi dönerek gözden kayboldu. Bir araba adamın yanındaki asfalttan yavaşça geçip gitti. Sessizlik geri geldi. Çocuk parkı, soğuk esintinin ritmine uygun biçimde sallanan plastik salıncaklarıyla suni ve ürkütücü bir renk yığınıydı şimdi. Timur Betim, parkın yanındaki banklardan birine oturmayı ve sonra yine yavaşça geri dönmeyi düşündü.

Adımlarını değiştirmeden ilerledi. Tahta banklar, parkın yanında ortaya çıktı. Bir kişi vardı oturan. Oysa yalnız olmayı tercih ediyordu şu an. Adam durakladı. Kaşlarını çattı. Onu tanımıştı ve bunu beklemiyordu. Parkın etrafından dolanarak bankın arkasına dolandı, yavaşça yaklaştı. Bankta oturanın omzunu tutmak için elini uzattı.

* * *

"Ne diye kabul ettin?"

Barış aynanın karşısında durup saçlarını şöyle bir karıştırdı. Sonra da dönüp Murat'a baktı:

"Hâlâ mı yemek konusu?" dedi Barış. "Kös kös okula gidip geliyoruz ve Belgin'le daha doğru dürüst konuşamadık bile. Bahane lazım."

"Belgin'le onların evinde konuşamazsın. Ayrıca Belgin'le zaten konuşacağımız bir şey yok!"

"Murat neden başa dönüyoruz. Seninle bunu konuştuk. Bu işin geri dönüşü yok. Biz istesek de istemesek de durum bu. O yüzden saflık, geri zekâlılık ya da aptallık etmeyeceğiz!"

"Bu yüzden de kızlara yemeğe gidiyoruz ha?"

"Timur Hoca aradı," dedi Barış ciddileşerek.

"Hah! Aramasa şaşardım zaten."

"Akşam bekliyor," dedi Barış. "Tamam dedim."

"Manyak mısın sen? Hiçbir yere gitmiyoruz!"

"Üstümüze yağmurluk gibi bir şeyler alacakmışız."

"Deli mi bu adam? Yine deniz kenarına mı inecek? Ayağı o haldeyken mi? Bak, onun aklına uyacak değiliz. İsterse beni bütün derslerden bırakabilir. Gitmiyoruz! Ne ben ne sen... ne de Belgin!"

"Belgin'i işten ben alırım bu akşam. Sen de *geciktiler bir bakayım* der çıkarsın."

"Sonra? Ben de gidip gelmeyince artık bu defa polisi ararlar."

"Sezgin'e söyleyeceğim. İdare edecek."

"Her şeyi ayarladığını zannediyorsun değil mi? Bence

sen kafayı tamamen bozdun. Artık mantıklı düşünemiyorsun."

"Murat!"

"Ne var?"

"Böyle yapacaksan bize engel olma."

Murat durup Barış'a baktı.

"Siz mi?"

"Belgin'le ben."

"Ne o? Ekip mi oldunuz?"

"O da bu işin içinde olduğumuzu düşünüyor."

"Öyle mi dedi?"

"Hayır. Ama eminim."

"Hastasın oğlum sen! Kendini aksiyon filmlerinde falan zannediyorsun. Belgin'le sen diye bir şey yok. Bak, zaten Asu ikinizin arasında bir şey var sanıyor!"

"Belgin'le benim mi?"

"Evet ya, Belgin'le senin!" dedi alayla Murat. "Durumun nasıl aptalca bir yanlış anlaşılmaya dönüştüğünü anlıyor musun şimdi?"

"Bu iyi bir kılıf olur aslında."

"Ne?"

"Belgin'e söyledin mi bunu?"

"Tabii ki hayır!"

"İyi. Olsun. Belki Asu söylemiştir. Belgin de bu ihtimale açık kapı bırakmış olsa iyi olur. Gerçi kız milleti elbette önce inkâr eder. Asu da saklıyor sanır." Gülümser gibi oldu. "Belgin'in yalanlaması şansımızı yok etmez yani."

Murat bir adımda Barış'ın yanına gelip yakasına yapıştı:

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?"

"Bırak beni geri zekâlı! Çocuk gibi hareket edip durma artık!" dedi ondan kurtulurken Barış. Oda kapısını açtı. "Dediğim gibi, bizi merak edip bakmaya geliyor numarası yapacaksın. Evden üzerine yağmurda giydiğin montu al." Durakladı. "Belgin için de ekstra bir şeyler getir. Kızların gözü önünde hazırlık yapamaz muhtemelen. Şüphelenirler, tamam mı?"

"Belgin'i mecbur etmeyeceksin Barış! Kız sadece işe gidip geleceğini sanıyor."

"Hayır," dedi Barış. Şimdi yüzünde biraz soğuk bir ifade vardı. "Az önce mesaj attım. Ona göre çıkacak evden." Murat'ın hayret ve öfke dolu yüzüne baktı. "Sakin ol tamam mı? Gidip bir de Sezgin'le konuşayım."

Murat, işlerin giderek kontrolünden çıktığını görebiliyordu. Oysa baştan beri planladığı bu değildi.

Mesaj

Güzin, denizden esen rüzgârın giderek soğumasından memnundu. Buz gibi tuzlu havayı içine çekiyordu. Boğazı nemli ve rahattı. Gözleri soğuktan ve rüzgârdan kızarmıştı hafifçe. Bir de ağlamaktan.

Kötü hissediyordu.

Ölmekten korkuyor.

İlk kez!

Birden kemikli bir el omzundan onu yakalayıverdi. Kız küçük kısa bir çığlık attı. Başını çevirdi, kâkülleri rüzgârda karıştı, siyah saçları yüzüne, çenesine doğru uçuşarak dağıldı, gözleri onu tutan elin sahibini buldu. Profesöre baktı.

"Niçin ağladınız?" dedi adam.

Hep böyle kestirmeden hep böyle tuhaf! Başka türlü konuşamıyorlarmış gibi!

Kızın nabzı da nefesi de tekrar yavaşladı. Başını tekrar denize çevirdi. Adam geldi, öğrencisinin yanına oturdu. Bastonunu bankın kenarına dayadı. İkisi de gözlerini marinanın ince tel örgüsünün ardında, kurşun rengine

meyleden denize çevirdiler. Üzerleri brandalarla örtülü, yarı ölü halde bekleyen tekneleri görmüyorlardı bile. Oysa hepsi de birer hayalet gibi cisimlerini gizlemiş, yan yana sıralanmış, dalgaların yarattığı gelişigüzel sallantının içinde, manzaranın tam önünde bir perde gibiydiler.

Profesör ve kız, bu ölü teknelerin arasında dolanıp kıvranan rüzgârı bir süre soludular ve havaya karışan deniz suyunu, adeta dillerinde, nefeslerinde tahlil ederek öylece beklediler.

"Amerikalıyla bir sorun mu var?"

Güzin dudaklarını sıktı. Bakışlarını denizden ayırmadan başını çok hafifçe sağa sola salladı. Adam bunun üzerine eğilip kızın gözlerine baktı. Uzandı kızın yanağındaki gözyaşını parmak ucuyla sildi. Sonra arkasına yaslanıp kollarını göğsünde bağladı.

"Bu gece suya girmeniz şart mı?"

Kızın gerildiğini hissetti.

"İstemediğinizi söylediğiniz halde mi?" dedi bunun üzerine.

Sesi, ders anlatırken olduğu gibi sakin, net ve tok bir tondaydı. Kız bir kez daha tepeden tırnağa ürpererek onun her şeyi ama her şeyi bildiğine emin oldu. Sonra bunun sadece bir his olduğunu, kesinlikle mümkün olamayacağını hatırlattı kendine. Adam birkaç şeyi fark etmişti, kurnazdı ve sadece iyi bir tahmin yapıyordu. Gözü karaydı. Fazlasıyla hem de! Ama yine de nereye sürüklendiğini anlamasına imkân yoktu. Onun gibi kafası sağlam çalışan birinin öngörüsü bile yetmezdi buna.

"Neyin peşinde olduğunuzu bilmiyorsunuz," dedi hocasına. İçindeki korku, kendi ölümünden adamınkine doğru

değişti. Aniden dönüp onun kolunu yakaladı: "Bildiğinizi zannettiğiniz şey, devasa bir tablonun küçük bir kıyısı. En kenarındaki parça."

"Güzel," dedi adam sakince. "O halde bana tablonun tamamını anlatın."

"Anlatamam," dedi kız içini çekerek.

"Gösterin o halde. Bu gece benimle denize açılın."

"Bu gece olmaz."

Timur Betim gözlerini kıstı, gözbebeklerinde küçük pırıltılar yanıp söndü:

"Hangi gece olur?"

Kız bocaladı.

"Hiçbir gece olmaz!"

Adam o karanlık bakışıyla çabucak, bir çiviyle çizer gibi çizip canını yakarak süzdü kızın yüzünü:

"Bu gece sizden ne yapmanızı istiyorlar?" dedi. Kelimeleri, üzerinde tek tek durarak söylüyordu: "Nereye kadar yüzmenizi? Ya da nerede yüzmenizi?"

Kız başını sallıyordu mütemadiyen.

"Sizi neye zorluyorlar?" dedi adamın sesi keskinleşerek.

Gözlerinden yaşlar sicim gibi aşağı iniyordu. Hiç sesini çıkarmadan bekliyor. Nefesini öyle sıkı tutmuştu ki, dudaklarını öyle sıkı kapatmış, gözlerini öyle kocaman açmış... Timur Betim sustu, yumuşayan bakışlarını kızın eline indirdi. Uzanıp yavaşça tuttu:

"Onlara söyle..."

Kız irkildi.

"Onlara söyle, de ki, kim olduklarını bilip bilmemem fark etmez..."

Güzin adama bakmaya bile korkuyordu şimdi.

"Seni onların elinden alacağım."

Kız taş kesilmiş bekliyordu.

"Ve peşine düştüğüm şeyin ne olduğunu bilip bilmemem de fark etmez." Durup kendinden emin biçimde başını salladı: "O şeyin nerede olduğunu... kesinlikle onlardan önce öğreneceğim."

Kız kalkmak için hamle etti. Adam milim dahi kıpırdamadığı halde onun elini bırakmadı. Oldukları yerde kaldılar.

"Bırakın lütfen!" diye fısıldadı kız.

"Bu gece onların yanına gitmene gerek yok!" dedi profesör.

Kız yay gibi gergindi.

"Lütfen. Bırakın!" diye tekrarladı sadece.

"Seni ne bağlıyor, söyle bana!"

"Lütfen!" dedi kız fısıldayarak.

"Aşk mı?" Alayla dudağını büktü adam. "Hayır. Bu, o Amerikalı için yaptığın bir şey olamaz. Hayır. Çünkü sen aptal değilsin."

Güzin derin bir nefes aldı.

"Para mı?" dedi bu kez adam. Dudağını büktü tekrar. "Hayır. Sen paraya tamah etmezsin."

"Beni tanımıyorsunuz." Sesi hafifçe titremişti. "Durumumu da bilemezsiniz."

"Pekâlâ! O halde tehdit mi?" diye devam etti profesör. "Ne tür bir tehdit? Öğrendim, kimsen yok. Neyle tehdit ediyorlar? Hayatınla mı?" Dönüp kızın gözlerinin içine baktı: "Seni görüyorum. Umurunda bile olmaz."

"Timur Bey!"

Profesör başını ağır ağır iki yana salladı. Yüzünden yeni bir alaycı tebessüm gelip geçti.

"Hocam!" dedi kız bu kez.

Adam sabırsızlıkla gözlerini devirdi:

"Yapma bunu bana! İsmimi söylemen ya da öğrencim olduğunu hatırlatman mı elindeki koz? Seninle ilgili fantezileri olan bir sersem değilim ben!"

Kızın içi buz gibi oldu.

"Biliyorum," dedi soğuk bir sesle.

"Senden her ne istiyorlarsa," dedi adam kızın kırgınlığına aldırmadan. "Ya da her ne bekliyorlarsa... Bunu onlara itaat etmek için değil..." Dönüp gözlerini kıza bıçak gibi sapladı: "Sadece refleks olarak yapıyorsun!"

Bir süre böyle göz göze kaldılar. Kız o süre içinde yüreğine ve aklına dolan dehşetten kurtulamayarak sımsıkı bağlı kaldı. Eli, Timur Betim'in avcunda, bankın ucuna dek gelmiş ama ayağa kalkmaya güç bulamamış halde, bir heykel gibi oturdu.

Sonunda adam kızın elini bıraktı.

"Yarın, derste olun Güzin Hanım," dedi sakin sesiyle. Yavaşça ayağa kalktı. Bastonunu eline aldı. Kızı bu kez şüpheyle ve aksi bir bakışla süzdü: "Onlara özellikle şu mesajımı iletin; yarın sizi, o hep oturduğunuz ön sırada, hep gördüğüm yerde göreceğim. Beni anladınız mı?"

"Evet," dedi kız.

"İyi. Onların da anlamalarını sağlayın."

Güzin de kalktı, adamın yanından geçerek yürüyüp gitti. Profesör derin bir nefes aldı ve sonra o da bastonu elinde yavaşça evine geri döndü.

"Çıkabilirsin," dedi Rıza.

Barbaros yoktu ortalarda. Belgin, gidip kabanını ve çantasını aldı. Personele kısaca iyi akşamlar dedi ve Pruva'dan çıktı. Oyalanmaya niyeti yoktu. Barış'ın onu almaya gelmiş olması gerekiyordu.

"Belgin!"

"Hah! Geldin mi?" dedi elektrik direğinin altında bekleyen Barış'ı görünce.

"Tamam mısın?"

"Evet." Durakladı. Murat'ı sormalı mıydı?

"Murat biraz sonra geciktiğimizi söyleyip peşimizden gelecek," dedi Barış.

Yokuştan aşağı inip dalyanın kıyısından marinaya doğru ilerlediler.

"Ee? Sen ne durumdasın?" dedi Barış. "Konuşamadık ki bir türlü."

"Sorun değil. Ortam uygun olmadı," dedi kız.

Barış hararetle başını salladı. Birinin onu kestirmeden anlaması o kadar iyi geliyordu ki kafası bu kadar doluyken.

"Bu gece gelmemeyi düşündün mü?" dedi sonra kıza kaçamak bir bakış atarak. "Yani, tereddüt ettin mi?"

"Hayır," dedi kız.

Barış derin bir nefes aldı:

"İyi. Netliğe ihtiyacımız var."

"Bu gece ne yapacağız?" diye sordu Belgin. "Yine kıyılardan birine mi gideceğiz?"

"Hayır," dedi Barış onun sözünü keserek. "Bir tekneyle denize açılacağız."

Belgin durdu. Barış da durup ona baktı.

"Korktun mu?" dedi Belgin'e. Sonra da hemen açıklamaya koyuldu: "Bak, bende yalan dolan yok. Timur Hoca bir balıkçı teknesini ayarlamış. Suya açılmamız gerektiğini düşünüyor." Hâlâ öylece dikilen kızı şüpheyle süzdü. "Niyetin vazgeçmekse..."

"Hayır," dedi Belgin tekrar yürümeye başlayarak. "Sadece teknenin yeteri kadar büyük olup olmadığını düşündüm."

"Neden?" dedi Barış afallayarak. "Nasıl yani ne kadar büyük? Neyi soruyorsun anlamıyorum ki!"

Belgin onun şaşkın suratına elinde olmadan güldü. Bu ona, okulun ilk günleri her şeye gülmelerini, birbirlerine takılmalarını, çocukça şakalaşmalarını hatırlattı. Her şey birden değişmişti sanki. Birden!

Ciddileşti:

"Dün akşam Pruva'ya gelen bir müşteri grubu vardı," diye başladı kız ve duyduklarını hızlıca anlattı. "Yani bota saldırmış. Teknenin çok yakında olması onları kurtaran tek şeydi muhtemelen. Ama içlerinden biri suya düşseydi, teknenin yakınında da olsalar kurtulma şansları yoktu bence."

"Vay be!" dedi Barış. "Timur Hoca bu şeyleri saldırgan yapan uyarıcılar olduğunu düşünmüştü. O akşam konuştuk ya, sesin yüksekliği gibi, kalabalık gibi ya da besin kokusu gibi." Kaşlarını çattı. "Issız bir koyda niye saldırsın ki?"

"Benim suya girdiğim koy da ıssızdı. Ses yoktu. Kan, et, balık, yiyecek yoktu."

"O halde atladığımız uyarıcı unsurlar var." Barış kaygıyla kıza baktı. "İnsanları planlı olarak takip ediyor olamaz bu mutantlar öyle değil mi?"

"Saçmalama!" dedi Belgin. "Bak, bir şekilde değişim geçirmiş deniz hayvanları olduğunu kabullendik diyelim, bu şeylerin bu sularda dolanıp durduğunu da biliyoruz. Timur Hoca'nın bununla ilgili veri bellekleri çalındığına göre durumu bilip başkalarını uzak tutmak isteyen birileri de var. Ama lütfen kendi kendine düşünebilen muhteşem zekâda mutant canavarlardan bahsetme bana."

"Sen durumu böyle özetleyince film senaryosu gibi oldu zaten. Bana bile abartılı geldi, düşün yani!" dedi Barış somurtarak. Sonra yeniden hevesle devam etti: "Bu duyduğun tekne hikâyesini Timur Hoca'ya anlatmalıyız. Çok heyecanlanacağına eminim."

"Benim derdim Timur Hoca'nın ne kadar heyecanlanacağı değil," dedi kız. "Teknedekilerin bu sulardan kayıp vermeden uzaklaşıp uzaklaşmadığı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Dün tekneleri Dalyan'a girmemişti. Açıkta demirlemiş. Yani yine botla gittiler tekneye."

"Hani botları parçalanmıştı?"

"Üfff, Barış! Burada lüks bir özel turdan söz ediyoruz.

Her şeyi eksiksiz yapan insanlardan. Bot parçalanınca daha büyüğünü almışlar."

"Hadi ya!"

"Onların daha temkinli hareket edeceğini sanmıştım."

Barış düşünceli adımlarla gidip kıyıdaki bir banka oturdu. Belgin de yanına. Hava sertleşmişti. Kız montunun içinde büzüldü.

"Bir yer bulup çay içelim mi?"

"Bu saatte neresi var ki çay veren? Hepsi kapandı," dedi Belgin.

"Sezgin de öyle demişti bize. Yani o gece bir yerlerde çay içme masalına inanmamış, biliyormuş köy kahvesi dâhil her yerin kapattığını."

"Sezgin'i hafife alıyorsunuz."

"Hafife almak değil," dedi Barış. "İstese pekâlâ bizimle birlikte bu işe dâhil olabilir. Su Ürünleri'nde okuyor ve ne konuştuğumuzu anlayabilecek birisi." Durup kıza baktı. "Yani sen üzerine alınma çünkü bir turizmci olarak kafan bu işe gayet iyi basıyor."

Belgin başını iki yana salladı.

"Mesele konuya hâkim olmak değil Barış. Mesele böyle bir şeye inanmak, peşine düşmek, uğraşmak! Ben inandım çünkü başıma geldi. Sezgin'in doğruları başka. Yani bölümle, eğitimle ilgisi yok bunun."

Kısa bir an sustular. Sonra "Haklısın," dedi Barış. "Böyle bir şeyin peşinden gitmek için benim gibi uzun süre kafanı bunlarla doldurmuş olmalısın bir de herhalde. Bu sadece insanın kendi içinde olan bir şey. Önemsemekle ilgili."

"Cesur olmakla," dedi Belgin. "Aslında yaşamış olmak,

var olduğunu bilmek yeterli değil. Böyle belirsiz ve ölümcül bir durumun üzerine gitmek için akılsızlık boyutunda bir cesaret gerekiyor."

Barış ona gülümsedi.

"Akılsızlık boyutunda?"

"Evet," dedi Belgin.

"Başkalarını inandırma kısmı ne olacak peki?"

"İnandırmak için değil, ortaya çıkarmak için uğraşacağız. Ortada olan bir gerçeğe inanıp inanmamak insanların kendi seçimidir."

"Sen bayağı kafalı bir kızsın biliyor musun?" dedi Barış kaşlarını çatıp hayretle ona bakarken.

"Sağ ol!" dedi Belgin ellerini montunun cebine sokup. "Off! Ayaz ısırıyor resmen. O teknedeki grup bu mevsimde denizde dolaşmak için para harcadığına göre deli olmalılar."

"Sahi, onlara sana çarpan balığı anlattım dedin. Şaşırmadılar mı?"

Kız dudak büktü:

"Daha çok kadınlar şaşırdı. Erkekler pek ciddiye almış görünmediler ya da kadınların paniklememesi için hayretlerini belli etmediler. Zaten amacım onları şaşırtmak değildi. Başıma geleni anlatarak konuya girmek, doğrudan soru sormaktan daha güven verici olur dedim. Yani böylece onlar da kendi olaylarının detaylarından bahseder diye düşündüm."

Barış güldü:

"Sen çok akıllı bir kızsın derken laf olsun diye söylemiyorum tamam mı? Sen tam benim aradığım ekip elemanısın!"

"Ben kimsenin ekip elemanı değilim, ne senin ne o Su Ürünleri hocasının, anladın mı?"

"Evet evet, anladık, tamam! Onu kastetmedim." Barış tekrar sırıttı: "Ama yine de bu balık avının içinde olman çok iyi. Suda sana çarpan o şeyin seni yemeyip bize bırakması en iyisi tabii!"

Belgin de hafifçe gülerek gözlerini devirdi:

"Oldu Barış çok sağ ol. Cesaret vericiydi!"

Barış biraz daha sırıttı. O sırada arkalarından bir ses:

"Demek buradasınız?" dedi. "Biz de size bakmaya gelmiştik!"

Başlarını çevirince Murat ve Asu'yu gördüler.

"Asu'ya sen kal, ben bakıp gelirim dedim ama..." diye bir giriş yaptı Murat. Fakat devamını getirmedi. Canı sıkkın görünüyordu.

"Saçmalama aşkım ya!" dedi Asu.

Kısa bir sessizlik oldu. Belgin, Asu'nun elinin Murat'ın avucunda olduğunu gördü. Gözlerini yavaşça çekti, kendi spor ayakkabılarına dikti. İkisinin de yüzüne bakmadı.

"Eee?.. Ne yapıyoruz?" dedi Murat. Sesi fazlasıyla çaresizdi.

"Açık bir yer varsa bir çay içelim," dedi Asu. "Geçen akşam gittiğiniz yer neresiydi Murat?"

"Kapanmış!" dedi aceleyle Barış. Ensesini kaşıdı. Belgin'e kaçamak bir bakış attı. "Biz de oraya bakmıştık açık mı diye de ondan!.."

Asu hınzırca gülümsedi. Barış'a göz kırptı.

"O zaman eve dönelim mi?" Olduğu yerde hafifçe zıpladı. "Çok soğuk yaa!"

İtiraz edecek bir şey bulamadılar. Murat ve Asu önden

yürüdü. Belgin'le Barış da arkalarından gitti. Asu güle-rek bir şeyler söylüyor, bir Murat'ın koluna giriyor bir eli-ni tutuyordu. Barış Belgin'e sokuldu:

"Bu iyi olmadı. Timur Hoca bizi bekliyor."

"İyi," dedi kız. "Gidiyoruz zaten biz de."

"Nasıl?"

"Murat gelir veya gelmez," dedi Belgin sertçe. "Bu ona kalmış! Biz gidiyoruz."

Barış derin bir nefes aldı:

"Evet. İyi o zaman. Tamam. Bu güzel oldu."

Asu dönüp onlara baktı. Sonra kıkırdayarak Murat'a bir şeyler söyledi.

"Ne oluyor?" dedi Belgin.

"Asu bizi şey zannediyormuş ya," dedi kaygısızca Ba-rış.

"Bizi *ne* zannediyormuş? Seninle beni mi? Ne zanned-iyormuş, söylesene bir!"

"Dur yahu, sinirlenme! Murat sana söylemedi mi? Ya da Asu?" dedi Barış yüzünü buruşturarak. "Şey... bak, bu benimle ilgili değil. Asu, kendiliğinden öyle düşünmüş. Yani sen benim arkamdan fırlayıp gelince o gece..." Susup acıklı bir ifadeyle kıza baktı.

"Hadi canım!" diye adeta haykırdı Belgin. Asu ve Mu-rat yine dönüp baktılar.

"Bak Belgin, sana böyle bir şey yok dememe gerek var mı?" dedi Barış. Sesini alçalttı. "Asu'nun saçmalığı işte!"

"Gidip ona güzelce açıklayayım da bir daha böyle saç-malıklara inanmaması gerektiğini..."

Barış Belgin'i kolundan yakaladı:

"Manyak mısın? Bekle! Derdimiz Asu değil!"

Kız durup Barış'a baktı. Yolun ortasında karşılıklı durdular.

"Derdimiz insanların ölümüne sebep olan bir değişim! Bir bozulma! Belgin, geçen geceyi hatırla. Kıyıya yaklaşıp insanları avlayan bir şeyler var. Hatta anlattığına göre insanların teknelerinin peşine düşen. Bir profesör öldü. Bir sürü turist. Hepsinin bu yüzden öldüğünü biliyoruz. Bir sürü insanın bundan habersiz olduğunu da. Binlercesinin birkaç ay sonra buraya tatil yapmaya geleceğini de." Nefes nefese sustu. Sesi biraz daha normale döndü: "Biz bunu öyle ya da böyle fark ettik. Bilinçli olarak ya da tesadüfen! Timur Hoca da üstüne geldi. Bizim için bir şans! Bize yol gösterebilir. Bu gece daha kontrollü daha akılcı bir takibi deneyeceğiz. Ayrıca bir araya gelip konuşabileceğiz." Çaresizce ekledi: "Lütfen! Asu'nun saçma sapan laflarını bu durumun merkezine oturtmaya kalkma. Beni biliyorsun. Üzülmeni istemiyorum. Ama bu iş gerçekten büyük. Öyle çoluk çocuk aşklarıyla günlük dedikodularla ilgili değil!"

Belgin gözlerini kırpıştırıp duruyordu. Bal rengi saçları gece rüzgârında uçuşuyor, Barış'ın kelimeleri Asu'nun uzaktan gelen neşeli sesine karışıyordu. Dönüp hayli ilerlemiş olan Asu'yla Murat'a baktı.

"Pekâlâ!" dedi. "Kim ne isterse zannedebilir. Ama böyle saçmalıkları Asu'ya ya da başkasına karşı doğrulamayacaksın. Çünkü ben soran herkese böyle bir şeyin olmadığını söyleyeceğim."

Barış ona doğru eğildi:

"Yemin ederim umurumda bile değil. Ne istersen onu söylerim. Yeter ki beni bu işte yalnız bırakma."

"Biz eve dönüyoruz," diye seslendi Asu.

Ama Murat durakladı. Belgin hızla o tarafa doğru yürüdü. Barış da peşinden. Balıkçı teknelerine giden yol ile kaldıkları siteye giden yolun ayrımında durdular.

"Biz biraz yürüyeceğiz Barış'la, siz bizi beklemeyin," dedi Belgin çabucak.

Barış Belgin'e göz ucuyla baktı. Murat'ın kocaman açılmış gözlerini ise görmezden geldi. Oysa Belgin doğrudan Murat'a bakıyordu.

"Asu üşüdü. Sen onu eve götür Murat."

"Saçmalamayın!"

"Bırak Murat, çok kalmazlar, yürümek istiyorlarmış," diye araya girdi Asu.

"Gecikmeyin!" dedi Murat, Belgin'e bakarak. Elinde hâlâ Asu'nun eli vardı.

"Gecikebiliriz!" dedi Belgin. "Gerekirse yatın siz Asu, beni beklemeyin."

Asu kocaman gülümsedi. Belgin'e göz kırptı:

"İyi. Hadi bakalım. Görüşürüz o zaman."

Murat'ı elinden çekiştirerek sitenin yoluna daldı. Murat arkasına dönüp birkaç kez onlara baktı. Yüzü öfkeden allak bullaktı. Son kez dönüp baktığında arkaya doğru seslendi.

"Ben Asu'yu eve bırakıp geliyorum Barış!"

Asu'nun yumuşak tatlı sesiyle yaptığı itirazlar duyuldu ama kelimeler anlaşılmadı. Rüzgârın içine karışıp gitti.

Belgin'e o an sanki ev hayatı, öğrenciliği, kaldığı site ve her gün geçtiği yollar da Asu'nun sesi gibi rüzgâra karışıp yitip gitmiş gibi geldi. Döndü, Barış'ın arkasından Timur Betim'le buluşacakları yere doğru yürüdü. Kapüşonunu

kaldırıp çenesindeki ipini sıktı. Çiğ yağıyordu üzerlerine.

Yürüyüp balıkçı teknelerinin yanına geldiler. Çoğunda hareket yoktu. Bir tanesinin küçük kaptan köşkünde ışık yanıyordu. Ona doğru seğirttiler.

"Hangisi?" dedi Belgin.

"Teknenin adı Hasan Reis dedi hoca."

Durup, siyah suyun içinde yavaşça kımıldanan eski bir balıkçı teknesine baktılar. Boyası pul pul olmuş tekne bakımsızdı. Güvertesi boştu. Kaptan köşkünden sızan ışıkta ağ yığınını ve demir ağ atma mekanizmasını gördüler.

"Bu tekne işte."

"Ee? Ne yapacağız?"

"Çıkalım tekneye," dedi Barış.

"Saçmalama. Ara Timur Hoca'yı."

Ama Barış daha telefonunu çıkarmadan teknenin güvertesinde biri ortaya çıktı. Timur Betim'in yüzünü, yün bir berenin içinde zar zor ayırt ettiler. Adam onlara işaret etti. Tahta bir kalastan oluşan iskeleden geçip tekneye çıktılar. Timur Betim onlara baktı:

"Bu işte olanlar bu kadar ha? Tamam gençler, o halde başlayalım!"

Yüzünü yukarı çevirdi. Hasan Reis kaptan köşkünden başını uzattı. Belgin ve Barış, haşin yüzü güneşten yanmış, sapsarı saçları, geniş alnını çevreleyen adamı gördüler. Adam yanaklarına doğru uzanan gür sarı bıyıklarını çekiştirdi. Kor gibi yanan çakır gözleriyle iki genci süzdü. Sonra Timur Betim'e baktı. Profesör işaretini verdi. Teknenin motoru çalıştı. Karanlık suyu yararak usulca Dalyan'dan ayrıldılar.

Çengeldeki et

Balıkçı teknesi on üç metre boyunda, iki katlı, eski, ahşap bir tekneydi. En üst katı oluşturan küçük ve bütün tekneye hâkim olan kaptan köşkü, yıpranmış ama rahat bir kabinden oluşuyordu. Timur Betim, Hasan Reis'le birlikte buradaydı. Barış'la Belgin ise güverte kamarasında. Dalyan'dan çıkmış, rotayı doğuya çevirmişlerdi.

"Nerden biliyosun nere gittiğini bu meretin?" dedi balıkçı gür, çatlak sesiyle.

"Hangi meretin?"

"İşte her ne arıyosak o meretin."

"Öğrencilerle saha çalışması yapıyoruz desem," dedi sesinde ince bir alayla profesör.

Balıkçı güldü:

"İyi, yapın da, öleceksek haberimiz olsun bari."

"Ölecek miyiz?"

"Böyle havada, bu kışta kıyamette senin gibi bi adam suda bi şey arıyosa, ölme ihtimalin yüksek demektir."

"Niye geldin o zaman benimle?" dedi Timur Betim. Gözleri denizdeydi.

"Sen geldin benimle!" dedi balıkçı. "Onun için söyle şindi bana, *ne* arıyosun?"

Timur Betim balıkçıya kaçamak bir bakış attı, gözlerini kıstı:

"Muhtemelen boyu üç ila dört metre arası, iki yüz ya da iki yüz elli kiloluk bir şey! Belki biraz daha ağır. Büyük olasılıkla kuyruğu var. Başı gövdeye göre küçük. Boynu yok. Yüzgeçle kol karışımı uzuvları olmasını bekliyorum. Ağı kesecek dişi yok." Sesi hafifledi, kendi kafasının içinde dolanıyordu şimdi, "Tabii diğerine denk gelirsek o zaman başka!" Karar vermeye çalışıyordu: "Diğerinin nasıl göründüğünden emin değilim. Onda da yine kuyruk olmalı. Başka türlü dipteki o dolanma ve vurma hareketini yapamazdı o gece... Ama farklı bir türse eğer, o zaman dişleri olmasını da beklemeliyiz... Tabii hangi sayıda ve ne büyüklükte dişten bahsediyoruz emin değilim... Damağın tümüne yayılmış çok sıralı ya da ağızın dışına taşmış tek sıra..." Dudaklarını büküp başını yana eğdi, gözleri dalgın dalgın denize bakıyor ve yine sadece kafasının içindekini görüyordu. "Saldırgan bir tür. En azından agresif. Neyi besin olarak gördüğü ise..." Sesi iyice hafifleyip derinleşti: "Hâlâ oldukça tartışmalı."

Derin bir nefes aldı. Dönüp yanında dümen tutan iri yarı balıkçıya baktı. Hasan Reis, gür sarı bıyıklarının altında sımsıkı kapattığı dudakları ve rotadan ayırmadığı çakır gözleriyle bir süre dümende, yeryüzündeki hışmın ve heybetin tek temsilcisi gibi kaldı. Sonra iri, nasırlı elleriyle dümeni daha da sıkı kavrayarak kor gibi bakışlarını profesöre çevirdi. Fakat tek kelime etmedi.

Timur Betim kafa salladı:

"Tamam, pekâlâ! Geri dönmek istiyorsan söyle!"

Kaptan gözlerini tekrar rotaya çevirdi. Düşünüyor gibiydi. Ya da şok geçirmiş gibi. Hangisi olduğunu ayırt edemiyordu Timur Betim.

"Parasını hayallere harcayan bir tipim ha? Hani öyle duyduğu her saçma sapan söylentinin peşinden giden züppenin tekiyim. Ya da deliyim. Hangisi? İnan hiç fark etmez, ne düşündüğün benim için sorun değil."

"....."

"Neyi avlamak için denizde olduğumuzu öğrendin artık. Bana niyetini söyle sadece. Ben de bileyim."

"....."

"Paramı alırım gerisine karışmam diyorsan devam et, ben ne yaptığımı biliyorum. Ama vazgeçtiysen bilmek zorundayım. Bana işin ortasında arıza çıkarma."

"İşin ortası ne peki?" dedi balıkçı. Sesi çatlaktı ve taşıdığı anlam belirsizdi. Belki güvensiz. Sanki artık biraz mesafeli.

Ama Timur Betim en ufak bir kararsızlık belirtisi göstermedi:

"İşin ortası Hasan Reis, bu şeyi teknenin yakınına çekmek ve onu iyice görmek. Ne olduğunu! Mümkünse de ağa dolayıp kıyıya götürmek. O yüzden bir trol tekne istedim."

Yutkundu. Serinkanlılıkla bekledi. Gecenin içinde, karanlık denizde, motorun uğultusu eşliğinde ilerliyorlardı hâlâ. Balıkçının ani bir hareketle rotayı dalyana çevirmeyeceğini, ani bir öfkeyle boğazına yapışmayacağını veya sahil korumayı arayıp gençleri de kendisini de onlara teslim etmeyeceğini garanti edemezdi şu an. Hayatında

buna benzeyen pek fazla risk almamıştı Timur Betim. Hep bildiği insanlarla çalışmış, hep ekip kurmuş, titizlikle insan seçmişti. Şimdi bulabildiği yabancı ve geçici kişilerle bir ilerleme kaydetmeyi ummaktan başka şansı yoktu.

Bu yeni deneyimin içinde tetikte bekledi.

"Ağ olmaz!" dedi balıkçı sonunda. "*Onu* trolün kancasına takacağız! Ve suda çekeceğiz."

Kısa bir sessizlik oldu. Timur Betim pırıltılı gözlerinde derinleşen bir hesapla suya bakmayı sürdürdü:

"Gövdesinin parçalanmasını istemiyorum."

"Parçalanmayı hak etti ya, madem bütün istiyorsun, bütün olsun!"

Timur Betim hızla dönüp balıkçıya baktı:

"Ne var?" diye gürledi Hasan Reis. "Onu bir sen mi gördün sanıyorsun? Bu kadar küçük koylarda, etraf bu kadar tenhayken ha? Böyle bi yerde? Uçan kuş, kedi köpek bile kışın buralarda sayılıyken denizde dolanan gudubeti bi sen görcen ha? Ya safsın sen, ya züppenin Allah'ı!"

"Ne zamandır görüyorsun onu?"

"Tam olarak görmek denmez," dedi Hasan Reis. "Ama fark etmemek için ya kör olmak lazım ya körmüş gibi yapmak." Profesöre karanlık bir bakış attı: "Annadın mı beni?"

"Niye körmüş gibi yapıyorlar peki?"

"Enstitünün arkası sağlam da ondan."

"Enstitünün işi olduğundan eminsin yani?"

"İyi niyetli olmak başka bi şey profesör, buranın insanı iyi niyetlidir, tamam. Tahsil görmemek de başka bi durum, burda köylüler, balıkçılar tahsilli de sayılmaz, an-

ladık. Ama ahmak olmak bambaşka profesör. Buranın insanı da ahmak değil."

"Niye sesini çıkarmıyor?"

"Mesnetsiz kalır ne söylese! Kim inanacak? Vali mi? Kaymakam mı? Gasteciler ne yapar biliyo musun? Alır bizi bi habere çıkarır, iki gaste yazısı yazar, internete de vidyomuzu koydu mu bitti, bi kemiklerimiz kalır geriye balık kılçığı gibi. Kedilere bile oyuncak oluruz vallaha!"

"Ama görüntü olmadan kanıt olmaz."

Balıkçı güldü:

"O gece çektin mi görüntüsünü? Hani sizi bulduğumuzda o kıyıda."

Timur Betim bir an sessiz kaldı.

"Hadi çektin diyelim. Ne koymadın internete? Ben söyleyeyim; ele güne maymun etmesinler seni diye! Öyle değil mi? Hah! İşte ben onu diyorum!"

"Her şeyi bilen adamsın ha?" dedi Timur Betim. "Pekâlâ! Buralarda insanlar ölüyor. Gözlerini kapattın. Ya vicdanını?"

"Yapma bana bunu. Bana demogoci yapma diyolar ya. İşte öyle oldu şimdi. İnsanlar ölüyo. Ne yapayım? Turistler dürtüyolar bu şeyleri de onda ölüyolar. Bağırıp çığırıp gece vakti suyu bulandırırsan, müziği açarsan sonuna kadar cıngır cıngır! Atlayıp atlayıp gidersen ora bura jet skiyle, bu şeyler de çıkar gelir, kusura kalma!"

Timur Betim kendisiyle aynı verileri kullanan, aynı sonuca varan ve kendisinden önce yolu tamamlayıp geri çekilme kararı alan balıkçıya bir kez daha, tartarak baktı:

"Bütün halk biliyor yani öyle mi?" Sesi inanmazlıkla doluydu.

"Yok, o kadar değil. Bütün halk nerden bilsin? Kadınları tutamayız valla bilseler. Biz balıkçılar aramızda konuşuyoruz bazen. Hepsi de inanmıyor tabii ha, onu da diyim sana. *Söylenti bunnar* diyen de var, *turist çekmek için mahsus yayılıyor bu laflar* diyen de var. Ama sen bu canavar balıkları fark edinceye kadar biz onların arasından kırk bin kere gelip geçtik bu sularda."

"Ya Tuncer Toroslu'nun cesedi? Şu, suda parçalanmış halde bulunan üniversite hocası?"

"Haa," dedi sıkıntıyla Hasan Reis. "Onu Mustafa Kaptan ağ toplarken buldu, balıklarla bir." Yüzünü buruşturdu. "Talihsizlik!"

"Mustafa kaptan için mi? Ölen adam için mi?"

"Kaptan için," dedi hiç tereddütsüz adam. "Ölen adam ahmakmış. Şimdi sen bu gece yem olsan ben talihsiz olurum, sense ahmak."

Timur Betim kafasını salladı:

"Evet, aynen öyle!"

Barış ve Belgin, kamaradaydılar. Camın arkasından denizi izliyor ve susuyorlardı.

"Ben dışarı çıkıyorum!" dedi sonunda Barış.

"Bekle!" dedi Belgin kendini Barış'ın ardından güverteye atarak. "Timur Hoca, *içeride bekleyin size haber vereceğim* dedi."

"İçeride beklemeye dayanamayacağım," dedi Barış. "Bizi neden dolandırıp duruyor?"

"Herhalde bir tahmini var. İstediği noktaya geldiğinde duracak. O zamana dek suda neyi görebilirsin ki?"

"Planını anlatmıyor ki detaylı olarak!" diye öfkeyle

söylendi Barış. Timur Betim'le birlikte hareket etmek hayal ettiği gibi miydi gerçekten diye düşündü bir an. En önemlisi gerçekten birlikte miydiler?

"Ne bekliyordun? Seni meslektaş olarak görüp fikrini sormasını mı? Belki sonra, durumu değerlendirirken. O da belki!" Barış'ın hayal kırıklığı dolu yüzüne baktı. "Onu gözünde kusursuz, ideal bir süperkahraman yapma tamam mı? Bu işin peşine düşmüş, işinde uzman bir adam o. Gerçekçi ol. Sana uymayan bir sürü şey yapabilir. Sen de ona!"

"Nasıl bu kadar mantıklı olabiliyorsun?" dedi Barış buz gibi olan burnunu ovarak. Suratı hâlâ asıktı.

"Hayal kurup içinde yaşayacak vaktim olmadı," dedi Belgin. Sonra Barış'ın koluna vurdu, gülümsedi: "Ben akıllı doğmuşum. Sense maalesef salak!"

"Çok komik!" dedi Barış. Bir an için arkadaş olduklarını hatırladılar. Bir an için esprili gençler, sıradan öğrenciler olduklarını!

"Neden dışarıdasınız?" dedi motorun uğultusunda profesörün sesi.

O bir an geçip silindi, Barış ve Belgin başlarını kaldırıp adama baktılar. Profesör, boyası dökülmüş demir merdivenden inerken montunun yakasını kaldırıyordu. Tamamen tıraş edilmiş yuvarlak kafasına geçirdiği siyah bereyle gerçekten de başka bir görünüme bürünmüştü. İki adımda yanlarına geldi:

"Bir sonraki koyda duracağız. Başlangıç noktamız orası."

"Şu tur teknesinin saldırıya uğradığı yer mi?" dedi Belgin. "Yani teknenin değil de işte, botun."

"Bota saldırmasının bir sebebi olmalı," dedi adam. "Sa-

dece bota takılı bir pancar motorun sesinden dolayı agresifleşmesi olamaz."

"Neden? Neredeyse sadece ses yüksekliğinin tetiklediği saldırılar var," dedi Barış.

"Evet, başta öyle düşündük ama şimdi veriler çeşitleniyor. Düşünce şeklimiz de çeşitlenip değişmeli. Temelde değil ama detaylarda!" dedi adam.

"Bana tamamen sessiz bir koyda çarpmıştı, motor da yoktu," dedi Belgin. "Yani eğer aynı yaratıksa!"

"Hepsinin aynı yaratık olduğunu varsaysak bile sessiz ve tenha yerlerde neden saldırganlaştığını ayrıca düşünmek zorundayız. Her şart için ayrı bir sebep mi yoksa şartlardan bağımsız tek bir sebep mi?"

Barış adama bir kez daha yeniden güvenerek, düşünme şeklinden etkilenerek ve inanarak baktı.

"Tur teknesi açıktaydı. Botun motorunun çıkardığı ses, bir eğlence mekânından düşük desibelde olabilir. Ya da bir jet ski motorunun sesinden. Ama yine de onu uyarmış olmalı," dedi Barış. Kaşlarını çattı: "Hocam, bu koylarda yaptığı şey daha çok bir savunma mekanizmasına benzemiyor mu?"

Timur Betim hafifçe kafa salladı:

"*Good idea*!" diye mırıldandı. "*Good idea*! Birilerinin etrafında yüzmesinden hoşlanmıyor. Ama neden?"

Barış omuzlarını kaldırdı:

"Nasıl neden? Kendisini savunmasız hissettiği için. Köşeye sıkışmış gibi oluyor."

"O halde niçin köşede kalıyor?" dedi Timur Betim. "Sıkışmasının sebebi ne? Savunmasız hissettiği kendisiyse sıkıştığı köşeden kaçabilir. Bunu yapabilecek hareket ka-

biliyetine ve güce sahip, gördük! Ama kaçmıyor. Savunmasız hissetmesinin ve kaçamamasının sebebi ne?"

"Yavruları!" dedi dehşetle Belgin.

Birbirlerine baktılar.

Profesör derin bir nefes aldı:

"Aynen öyle! Belli bir koyda bir yuva modeli yaratmışsa... ya da bir tür kuluçka süreci yaşıyorsa eğer... O süreç boyunca yaklaşan her şeyi tehdit sayacaktır. Diğer tüm canlılarda olduğu gibi!"

"Bana o yüzden mi çarptı?" dedi Belgin. "Uzaklaştırmak için mi? Yani o bir kuluçka dönemi miydi? Aynı yaratığın mı? Başkasının mı? Kaç taneler bunlar ve..."

"Ne kadar sürede bir kuluçka dönemine giriyorlar?" diye tamamladı adam. Sonra sıkıntıyla ekledi: "Ve kaç yavru için kuluçka?"

"Hocam bu korkunç bir tahmin!" dedi Barış.

"Hayır," dedi profesör. "Bu korkunç sonuçları olabilecek bir ihtimal!"

Barış kuruyan dudaklarını yaladı. Gözlerini suda dolaştırdı:

"Yani... şimdi biz... yuvanın olduğu yere mi gidiyoruz? Ne yapacağız peki?" Yutkundu. "Dalacak mıyız?"

"Fazla heyecanlısın Barış," dedi Timur Betim. "O yüzden düşünemiyorsun. Mantıksız kurulmuş cümleler istemiyorum. Ne benimle konuşurken ne kafanın içinde!"

"Tamam hocam, pardon!"

"Bu havada dalış yapacağız desem benden şüphe duymalısın," diye devam etti Timur Betim. "Kötü havada dalış için çok özel şartları sağlaman gerek. Bizse kendimize sıradışı bir şans yaratmaya çalışıyoruz."

"Evet, hocam. Farkındayım."

"Biliyorum," dedi adam elini öğrencisinin omzuna koyup. "Dalış dersleri gördünüz mü?"

"İkinci dönem göreceğiz. Seçmeli derslerden biri. Geçen sene ders veren Alper Hoca sözleşmeliydi. Fakülteden ayrıldı." Profesöre baktı: "Belki bu sene siz?.."

Kaptanın seslenişini duydular:

"Koya giriyoruz! Can yelekleriniz üstünüzde mi?"

"Ben sizden istemeden teknenin kenarına yaklaşmayın," dedi Timur Betim gençlere. "Belgin, içeriden kamerayı al. Nasıl çalıştıracağını biliyorsun."

"Evet, sorun yok," dedi kız. "Ama geçen geceden daha iyi bir görüntü alacağımızı sanmıyorum."

"En azından yağmur yok," dedi Barış.

"Az sonra başlayacak," dedi Timur Betim havaya bakarak. "Sorun değil. Sadece yapılabilecek ne varsa yapmayı deneyeceğiz. Sonra da elde ettiklerimizi alt alta koyacağız. O kadar!"

"Kıyıya ne kadar yaklaşacağız hocam? Kayalıklara kadar gidecek miyiz?" Barış karanlığın içinde, geceden daha siyah olan kara siluetine bakıyordu bunu söylerken. Manzara ürkütücüydü. Hayli yaklaştıkları halde kıyının detayları görünmüyordu. Su ise siyah ve oynak bir kütleydi sadece.

"Yuva veya kuluçka varsa kayalıklardadır, değil mi?" dedi Belgin. "Yani bu sizin branşınız biliyorum ama... ahtapotlar, midyeler veya balıkları falan düşünüce..." Susup profesöre baktı.

"Temel mantık doğru," dedi adam kafa sallayarak. "Zaten saldırı hareketi bir uzaklaştırma çabasıysa, ku-

luçka alanını koruyan davranış modelini düşünmek zorundayız," dedi adam. "O yüzden, senin duyduğun bot hikâyesine ve senin yüzerken uğradığın saldırının biçimine bakılırsa, evet, yuva kayalıklarda."

"Hocam, uğradığı mutasyonun şeklini bilmiyoruz," diye atıldı Barış. "Yani kuluçka yerine doğumu düşünmek gerekebilir mi?"

Profesör öğrencisine bir an baktı. Bunu gerçekten düşünmeli miydi?

"Göreceğiz." Hızla dönüp yukarıya kaptan köşküne doğru haykırdı: "Reis, çok sokulmayacağız. Sadece yemleyecek kadar." Teknenin arka ucunda trol vincinin dibine doğru yürüdü. Barış peşinden geldi:

"Kuluçkadaysa beslenmeyecektir hocam!"

"Uzak dur buradan!"

"Eğer burada yuvayı koruyorsa ve kuluçkadaysa geçen akşam size saldıran olamaz. O başka bir şey olmalı."

"Bana saldıran ve dipte beni kapmak için birbiriyle boğuşan şeyler yemin kokusunu alacak. Burada kuluçkaya yatmış olan şey de öyle. Çağıracağız... ve kimin bu çağrıya geldiğine bakacağız!"

Belgin gözlerini açtı:

"O halde sayıları..."

"Evet," dedi Barış kaygıyla. "Sorun da bu! Sayıları!" Sonra aklına gelen yeni bir fikri söylemek için vince doğru yürüyen profesörün peşinden gitti: "Hocam, kuluçkadaki şey, diğerlerini buradan uzak tutuyor olabilir. Yani hiçbiri gelmeyebilir."

"Sadece deneme yanılma yöntemi uygulayacağız," dedi Timur Betim. "Karanlıktayız. Bu sulardan daha karan-

lık olan tek şey şu an zihnimiz. Bir şeyler bulmalıyız. Ne olursa! Kafamızı aydınlatacak olması yeterli. Ufak yeni veriler. Ya da büyük ölümcül veriler. Şimdi git kamaradan etleri getir. Sonra da geride dur ve Belgin'e de dikkat et." Genç çocuğun sırtına vurdu. "Hadi!"

"Yem hazır mı?" dedi yanlarına gelen Hasan Reis. Huzursuz görünüyordu.

"Çocuk getiriyor."

"Hadi, şu işi çabuk halledelim. Dümenin başında olmamak beni huylandırıyor."

"Tamam. Ama ağı iyice toplayıp bağladın mı? Sallantıda bu tarafa doğru gelip vince dolanmasını istemiyorum." Dönüp küçük güverteyi kaplayan eski ağ yığınına baktı.

"Hepsi bağlı," dedi Hasan Reis. "Yine de gerekirse ağı açıp kullanacağız. *Onu* tekneye çekmek gerekirse ağa sarmak en güvenlisi olur. Brandalar işe yaramaz. Hepsi de eski ve yırtık."

"Tekneye çekmeyeceğiz. Trole çengeli takarsan sorun yok. Onu çengelin ucunda sallandıracağız. Dediğin gibi suda çekeceğiz."

"Sen bilirsin!"

Belgin gidip kamerayı almıştı. Barış da Timur Betim'in yem dediği et dolu büyük torbayı getirmiş. Koku berbattı. Kanlı et, deri ve kemik parçaları bu kez büyük parçalar halinde bırakılmıştı ve torbadan sızan kan, kokuyu etrafa çoktan yaymıştı. Belgin, sırtını kamaranın dış duvarına dayamış, gözlerini yere sızan kana dikmişti. Güverteyi aydınlatan sarı bir ışık altında balık ağları yığınının dibinde bir film setinde gibiydiler. Bir an için burada ne işi olduğunu düşündü kız. Kamera, kafasındaki sorular için

alaycı bir cevapmış gibi elinde, parmaklarının arasında çekime hazır bekliyordu.

Hasan Reis, gidip büyük bir çengel getirdi. Kalın dökme demirdendi bu. Trol ırgatının makara kolunu çevirdi, ağın mantar yakasının bağlandığı orta noktadaki halatlardan en kalınına bu çengeli geçirdi. Var gücüyle asılarak kontrol etti. Mekanizma adamın ağırlığıyla sallandı.

"Senin gücünden en az beş altı kat fazlası olacak," dedi Timur Betim.

Balıkçı kafa salladı. Rüzgâr artmıştı, şimdi hafif hafif yağmur atıştırıyordu.

Barış eldivenlerini çıkarıp cebine tıktı. Etlerin olduğu torbayı yere iki ayağının arasına bırakmıştı. Torbanın ağzını iyice açtı. Ağır koku daha beter yayılarak soğuk havaya rağmen burunlarına çarptı ve midelerinde şiddetli bir bulantıya yol açtı.

Çocuk iri bir et parçasını iki eliyle yakalayıp yine iki elini ona uzatmış profesöre verdi. Balıkçının iri kıyım kolları, trolün ucuna takılmış demir çengeli yakaladı. İki adam eti çengele geçirdiler. Hasan Reis, trol ırgatının kolunu hızla çevirdi. Kanca ve ucundaki et, havada askıda kaldı. Balıkçı bu kez kalın bir naylon sicim yumağını açtı, sicimi etin üzerine dolayıp kancaya ve kancanın takılı olduğu trol halatına iyice bağladı.

Timur Betim balıkçıya baktı:

"Sen ağ atmıyor musun?"

"Atıyorum."

"Bu çengel ne o zaman?"

"Ben her tür parça bulundururum teknemde," dedi adam. "Denizden ne çıkaracağın belli olmaz."

Irgat kolunu gevşetti. Mekanizma yine gıcırdadı. Çengele asılı koca et parçası yavaş yavaş suya indi. Gitgide kabaran dalgaların altında kayboldu. Yağmur hafif hafif yüzlerine çarpıyordu artık.

Dipte

Gri büyük araştırma teknesi, inceden başlayan yağmur yüzünden rutubetle yüklenmiş soğuk ve ağır havayı ama en önemlisi kurşuni dalgaları yararak ilerliyordu. Beall, Timothy, Kaan, Mahir ve Anastasis eksiksiz olarak teknedeydiler. Her birinin birebir çalıştığı alt kadrodaki gönüllüler bu gece onlara eşlik ediyordu.

Profesör Zeki Arkın, proje başkanı Giray Demirhanlı'yı dinlememişti. Topu topu bir-iki gönüllü ve asıl ekipten de sadece birkaç kişiyle yapılabilecek bir tarama değildi bu. Neredeyse elinin altındaki herkesi bu gece Deniz Bilimleri Araştırma Enstitüsü'nün araştırma teknesine bindirmiş ve denize açılmalarını istemişti. Şüpheli örneği bulmaları için.

Zeki Arkın, onun gözden kaçmış bir predat olduğunu düşünmeyi seçmişti. Fakat eğitilmiş kafası ve kısa sürede edindiği tuhaf tecrübeleri başka alternatifleri bilinçaltında açığa çıkmak için hazırda tutuyordu. Adam bunun farkındaydı ve tedirgindi. Bütün tedirginliğiyle araştırma enstitüsündeki odasında oturup uydu verilerinden ekibi

takip edecekti. Kahvesinin sıcak, koltuğunun rahat ve bulunduğu özel ofisin sıcak olması adamın tedirginliğini yatıştıracak şeyler değildi bu gece.

"Tarama alanını neye göre belirliyoruz bilen var mı?" dedi Anastasis.

Teknenin salonunda, duvara monte edilmiş oturma sıralarındaydılar. Ortada zemine sabitlenmiş masa vardı. Masaya açılmış olan deniz tabanı haritası üzerine pek çok nokta işaretlenmişti.

"Sık görüldüğü yerlere göre mi?" dedi genç bir delikanlı.

"Hayır," diye kafasını salladı Anastasis. "Ekolojiyi uygun hale getirmek için ilk ekimi yaptığımız noktalara göre."

"Onlara ilk ekimi yapmaktan neyi kastettiğini hatırlatman gerekiyor Anastasis," dedi Kaan.

"Fitoplankton ve zooplanktonları genetik kodlamalarını yenileyerek deniz tabanına yerleştirmek bu projenin ilk uygulamalarıydı. Bu, yetiştirilen örneklerimiz için besin zincirini alttan kurgulayan bir ön adımdı."

"Ama bu ekimlerden sonra fitoplanktonlar yayılmaya devam etmediler mi?" dedi bir kız. "Ne fark eder ilk noktayı bulmamız? Üzerinden zaman geçti. Şu anda deniz tabanının her yerinde yeni genetik koda sahip planktonlar vardır."

"Bir de," dedi başka bir alt kadro gönüllüsü, "örnekler artık plankton aramıyor ki zaten. Kıyı bölgesinde kendi besinini buluyor. Doğal deniz canlıları da besin zincirlerinde yer alıyor. Doğal seçilimle var olmuş, genetik kodu kontrolümüz dışında olan türler var bu zincirde."

"Doğal seçilime rağmen," dedi Anastasis. "Genetik kod

suni olarak değiştirildikten sonra da çevreye uyum sağlayarak doğal seçilimle var olan canlı türlerine üreme ve besin yoluyla adapte olur. Böylece genetik kod değişimi baskın olacak şekilde üretildiği için adapte olduğu her canlıda uygun değişimi başlatır."

"Çok fazla teoriye gerek yok Anastasis!" dedi bu kez Kaan.

"Tamam! Pekâlâ!" dedi Anastasis. "Ürettiğimiz örnekler, bu uyum sonucunda kendi genetik kodlamasına yakınlaşarak benzerlik göstermiş olan besini tercih eder. Genetik kod değişimine en çok uyum sağlayan besin çeşitleri de ilk ekimin yapıldığı yani genetik adaptasyonun yerleşmesi için en çok zamanın geçtiği noktalarda bulunur. Örnekler ne olursa olsun, ilk ekimin yapıldığı noktaları asla tamamen terk etmeyeceklerdir. Bu, özellikle agresif oldukları durumlarda kendilerini güvende hissedecekleri ve kontrol kazanacakları yerlerdir. Biz de onları orada bulacağız."

"Ne kadar geniş bir alanda hareket ederlerse etsinler ve ne kadar farklı şeyleri zaman zaman av olarak görürlerse görsünler, örneklerin aynı genetik havuza dönüş refleksiyle kod uyumuna doğru tercih yapacağını düşünüyoruz," diye ekledi Kaan.

"Tamam, bu kadar açıklama yeter!" dedi Beall. "Mahir, dalış için gerekli açıklamayı yap."

Mahir denen genç adam teknenin küçük salonunu dolduran genç gruba şöyle baktı. Bu işin içinde acemilerin olmasından hoşlanmadığı açıktı:

"Dalış, bir alt kadro gönüllüsü ile bir profesyonel ekip üyesinden oluşan mikrogruplarla yapılacak. Bu şekilde üç

mikrogruptan bahsediyoruz. Güzin ve Anastasis, Sinan ve Beall, Şebnem ve Kaan. Profesyonel ekibin geri kalanı da suya inecek ama bireysel olarak hareket edecek. Timothy'ye ve bana bağlı olarak burada olan alt kadro gönüllüleri ise bu seferlik teknede bekleyecek. Onlar yedek eleman."

Tatsız bir sessizlik oldu ama Mahir devam etti:

"Bu üç mikrogrup farklı alanlara bırakılacak." Harita üzerinde sırayla üç noktayı gösterdi: "Buraya, buraya ve buraya. Tekne, mikrogrupları sırayla dalış noktalarına indirdikten sonra geri dönerek bir yay çizecek ve yine ilk bıraktığı dalış ekibinden başlayarak sizi toplayacak."

"Biz... Onunla karşılaştığımızda ne yapacağız?" dedi az önce Beall ile dalacağı açıklanan Sinan. "Yani bu mikrogruplarda sadece iki kişiyiz ve..."

"Gerekli aparatlar yanınızda olacak," diye onun sözünü kesti Mahir. "Şok cihazlarınız ve morfin bazlı enjeksiyonlarınız da hazır olacak. Şimdi giyinin. Bu her zamanki dalış egzersizlerinizden biraz farklı. Dalgıç giysileriyle ama tüpsüz ineceksiniz dibe. Denemiştik."

"Derinlik daha azdı," dedi Şebnem denen kız.

"Bu bir aşama. Böyle böyle derinlik alışkanlığınız gelişecek," dedi Mahir. "Şimdi herkes solunum için olan serumu koluna enjekte etsin. Enjeksiyon konusunda artık pratikleşmiş olmalısınız."

Beall kımıldanıp kendi aralarında konuşmaya başlayan kalabalık ekibi uyardı:

"Kameralarınızı hazırda tutacaksınız. Alt kadro gönüllüleri sadece çekim yapacak. Şok cihazını ya da enjeksiyonu mecbur olmadıkça kullanmayacaklar. Solunumla ilgili sıkıntı yaşayanlar yedek serum enjektörlerini kullanmayı

son ana bırakmasınlar. Beyninizin oksijensiz kalmaması için sisteminize oksijen pompalanmasını garantilemelisiniz. Bunları daha önce yaptık, farklı olan sadece hava şartları."

"Bir de derinlik?" dedi bu kez başka biri.

Beall dönüp Güzin'e baktı:

"Derinliği çıkarın aklınızdan artık. Size verilen serum, basınca karşı direncinizi ayarlayacak. Bu ilk kez aldığınız bir destek türü değil. Alerji testleriniz yapıldı. Sağlık kontrolleriniz uygun sonuç veriyor. Sorun olmayacak."

"Kanama olursa?" dedi Güzin bu kez. "Burun kanaması. Ağız." En donuk haliyle ekledi: "Ya da kulak."

O kadar serinkanlılıkla soruyordu ki sorularını, bu hali, yanındaki gençlerden başlayarak halkalar halinde yayılan bir sessizliğe sebep oldu. Hemen herkes Güzin'e baktı. Sonra gözler Beall'a çevrildi. Amerikalı tatsız bir şekilde dudağını çarpıttı:

"Kanama olmayacak."

"Kan, aradığımız örneği de bize çekecektir," dedi kız inatla.

"Bu, örneği yakalamak için tercih ettiğimiz bir yöntem değil," dedi Amerikalı buz gibi bir alayla. Soğuk bir tavırla sırıttı: "En azından bu tarama için!"

Güzin suyun içinde dibe doğru iniyordu. Anastasis'le olduğu için memnundu. Ona biraz daha fazla güveniyordu. Beall'la dünden beri hayli gergindiler. Beall'ın farkında olmadığı ya da umursamadığı bir gerginlikti bu.

Kız, suyun içinde zaman geçirdikçe, ilacın etkisini yavaş yavaş hissetmeye başlıyordu. Bir yandan Anastasis'e uygun bir mesafede kalarak aşağı doğru yüzüyor, bir yan-

dan da nefesini tutmakta giderek sıkıntısının azaldığını hissediyordu. Cildindeki gözeneklerin açıldığını, gözlerinin daha net görmeye başladığını.

Fakat yaklaşık yirmi metreyi geçtikten sonra bu iyiye doğru değişim yavaşça sabitlendi, yakında azalmaya başlayacaktı. Kız, paniğin içinde yükseldiğini hissetti. Ama kontrollü olmak zorundaydı. Uzun kamışlar gibi suda salınan, bazen de geniş alanlar boyunca karanlık çayırlar şeklinde yayılan bitki örtüsünü gördüklerinde dibe geldiklerini ayırt ettiler. Zemin burada küçük kayalık yükseltilerle engebeli ve bol yosunluydu. Arada derin küçük çukurlar görülüyordu.

Araştırma teknesinin zifiri siyah gölgesi üzerlerinden geçip gideli dakikalar olmuştu. Anastasis yavaşça dibe paralel bir şekilde yüzmeye devam ediyordu. İri balıklar yanlarından geçip gidiyor, bazen büyükçe bir ahtapot aşağıdaki muhtemel bir kumluktan hızla kalkarak onlardan kaçıyordu. Türünü fark edemediği büyük bir balık kızın yanından geçip gitti. Güzin'in göğsünde ince bir yanma hissi oluşup kayboldu. Eli, kemerine takılı olan ikinci serum enjektörüne gitti. Hayır, henüz değil, dedi içinden.

Sinan, bir süredir yer aldığı alt kadrodan bu taramaların sonunda çıkabileceğini ve asıl ekibe geçebileceğini düşünüyordu. Bu gece hayli kaygılı ve gergindi. Ama bu kaygı, yükselmeye duyduğu hırsı hiç azaltmamıştı. Yolunu çizmişti, artık bu projenin içindeydi. Zamanını vermişti, hatta hayatını. Gelecek planlarını değiştirmişti. Kârlı çıkmak istiyordu. Kimsenin kendisini kullanmasına izin vermeyecekti. Özellikle Beall'ın.

Önden hızla yüzen Amerikalıya küçük bir bakış attı. Her şey yolundaydı. Bir eli kemerindeki enjektörlerdeydi. Diğerinde küçük bir su altı kamerası tutuyordu. Beall ile ilgili uygun olmayan, kural dışı bir görüntü yakalarsa neler olacağını düşündü birden. Beall'ın saha çalışmasında kendi kafasına göre istediğini yaptığını düşünüyordu ne zamandır. Evet, kesin böyleydi. Çünkü kendini ekip şefi zannetmekteydi salak!

Eğer Beall'ın aptalca ataklıklardan birini kayda alırsa... Amerikalının kayda alındığını fark etmesine kesinlikle imkân yoktu. Beall'ın bu taramada da kural dışı hareketlerde bulunacağından emindi Sinan. O kadar şımarık ve kibirliydi ki... O kadar... Dişlerini sıktı.

Kamerasını yavaşça kaldırıp açtı. Görüntü, gece görüşü modunda yeşilimsi rengiyle minyatür bir ekrana yansıdı. Sinan kamerayı sağ eline geçirdi ve Beall'ın palet vuruşlarını ekranda yakaladı. Bir süre çekime devam etti. Yanlışlıkla açılmış diyecekti. Beklemede kalmalıydı. Kamerayı kapatmak üzereyken minyatür ekranda bir başka hareketi fark etti. Başını kaldırdı ve onu gördü. Ekim noktalarından ikincisindeydiler ve o şey tam da burada olmayı seçmişti. O an Beall'ın arayı açarak hayli ilerlemiş olduğunu fark etti. Karaltı etraflarında geniş bir yay çizdi. Sinan vücudunun kaskatı olduğunu hissetti. Bu, düşündüğünden çok büyük bir şeydi.

Beall'ı uyarmalıydı.

Durakladı. Uyarmalı mıydı? Kameranın düğmesi parmağının ucundaydı. Beall ise ileride. Sinan belki de onun yardımına yetişemeyek kadar uzağında kalmalıydı. Kayda alacak kadar yakın, yardım edemeyecek ka-

dar uzak! Onun yem oluşunu kayda çekmek ne getirirdi kendisine.

Güzin, Anastasis'in hemen yanındaydı şimdi. Kamera sol elindeydi ve henüz çekim yapmasını gerektirecek bir değişiklikle karşılaşmamışlardı. Elini boğazına götürdü. Yukarı çıkmalıydılar artık. Anastasis'e kulaklığına dokunarak sinyal gönderdi. Onun geri dönüp kendisine bakmasını bekledi. Anastasis yüzmeye devam etti. Kız sinyali tekrarladı. Sonra Anastasis'e dokunmak için ileri doğru hamle etti. O anda da kanı gördü. Kırmızı tonu net olarak ayırt etmelerine imkân yoktu bu karanlıkta. Ama kurşuni suyun içine yayılan ve daha koyu olan bu diğer siyahlığı görebiliyordu. Devasa bir mürekkep balığı mürekkep pompalamadıysa ki henüz böyle bir örnek üretilmediğine emindi, bu yayılan kandı. Bol miktarda kan!

Kız panikle ileri atıldı. Anastasis sol tarafında görüş alanına girdi. Elinde hem şok cihazı hem morfin bazlı ilaçla dolu enjektörlerden birini tutuyordu. Güzin'i görünce kamerayı işaret etti. Ama kız onun yerine kemerinden ikinci oksijen enjeksiyonunu çıkarıp kendi koluna sapladı. Anastasis ona bakıp başını iki yana salladı. Kızın kasılmış yüzünde hafif bir rahatlama oldu. Anastasis ona tekrar kamerayı işaret etti.

Güzin kamerayı sol elinden sağ eline geçirdi. Açtı. Kaldırdı ve kameranın o minyatür ekranında yaklaşan silindirimsi yüzü gördü. Uzun, yanlardan basık bir kafatası, iki yanda dışarı doğru fırlamış gibi görünen gözler, kısa ama hızla dönen bir boyun ve uzun, upuzun bir gövde...

Güzin, yaklaşan şeyin aradıkları örnek olup olmadığı-

nı bilmiyordu. Düşünemiyordu bile şu an. Bu, daha önce gördüklerinden biri değildi, sadece onun farkındaydı. Sanki daha öncekilerin bütün özelliklerini toplamış yeni baştan oluşmuştu. Ön ayakları kol gibiydi, gövdesi tuhaf şekilde kavisli, insansı ve yılanımsı, değişik kıvrımlara sahipti. Ayaklarını seçemiyordu. Belki de yoktu. Ya kuyruğu?

Doğruca üzerlerine geliyordu.

Yaratık, yaklaştığında Güzin onun ağzındaki parçayı tanıdı. Bir insan kolu! Omzuyla birlikte koparılmış! Bütün vücudunu sarsan bir acıyla olduğu yerde kasıldı. Anastasis kızı yakalayıp çekti ve kan dalgası, yanlarından süzülüp üzerlerinden geçti, yayıldı.

Büyük bir yosun kümesinin arasına doğru yüzdüler. Güzin yeterince çabuk olduklarından emin değildi ve arkalarından yaklaşan sivri dişlerin birer kama gibi saplanıp bacağını gövdesinden koparmasını bekledi.

Bu olmadı.

Yaratık yanlarından geçerken dipte sert bir dalga oluşturdu, onları daha da ileri atarak yosunların arkasına savurdu. Bu savruluş, Anastasis'in yaratığa doğru uzanıp enjeksiyonu saplamaya çalıştığı cesur hamlesini de devre dışı bıraktı. Ancak yaratık, kendisine doğru yapılan bu hamleyi ayırt etmiş gibi geri döndü. Ağzındaki kol parçasını tükürdü. Onları görüyordu. Daha doğrusu onlara bakıyor. Üzerlerine doğru hızla harekete geçti.

Kız gerildi. Anastasis'in şok cihazını kemerinden çıkardığını görünce kendi kemerindekini yakaladı, çekti ama yerinden çıkaramadı. Kamerayı bir oraya bir buraya savuruyordu. Anastasis'le birlikte tekrar geriye doğru

kendilerini attılar. Vücutları yavaşça suda süzüldü, alglerle kaplı kayalıklara çarptılar. Güzin, etrafın bulanıklaşmaya başladığını sezdi. Yaklaşan şeyin belki aradıkları ama asla oluşturmadıkları bir örnek olduğu düşündüğü son şeydi.

Yeni bir kan dalgası, suyun içinde leşlere ait bir sızıntının izlerini taşıyarak onlara kadar ulaştı. Yaratık keskin bir manevra yaptı ve dönerek yeni yayılan bu dalganın içine daldı ve gözden kayboldu.

Anastasis, Güzin'i hızla yüzeye çıkarıyordu şimdi.

Kanca

Eski gövdesinde Hasan Reis yazan ahşap balıkçı teknesi, dalyan açıklarında kuzey burnunun doğu ucundaydı. Yağmur şiddetlenmiş, görüş mesafesi azalmış ve dalgalar yükselmişti. Barış ve Belgin, kamaranın dış duvarına yaslanmış, çalkalanıp duran teknenin güvertesinde sürüklenmemek için tutunup kalmışlardı. Belgin elindeki kamerayı çalıştırabileceğinden emin değildi. Ama sesi çıkmıyordu. Oysa şu anda rahatlıkla korkudan bağırabilirdi. Tekne bir sağa bir sola yatıyor, dalgalar bazen güverteyi yalayıp geçiyordu.

Timur Betim, trol makara sisteminin dibinde, halatlardan birine sıkı sıkıya tutunmuş, teknenin en sallantılı yerinde ayakta durmaya çalışıyordu. Adamın yün beresi sırılsıklam, dudakları sımsıkı kapalı, korkuyla sivrilmiş bakışları denize saplıydı.

Durum artık ölümcüldü evet. Bunu Timur Betim'den daha iyi anlayacak kimse yoktu. Onun kadar farkında olan ve tahmin yürüten diğer tek kişiyse yukarıda dümen başında elinden geleni yapan Hasan Reis'ti.

"Vurdu!" dedi Timur Betim'in cılız haykırışı. Fakat rüzgârın ve tekne motorunun uğultusunda yok olup gitti. Çakan şimşek, yağ kıvamında görünen koyu dalgaları aydınlattı. Gök gürledi. Profesör bir kez daha haykırdı. Bu kez var gücüyle:

"VURDU! KANCAYA VURDU!"

Hasan Reis, camdan ona bakıyordu. İkinci haykırışında kelimeyi seçemediyse de doğru bir tahmin yürütmeyi başardı. Yemi fark etmiş ve peşine düşmüştü demek sonunda. Yaşadığı bu çılgın ana, dışarıdan bir filme bakar gibi baktı bir an o kaptan köşkünde.

Belgin'i elinde kamerayla gördü. Kız doğrulmuş ayakta durmaya çabalıyordu. Barış onu kolundan yakalamıştı. Sert bir dalga geldi. İkisi birden yere yuvarlandılar. Timur Betim de tutunduğu halata asılı kalıp savruldu ama halatı bırakmadı.

Hasan Reis camı açtı. Açtığı anda da yağmur, kırbaç gibi yüzüne indi. Aldırmadı. Sadece haykırdı:

"SUYA DÜŞERSENİZ ALLAH BELAMI VERSİN Kİ..."

Sesi rüzgârın içine karışıp gitti. Onu duyup duymadıklarını bilmiyordu. Profesörün yanına inmeliydi. O canavar balık, kancaya dişlerini geçirmek üzereydi. Bunu yaptığında kancayı usulüyle çekip ucundaki şeyle birlikte askıya almak zorundaydılar. Profesörün bunun nasıl yapılacağını bilmesi yetmeyecekti o anda. Birine daha ihtiyacı olacaktı. Ama kendisi de dümeni bırakamazdı. Böyle eski teknelerin alabora olması an meselesiydi bozuk havalarda. Bunu adı gibi biliyordu balıkçı.

Barış, profesörün trol takımının makara koluna uzanmaya çalıştığını görebiliyordu. Yere çömelmiş, ağ yığınına

yaslanarak sabit kalmaya çalışan ve bir yandan da kamerayı düz tutmaya çabalayan Belgin'e baktı.

Sonra yavaşça yerde sürüklenerek profesöre dek gitti. Deniz suyu kovayla üzerine boca ediliyormuş gibiydi. Dalgalar her yeri yıkayıp geçiyor, Barış'ı iliklerine kadar ıslatıyor, sonra yine geliyorlardı.

"Kolu yakala!" dedi adam ona. Barış trol ırgatı denen büyük makaranın koluna uzandı. Demir çubuğu yakaladı. Çevirdi. Dönmedi. Kuvvetini verebilmek için duruşunu düzletmeye hamle etti. Doğruldu, kola bir daha asıldı. Çevirdi. Muhtemelen bu havada sadece kendisinin duyabildiği bir gıcırtıyla makara sistemi hareket etti. Timur Betim, halatın düz durması için sürekli asılıyordu. Avucundan kan sızıyor, yağmur ve dalgalar üstünü başını sırılsıklam ediyordu.

Barış kolu biraz daha çevirdi. Kendini çekerek yaklaştı. İki eliyle asıldı, hızla döndürdü. Trol ırgatı inleyerek dönmeye, trolün kancası yukarı yükselmeye başladı. Timur Betim, halatın ucunu görmek için, kanlı avuçları ve perişan gövdesiyle öylece asılı bekledi. Barış manivelayı çevirdi, çevirdi. Asıldıkça asıldı. Kanca suyun yüzünden çıktı. Dalgaların arasında yassı bir baş belirdi. Kan içinde parçalanmış bir damak, damağın üstünden dışarı çıkmış bir çengel ucu, dışarı doğru fırlamış gibi bakan gözler ve uzun bir gövdenin başlangıcı.

Profesör, dehşetle avına baktı.

Yaratık da kendi avına!

Bir kez daha yalanlar ve bir kez daha gerçekler!

Sabah gri ve sisliydi. Deniz, üzerinde yoğunlaşmış buz gibi hava tabakasının altında sinsi bir dinginlikle uzanıyordu. O kadar kıpırtısızdı ki katı bir yüzey halinde kilometrelerce devam ettiği düşünülebilirdi.

Deniz Bilimleri Araştırma Enstitüsü'nün baktığı koydaki uzun iskele, bu sis tabakasının içine doğru saplanıyor ve sisten biraz daha koyu renkte olan tekne siluetine kadar gidiyordu. Ekip, sabahın çok erken saatlerinde tekneyi boşaltarak elemanlarını ve ekipmanını binaya taşıdı. Bulunabilen birkaç parça, bir ceset torbasına konarak Altum'a getirildi ve sıfır bölmesine yerleştirildi.

Yapılacak, incelenecek ve hesaplanacak çok fazla şey vardı. Çıkarılacak çok fazla can sıkıcı sonuç!

Zeki Arkın tüm geceyi, konforlu ofisinde geçirmişti.

Giray Demirhanlı ise sadece bir tane kayıp verilmesini, *beklenilir* olarak değerlendirmiş.

Asıl gerginlik ve telaş yaratan şey, örneğin yakından görülmüş ve tarif edilebilir hale gelmiş olmasıydı. Altum, kendi laboratuvarından çıkmamış bir yaratığın kayıtları-

nı izleyecek ve onun ağzından alınmış insan artıklarında genetik izler arayacaktı.

Hasan Reis adlı eski balıkçı teknesi dalyana geri döndüğünde, trol takımlarında ağ takılı değildi ve buzhanesinde de balık yoktu. Tekne her zamanki yerine yanaştı. Hasan Reis tekneden ayrıldığında berbat bir haldeydi. Onun evine gittiğini gören çok kişi olmadı, zira diğer tekneler dün gece balığa çıkmamışlardı. Kıyıda olan birkaç balıkçının ona seslendiğini de adam duymadı ya da onlara bilerek cevap vermedi.

Eski tekneden başka inen de olmadı.

Murat polise gidemeyeceğini söyleyip duruyordu.

Sezgin'se telefonu avucunda sımsıkı tutmuş ona hemen polisi aramazsa kendisinin arayacağını!

O sırada verandaya açılan camın tıkırdadığını duydular. İkisi de atıldı. Barış, camın arkasında perişan halde ortaya çıktı. Murat kilidi açıp kapıyı savurarak yana kaydırdı. Barış içeri girdi.

"Kapıyı kapat."

"Belgin?"

"Eve gitti," dedi Barış, Murat'a. "İyi."

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" dedi Sezgin. Yüzü bembeyazdı.

"Polisi aramak gibi bir aptallık yapmadınız değil mi?"

"Saniye farkla kaçırdın!" dedi Sezgin barut gibi.

"Anlat!" dedi Murat. Burnundan soluyordu.

Sezgin, onun Barış'ın boğazına sarılmamak için kendini zor tuttuğunu hissetti.

"Sakin ol! Bir kendine gelsin!"

"O ben onu adam akıllı benzetmeden kendine gelmeyecek!" dedi Murat.

Barış tükenmiş bir halde kendini yere attı. Seramiklerin üzerine uzandı ve öylece kaldı. Sesi çatlak ve kısıktı:

"Gitmek zorunda olduğumuzu biliyordun."

"Belgin'i nasıl ikna ettin?" dedi Murat. Eğilip yerde yatan Barış'ın ıslak montunu yakaladı ve onu şiddetle sarstı: "ONU NASIL İKNA ETTİN?"

"Yavaş ol oğlum! Deli misin sen!" dedi onu Barış'ın üzerinden alarak Sezgin. "Barış gel, seni yukarı çıkaralım."

"Bırak!" dedi Barış. "Sadece birkaç dakika! Sonra ben kendim çıkarım."

Murat bir türlü yatışmıyordu:

"YA TİMUR HOCA? ÖLDÜ MÜ? ÖLDÜ DE, SEVİNEYİM!"

"Ölen yok!" dedi Barış.

"ŞANSINIZ VARMIŞ! PEKİ, MACERA NASILDI, HA? BU HALE GELMENE DEĞDİ Mİ?"

"Asu buna değdi mi?" dedi Barış.

Murat bir kez daha onun üzerine atıldı. Sezgin onu zar zor yakaladı:

"Ne oluyorsunuz ya? Manyak mısınız? Bak, rahat dur Murat! Yoksa polisi asıl senin için ararım."

Murat hışımla Barış'ın bacağına bir tekme attı. Sonra gözlerini yumdu. Usulca küfretti. Elini uzattı, Barış'ı kolundan tutup kaldırdı. Birbirlerine baktılar.

"Bak, dün gece hepimiz birer seçim yaptık," dedi cılız bir sesle Barış. "Bunun için bize kızamazsın. Kendi ikilemin yüzünden hiç kızamazsın." Perişan bir halde konuşuyordu.

Murat gidip kanepeye oturdu. Başını ellerinin arasına aldı:

"Belgin ne dedi? Ben gelmedim diye bir şey dedi mi?"

Barış ona şöyle bir baktı:

"Hayır. Seninle ilgili hiçbir şey demedi. Bu onunla senin aranda Murat. İstersen konuşursun. Ama dün gece zordu ve Belgin'i bugün rahat bırak."

"Ben onu rahat bırakınca ne olacak? Siz mi devam edeceksiniz?"

"Aptal mısın sen? Ona ilgim olduğunu falan mı sanıyorsun? Koyun can derdinde kasap et derdinde ya! Neyle uğraştığımızdan haberin bile yok!"

"VAR!" dedi Murat.

"HAYIR, YOK!" diye bağırdı bu kez Barış. "Bildiğin şeyler çok geride kaldı. Bizimkiler de öyle. Şimdi her şey başka! Ne Belgin'in ne benim kendimizi görecek halimiz var ve biraz kafası çalışan bir çocuksan saçmalamaya devam etmezsin!"

Murat acı çarpık bir tebessümle başını salladı. Ama tek kelime etmedi.

"Tamam," dedi Sezgin. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum ama bu şekilde olmaz bu iş. Barış git üzerini değiş. Çayı koyuyorum. Hayır, Murat! Sen burada aşağıda benimle kal. Uzan şuraya, bütün gece uyumadın. Al, battaniye orada. Kahvaltı hazır olunca sesleneceğim. Sen de kafan tekrar çalışmaya başlamış olarak uyanacaksın."

Ne Murat ne de Barış cevap verdi. İtiraz da etmediler. Sezgin'se durumun bu kadar basit cümlelerle geçiştirilecek bir şey olmadığını çok iyi biliyordu. Ama deşmek isteyip istemediğinden emin değildi.

* * *

Belgin eve girip yukarı çıktığında kızların ikisi de hemen onu duydular. Onun ıslak ve berbat görüntüsü bir dizi çığlığa ve soru yağmuruna sebep oldu. Belgin de tıpkı Barış gibi ne bunlara cevap verecek kuvveti kendinde görüyordu ne de artık bunu önemsiyordu. Sessizce giysilerini tek tek çıkardı. Duşa girdi. Kendini sıcak suyun altına bıraktı ve duşun bir köşesine çömelerek öylece kaldı.

Her ikisi de ertesi gün arkadaşlarına aynı şeyi söylediler. Akşamki yürüyüş sırasında bir çılgınlık yapmaya karar verdiklerini ve balıkçı teknelerinden biriyle küçük bir tur için anlaştıklarını! Hava bozunca geri dönmeleri zaman almıştı. Fazlasıyla ıslanmış, korkmuş ve bu hale gelmişlerdi. Açıklamaları buydu. İyi olduklarını iddia ediyorlardı ve gerçekten büyük bir gayretle sabah kalkıp giyinmiş ve okula gitmişlerdi.

Bunu Asu bile romantizmden öte delilik olarak nitelemiş ve açık bir şüpheyle karşılamıştı. Fakat Barış'ın da Belgin'in de ısrarlı sorulara kayıtsız kalmaları ve hafif depresif takılmaları hepsini bir adım geri çekti. Asu ve Cansel onların daha ilk akşamdan kavga ettiklerini düşündüler. Yine de eksik bir parça olduğunu hissediyorlardı.

Murat ise hiddetten köpürerek ama artık Barış'a ya da Belgin'e değil, kendine kızarak sustu.

Konunun kapandığı var sayıldı.

* * *

Timur Betim fakülteye gitmeden önce sıcak ve uzun bir duş almak ve kahve içmekten başka bir şey yapmadı. Yüzü asık, kaşları çatık ve sessizdi. Kafasının içinde bile sessiz.

Her zamanki gibi hoş bir gömlek, şık bir kaşe ceket giydi. Kanvas pantolonu ve pahalı ayakkabılarıyla, sadece bilenlerin ayırt edebileceği hafif bir aksamayla yürüyerek koridorda ilerledi ve odasının kapısını açıp içeri girdi. Bilgisayarının çantasını masasının üzerine bıraktı. Gidip pencerenin önünde durdu. Dirseğini pervaza, parmaklarını da dudaklarının üzerine koyup sıkıntıyla denize baktı. Sis, *romantik bir görüntü* başlığıyla sosyal medya hesaplarında boy göstermeye başlamış olmalıydı.

Kapısının çalınmasıyla açılması aynı ana denk geldi. İçsular Anabilimdalı'ndan Doçent Sevde Güner başını içeri uzattı. Kadının ince düz saçları arasında gülümseyen hevesli yüzü göründü:

"Timur Bey!" dedi tiz bir sesle. "Sonunda iyileştiniz mi?"

"Nasıl? A, evet!" Adam son üç günde olan bitenin, üzerine devrilecek kadar büyük bir yığın oluşturduğunu; sadece birkaç gece önceki yaralanmasının aylarca öncesine ait bir anı gibi uzaklaştığını o an fark etti.

"İyi gördüm sizi," dedi kadın memnun ve konuşmanın devamına heves duyduğunu saklamayarak. "Baston da yok!" dedi neşeyle. Sonra adamın tatsız yüzünde nezaketen oluşturmaya çalıştığı gülümsemeyi fark etti. Kendi gülümsemesi de soldu. "Yorgun mu hissediyorsunuz? Ağrınız mı var? Ama daha çok yeni tabii. Sizi bilirim şimdi gayret gösterirsiniz ama hiç gerek yok."

Timur Betim'in şu an en son istediği şey, Sevde Gü-

ner'in yakın ve şefkat dolu ilgisiydi. Kadının tahmin edilebilir beklentileriyle ilgilenmiyordu.

"Ben iyiyim Sevde Hanım, şimdi izin verirseniz derse yetişmem lazım."

Teşekkür etmedi, fazla gülümsemedi ki zaten buna gücü de yoktu. Onu resmi hatta açıkça mesafeli bir tavırla odadan gönderdi. Kadının gücenmesiyle ilgili bir kaygı taşımıyordu. Derdi büyüktü ve bu derdin yalnız kendisine ait olmadığına dair sağlam düşünceleri vardı.

Üçüncü sınıfların dersine girmek için amfinin kapısını açtığı anda Güzin'in orada olmadığını da fark etti. Şaşırmamıştı elbette. Kızın akşam suda olduğuna yemin edebilirdi evet. Hayatta olduğuna ise hayır! Kalbinin üzerinde sancı veren demir bir kafes hissediyordu bu korku başladığından beri. Güzin'le ilgili korkuları, suyun derinliklerindekilerle ilgili korkularından daha mı önceydi aklında. Aklında değil hayır, kalbinde.

Dudaklarını acıyla büktü. Bir kalbi vardı demek? Bunu eski karısı duysa iyi olurdu işte.

Dersi hızlıca verdi ve erken bitirdi. Güzin'in evinde olup olmadığını düşünüyordu. Barış'a kısa bir an için sorduğu *duyduğun farklı bir şey var mı* sorusu *yok* diye yanıtlanmıştı ve bu toy delikanlıya Güzin hakkında tek kelime edecek değildi.

Kızın adresini kolaylıkla bulabilirdi. Ev numarasını. Telefonunu. Hepsini göze aldı. Bunu yaptı. Telefon cevap vermedi. Arabasına atladı. Kızın kaldığı siteye gitti. Evi bulması zor olmadı. Görünmekten korkmuyordu. Başka öğrencilerin garipsemesinden. Enstitüden birilerinin özellikle de o Amerikalının fark etmesinden! Adam sadece

kızın iyi olup olmadığını öğrenmek istiyordu.

Öğrenemedi. Evde kimse yoktu.

Arabasının direksiyonuna tekrar oturduğunda her şeyi bırakıp kızın peşinden gittiğine inanamadı. Mantığı nasıl da uzaktaydı. Bütün saptamalarıyla uzakta ve anlamsız. Direksiyona ellerini dayadı. Denize baktı. Balıkçı teknelerinin olduğu tarafa bir göz attı. Gaza bastı ve tekrar fakülteye döndü. Bölüm başkanını bulmalıydı.

Su Ürünleri Fakültesi'nin Temel Bilimler Bölüm Başkanı Egemen Kaner'in oda kapısı kilitliydi. Önünden geçerken sekreterliğe uğradı.

"Egemen Bey buralardaydı ama..." dedi meşgul ifadeli bir kadın. "Dekan Bey'in yanına çıkmış olabilir mi acaba? Orada değilse kesin derstedir."

Timur Betim sinirlerine hâkim kaldı ve bu zavallı açıklamayı duymamış olduğunu kabul etti. Koridorda odasına doğru yürürken cep telefonundan arkadaşını arıyordu. En baştan yapması gerektiği gibi. Ama biliyordu ki mesele onu uzun uzun aramak değildi, bu arıyormuş gibi yaptığı süre boyunca onunla konuşup konuşmamak hakkında bir karara varmaktı.

"Egemen? Konuşmamız lazım. Hayır, odanda veya odamda değil. Bilmiyorum. Bir restoran olsun. Hayır, bütün fakülte oraya gidiyor." Gözlerini yumdu: "Hayır, Egemen, Ayşe Gümüşçü'yle görüşmedim. Tamam, ulaşamamış olabilir. Sonra ararım. Şu an akademisyen dostlara ayıracak zamanım yok." Dinledi. "Bak, şu Turgut Reis heykeline tepeden bakan Pruva'yı biliyor musun Evet, hem dalyana hem Kocakarı Plajı'na bakan restoran. Oraya gel."

* * *

Güzin gözlerini açtığında Altum'da olduğunu hemen anladı. Yattığı yer çok büyük bir oda değildi. Revirde olmalıydı. Altum'daki pek çok bölümden biri. Görmediği onlarca odacık, salon, laboratuvar, denek odası vardı. Öyle olduğuna emindi kız. Hiç sorgulamamıştı zaten. İçerisi oldukça serindi. Bu onu rahatlatıyordu. Su buharı püskürten makinenin sesi duyuluyordu. Nefes almasında bir sıkıntı yoktu ama göğsünün her inip kalkışında kaburgasının olduğu yerde ve boynunda ince keskin bir sızı oluşuyordu.

"Uyandı," dedi biri. Gözlerini çevirdi. Lale Adar'ı gördü. O kadınla sık karşılaşmazdı. Büyük birkaç bilgilendirme toplantısı hariç. Anastasis'in ve Daniel Jason'un da orada bulunduklarını fark etti. Daniel Jason ha? Kapı açıldı, Zeki Arkın ve Beall içeri girdiler. Herkes buradaydı. Bütün üst düzeydekiler. Ne olmuştu peki?

Kız birden her şeyi hatırladı. Peşine düştükleri örneği ve onun ağzındaki parçayı.

"Kimin koluydu o?" dedi kısık bir sesle.

"Yavaş ol, konuşurken kendini zorlama," dedi kadın yaklaşarak. Nabzını ve gözbebeklerini kontrol etti. Daniel Jason denilen adam da gelip aynı şeyi yaptı.

"Ne gördün?" dedi Zeki Arkın.

"Ben... Kamera..." Kız başını salladı. "Onun... onun ağzındaydı kolu..." Gözlerini dehşetle açtı. Fısıldadı: "Kimin koluydu? Hayatta mı?"

"Sinan," dedi soğuk bir sesle Zeki Arkın. "Hayır, hayatta değil. Yeterince hızlı davranmadı ve biraz da tedbirsizlik etti."

Kız iliklerine kadar ürperdiğini hissetti. Buydu buradaki sonuç, ölüm. Sebepse daima tedbirsizlik olarak kayda geçecekti. Her zamanki soğukkanlılığını geri kazanması zaman almadı. Şaşırmak, üzülmek veya sevinmek çıkarılmıştı hayatından.

"Önce kan dalgası geldi," dedi zayıf bir sesle. "Sonra örnek dediğimiz şeyi gördüm. O bir..."

"Bir predat mıydı? Bir sacrop?"

"Hiçbiri!" dedi kız. Anastasis'e baktı. "Anastasis de gördü."

"Teyide ihtiyacımız var," dedi Zeki Arkın sertçe.

"Güzin bak, Anastasis de onun farklı bir tür olduğunu söylüyor," dedi Lale Adar daha yumuşak bir sesle. Canlı ve tatlı bir tondan konuşuyordu. "Ama herkesin birleştiği ortak tanımlamayı bulmak zorundayız. O yüzden onu tarif et."

Güzin, yaratığın görüntüsünü anlatırken artık daha canlı, konuşmasına daha hâkimdi:

"O değişikti. Sanki birkaç türün birleşimi gibi. Çok uzundu. Boynu vardı. Ama kısaydı. Gözleri yanlarda ve... dışa doğru çıkık. Kolları gelişmişti. Yani parmakları olduğunu gördüm sanki. Arkada ayakları var mıydı emin değilim. Gördüm sanırım. Bir kuyruğu olmalı. Yılsansı bir..."

Susup derin bir nefes aldı. Kimse konuşmadı. Kız daha sakin bir tonla devam etti:

"Bize doğru geldiğinde ağzında bir... bir..." Yutkundu ama serinkanlılıkla cümleyi tamamladı: "İnsan kolu vardı." Kolun Sinan'a ait olduğunu artık biliyordu. "Bize de saldırdı ama biz kendimizi geriye attık. Yine de kaçamayacaktık, eminim. Onun dikkatini dağıtan bir şey oldu... Bir..."

"Evet?" dedi Zeki Arkın.

Kız Anastasis'e baktı. Susuyordu. Bu bir beyan karşılaştırmasıydı. Emin olmak için.

"Yeni bir kan dalgası geldi ve sanki kanın leşe ait olduğuna dair bir tat belirdi suda. Örnek de, o tarafa doğru gitti. Gerisini hatırlamıyorum."

"Sonrasında Anastasis seni sudan çıkardı. O kadar!" dedi Lale Adar.

"Ya diğerleri?"

"Öteki mikrogruplarda kayıp vermedik," dedi Zeki Arkın. "Ama örneği de ele geçiremedik." Dönüp Beall'a hoşnutsuz bir ifadeyle baktı: "Yeni taramalar için ne kadar çabuk hazır olursak o kadar iyi."

Yeni taramalar!

Zeki Arkın geldiği gibi hızla odadan çıktı. Beall adamı takip etmeden önce Güzin'e bakıp hafifçe göz kırptı. Onlarla birlikte Anastasis de çıktı.

"Kalkabilir miyim?" dedi kız.

"A, henüz değil," dedi kadın. "Metabolizman destekleniyor."

"Ne için destekleniyor?"

"Ekibi ve alt kadroyu yeniden çalışmalara katılabilecek hale getirmek zorundayız. Sen de bir süre burada kalacaksın. Tekrar sorunsuz olarak dalabilmek için. Bu örnek, sorun yaratacak şekilde öngördüğümüzün dışında bir durum yaratıyor."

Güzin o anda, çok ama çok uzun zamandır unuttuğu bir şeyi yaptı. Uzanıp kadının bileğini yakaladı. Gözlerini endişeyle açtı ve sesi panikten titreyerek konuştu:

"Bu bir örnek değil. Bu dışarıda üremiş ya da mutas-

yon evrelerinden birini yanlış tamamlamış ama kesinlikle dışarıda oluşmuş bir canlı. Onu gördüm. Bir sacrop'tan ya da bir predat'tan çok farklı."

"Evet, biz de bundan emin olmak istiyorduk."

"Lale Hanım! O şey, projenin standart oluşumlarından biri değil."

"Projenin standart oluşumlarının tamamını henüz görmedin Güzin," dedi kadın telaşsızca. Sesi hâlâ yumuşak ve canlıydı. Neden bahsettiğinden emin gibiydi. Bu da söylediklerini daha ürkütücü yapıyordu. "Mutasyon havuzlarımızda tür çeşitliliğimizi çok geniş bir yelpazeye çıkardık. O yüzden bu gördüğünüz bizi şaşırtan bir şey değil. Sadece dışarıda olması ilginç. Onu genetik değişime uğramış besin zincirini takip ederek bulduk. Kaçırmamız yazık oldu. Ama artık izleyeceğimiz yolu biliyoruz."

"Onun... Altum'daki gen havuzundan kaçtığını mı söylüyorsunuz?" dedi kız inanmayarak. Bu dünyada inanmayacağı bir şey kaldığını sanmıyordu oysa.

Kadın başını sallayıp Güzin'in koluna dokundu:

"Tam olarak kaçmak demeyelim. Bir yumurtlama sırasında oluşan ufak bir gözden kaçırma diyelim," dedi.

Güzin dönüp Daniel Jason'a baktı. Ondan mı medet umuyordu? Ama adam tepkisizdi. Baştan beri daima İngilizce konuştukları ve her söyleneni kelime kelime anladığı halde bu konuşmaya dair tek kelime yorum yapmamıştı ve Lale Adar'la birlikte o da hiç tereddütsüz çıkıp gitti.

Böylece Güzin, Altum'un müşahede odalarından birinde yatmaya devam etti. Buradan çıkamayacağını ve artık polis kayıtlarına *kayıp* olarak geçeceğini biliyordu. Diğer

pek çok alt kadro gönüllüsü gibi. Pozisyon değiştiriyordu yani. Baştan beri bildiği şekilde. Baştan beri razı geldiği, çoğu zaman istediğini düşündüğü şekilde. Bu kendi hayatındaki gerçeğin ta kendisiydi işte. Dışarıda yalanlarla idare ettiği hayatının en sert gerçeğini yaşama zamanı gelmişti.

Profesörü düşündü. Onun mesajını kimseye iletmemişti. Adamın en azından artık kendi hayatı için bir tehlike yaratmamasını ve hayatta kalmasını umdu. Onu tekrar göremeyeceğini bilmek kızı sarstı. Gözündeki damla yana doğru aktı ve şakağını geçip yastığa düştü.

Kendisi için yaşlıydı adam, biliyordu. Kendisi için tuhaftı. Kendisine fazlasıyla uzaktı da ve sebepsiz şekilde yakın. Âşık olacağını hiç tahmin etmemişti Güzin.

Bu zordu işte!

Karar

Sis ve yağmur bekleneni yapmış hava yumuşamıştı. Egemen Kaner Pruva'ya geldiğinde, Timur Betim'i camın kenarında nefis manzaraya karşı oturur buldu.

Arkadaşı onu görünce neşeyle elini kaldırmadı. O pırıltılı siyah küçük gözleriyle kendisine gülümsemedi bile. Sadece yaklaşmasını bekledi ve yorgun yüzünde derin bir ciddiyetle ona baktı:

"Gel Egemen. Otur lütfen."

Timur Betim'de bir tuhaflık vardı.

Barbaros, o öğle saatinde dolu olan tek masayı barın arkasından inceliyordu. Fakat Pruva'nın sahibinin o dikkat çekici görüntüsüne rağmen, kendini adeta görünmez kıldığı söylenebilirdi. Barbaros gözlerini; tamamen kazıtılmış yuvarlak kafalı, enteresan tavırlı profesör ile onun karşısında oturan ve hayli afallamış görünen iri yarı arkadaşından bir an bile ayırmamıştı.

Profesör her ne anlatıyorsa fakültede bölüm başkanı olan arkadaşı oldukça şaşkın ve tedirgindi onu dinlerken.

Pruva'nın sahibi, barın arkasından mutfağa geçti ve ortalığı kolaçan ettikten sonra arka kapıdan çıktı. Kafasının içi düzenli ve iyi tutulmuş bir kayıt defteri gibiydi ve bu aralar Dalyanköy'de fazlasıyla kayda değer şeyler olmaktaydı.

Akşam, o en sert haliyle rüzgârı değil ama serin bir esintiyi beraberinde getirdi. Bu mevsimin kısıtlı saatlerinde açık olan birkaç kafenin birkaç masası, üniversite öğrencilerinden küçük gruplarla doldu. Fakat o da, hava kararduktan bir süre sonra bitecekti.

Belgin ve Murat bu kafelerden birinde değillerdi. Murat, markete gitme bahanesiyle Belgin'i işe bırakmakta ısrar etmişti. Asu bu kez, onunla gelmek istediğini söylememişti. Ama Murat da Belgin de kızın bunu aklından geçirdiğini ve kendini tuttuğunu biliyorlardı.

"Heykelin orada oturalım mı biraz?" dedi Murat, Belgin'e Pruva'ya yaklaştıklarında.

"Turgut Reis heykeli mi? Neden?"

"Sadece birkaç dakika," dedi Murat.

"Yolumun üzeri değil Murat, işe geç kalırım."

"Pruva'da işe kabul edildiğinde orada oturmuştuk."

"Ne ilgisi var şimdi?"

"Aynı yerde oturalım."

"Aynı yer mi? Neden?" dedi Belgin. Sesi sertti.

"Konuşmamız lazım."

Yolun ortasında durdular.

"Pekâlâ!" dedi Belgin. Sonra da dönüp hızlı adımlarla heykele doğru yürüdü. Bir an önce bitmesini istediği bir iş gibi. Murat onun arkasından gitti.

Tekneleri kontrol eder gibi dalyanın girişindeki burunda dikili dev heykelin taş kaidesine oturdular. Deniz, soluk maviden griye dönerken akşam da yavaşça üzerlerine indi. Birkaç balıkçı teknesi denize açılırken martılar çığlık atarak gökyüzüne yükseldi. Sonra sessizlik, akşamın ağırlığıyla birlikte ortalığa çöktü.

"Belgin ben... Seninle kaç gündür konuşamadık ve..." Murat ne söyleyeceğini uzun süredir içinde tutuyor ve şimdi de onu içinden çıkaramıyor gibiydi.

"Murat, biz Barış'la bir yol çizdik. Dâhil olup olmamak sana kalmıştı, olmadın. Bunu didik didik konuşup tartışmaya ne gerek var?"

"Çünkü *biz* arkadaşız!"

"Barış'la ne istersen konuş. Ama bana bu kadar karışma. Bu, arkadaşlıkla ilgili bir şey değil."

"Doğru," dedi Murat. "Değil." Kaşlarını çatmış denize bakıyordu. Taş kaidede yan yana dizleri ve omuzları birbirine değiyor, muhtemelen ikisi de burada birbirlerini öptükleri o ilk ve son anı düşünüyorlardı.

"Hayatının riske girmesine izin veremem."

"Benim hayatımda olanlar Murat," dedi kız sakince. "Senin izin verebileceğin ya da veremeyeceğin şeyler değil." Sonra dönüp sıkıntıyla yanı başındaki erkeğe baktı. "Çok üzgünüm. Seni kırmak istemiyorum. Ama gerçekten durum böyle."

"Kırmak mı? Asıl ben seni kırdım değil mi?"

"Neden?"

"Asu!" dedi Murat sadece.

"Asu'yla bir geçmişiniz var. Benimle yürümezdi. İlgi duymuş olabiliriz... Yani birbirimize... Ama bence zaten

sürdüremezdik." Belgin susup göz ucuyla Murat'a baktı.

"İlgi duymuş olabilir miyiz?" dedi hafifçe gülerek Murat. "Şaka mı bu? Bu çok farklı bir şeydi. Sen de biliyorsun! Farkında değilim, hissetmedim diyemezsin! Biz birbirimizi... Nasıl diyeyim, seziyorduk, anlıyor musun? İlk kez birinin gözlerine baktığımda..." Genç çocuk durup Belgin'e bir an baktı. "Belgin bu basit ve çocukça bir şey değil. Sen benim içimde gibisin. İlk andan beri. Kalabalığın içinde sen hep ayrısın. Sesini ayırt ediyorum, bakmadığım halde orada olduğunu görüyorum... Sen de beni ayırt ediyorsun, biliyorum! Belgin! Bak Belgin ben seni... s" Murat nefesini içine çekip sadece bir saniye durdu.

"Seviyor musun?" dedi kız sakince. Suçlamayan ama derinleşmiş bir inançsızlık vardı kelimelerde. Gözleri heyecanlı değildi. Sesi heyecanlı değil!

Onun durgun cevabı genç erkeği harekete geçirdi. Bu kez hararetle konuşmaya başladı. Şimdi Belgin'i ikna etmek için yanıp tutuşuyordu adeta:

"Bak, Asu'yla olacağını düşünmek hataydı benim için. Geçen yıldı. Geçmişte kalmış bir... bir yanılgıydı. Hoşlanmıştım ve sevdiğimi sandım. Ama şimdi onunla olmayı ben seçmedim. Bilmiyorsun, çok üzerime geldi. Geçen yıldan beri bana verilmemiş bir cevabı bekliyormuşum gibi davrandı. Beni ona karşı sorumlu hissettirdi, anlıyor musun? Asu'yu kırmak istemedim, istemem de! Önce biraz akışına bıraktım, ben tepki vermeyince anlar diye... sonra da..." Çaresizlikle Belgin'e baktı. "Sonra her şey sarpa sardı." Tekrar kararlı bir tavırla sesini yükseltti: "Ama onunla konuşacağım. Önce senin Barış'la aranda bir şey olmadığını söyleyeceğim. Sonra da..."

"Sonra da aslında beni sevdiğini mi?" dedi Belgin usulca. Buruk bir gülümseme dudağında titredi: "Murat, Asu senin için uygun biri. O, söylenmesi gerekenleri ve yapılması gerekenleri sana bırakmadan kendi hallediyor. Senin de böyle birine ihtiyacın var. İnisiyatif kullanıyormuş gibi görünüyorsun. Ama sadece neyin olması gerektiğini söylüyorsun. Olması gerekeni asla kendin yapmıyorsun. Bizim aramızda asıl yürümeyen bu, Asu'nun varlığı değil!"

Murat öfkeyle Belgin'e baktı.

"Neyi kendim yapmadım? Ne istiyordun? Seninle yakınlaştığımız anda herkese Belgin'i seviyorum dememi mi?"

"Herkese değil, bana, Asu'ya. Ama asıl kendine. Bunu net olarak dile getireceğin kadar var olmadı bana duyduğun ilgi."

Murat cevap vermek için ağzını açtı fakat dudaklarını kısıp başını öte yana çevirdi.

"Kızmana gerek yok," dedi Belgin bu kez. "Sen böylesin. Ya da ben seni böyle görüyorum. Barış'sa senin için iyi bir dost. Ona iyi davran ve benimle de sorun yaşadığını düşünme. Arkadaşlığımızda bir sorun yok. Sadece kendini bana çok yakın görmeni istemiyorum o kadar! Asu'yla da yolunu ayırma. Seni seviyor."

"Sen kimi seviyorsun?" dedi Murat hışımla.

Kız başını iki yana salladı:

"Kimse olmadığını biliyorsun. Şu anda kimseyi sevecek durumda da değilim. Buna ne aklımı ne zamanımı ne de sabrımı ayırabilirim."

Murat acı acı güldü:

"Zaten birini seviyorsan sabretmene gerek yoktur." Ayağa kalktı. "O yüzden haklısın. Kimseyi sevecek durumda değilsin sen."

Ayağa kalktığı halde yürüyüp gitmedi. Bunun üzerine Belgin de ayağa kalktı. Ona hüzünle baktı. Murat o duruşuyla, somurtmuş kırgın bir çocuk gibi göründü gözüne. Kız, Murat'a aslında hiç bağlanmadığını, şu anda ona kızmayışından anlıyordu. Uzandı, erkeği yanağından öptü.

"Üzülme," dedi usulca. "Ve lütfen sorun etme."

Sonra da Pruva'ya çıkan yokuşa doğru yürüdü.

Dekan

Gece geldi, dalyana çöktü.

Timur Betim, Hasan Reis'le birlikte teknenin güvertesinde oturuyordu. Ellerinde çay bardakları vardı. Konuşmuyorlardı. Bazen geçen biri sesleniyor, Hasan Reis sadece elini kaldırarak selam veriyordu. Adam bir anda on yıl yaşlanmış gibiydi. Bütün gün evden çıkmadığı halde dinlenememiş, yattığı halde uyuyamamış.

Şimdi de bekliyordu. Sadece bekliyor. Yanında oturan adamsa sessizdi. Hâlbuki profesör önemli anlarda konuşan biriydi. Böyle susması, onu yeni tanıdığı halde balıkçıyı tedirgin etmişti.

Neden kabul etmişti profesörün teklifini? Verdiği para iyiydi de ondan diye düşündü kendi kendine balıkçı. Ama adama güvenmese o gece o paraya rağmen denize çıkar mıydı? Güvenmese ha? Tekrar baktı profesöre. Hâlbuki güvenilecek bir adam da değildi. Bunu da ilk bakışta anlamıştı balıkçı. Profesör eğitimli ve saygın biri olabilirdi. Ama kurnazdı, içten pazarlıklıydı da. Zeki ve çokbilmişti. Ağzı iyi laf yapıyordu. Üstelik gözünü kırpmadan yalan söyleyebilirdi. Belki söylemişti de.

Çayından bir yudum daha aldı balıkçı. Ama gözü pekti profesörün. O konuda hakkını yiyemezdi Hasan Reis. O gece neye niyetlendiyse yapmıştı. Belki bu yüzdendi profesörün yanında hâlâ böyle sessizce beklemesi. Evet, muhtemelen bu yüzden!

Profesör aniden ayağa kalktı. Hasan Reis de onunla birlikte fırladı. İki adam tekneye doğru yaklaşıyordu. Gelip hiç tereddütsüz güverteye çıktılar. Timur Betim, önce fakülte dekanına sonra da Egemen Kaner'e baktı. Dört adam da tek kelime etmedi. Hasan Reis, alt kamaranın kapısını açtı, merdivenlerden inerek buzhanenin olduğu alt odaya girdiler. Kapı kapandı.

Alt oda çok küçük sayılmazdı. Ama hayli doluydu. Tekne motorunun ve buzhanenin olduğu, kazan dairesiyle depo karışımı bir yerdi aslında. Buzhane diye tanımlanan yerse küçük bir odaydı ve kapısı kapalıydı.

Dekan tatsız bir ifadeyle Timur Betim'e baktı:

"Umarım beni buraya olmadık bir iş için çağırmadınız."

"Timur bak," dedi beti benzi atmış olan Egemen Kaner. "Dekan beyin görmesi gereken şey hayati dediğin için rica ettim, dekanım da lütfetti geldi, şimdi o şey neyse görelim de anlayalım hayati durumu bir an önce."

Timur Betim başını salladı. Elbette, kraldan çok kralcı! Daima böyleydi bu işler.

"Hasan Reis!" dedi balıkçıya dönerek.

Bunun üzerine balıkçı iri kolunu uzatıp buzhanenin kapısını açtı, içeri girdi. Ardından Timur Betim, Egemen Kaner ve dekan. Küçük bir odadaydılar. İkiye bölünmüş ama ara kapısı olmayan oda biçiminde bir buzluktu bu.

Ağla çekilen balıkların doldurulduğu balıkçılık sektöründeki deyişlerden biriyle doksan kolilik buzhane. Fakat etrafta balık falan yoktu. Her yer bembeyazdı. Soğuktu. Boştu.

Timur Betim birkaç adımda iç bölmeye gitti. Hasan Reis ise, buzhane kapısının önünde bekledi.

"Buraya gelmeniz gerekiyor," dedi Timur Betim.

İki adam Timur Betim'in durduğu yere doğru gittiler ve baktığı yere baktılar. Dar uzun bir odacıktı bu. Tamamen doluydu. Kıvrılmış, adeta ikiye katlanmış bir şeyle! O anda dekanın da Egemen Kaner'in de gözleri yuvalarından uğrayacak gibi oldu. Egemen Kaner elini yumruk yapıp ağzına tıkadı, dekan ise bembeyaz kesilerek öylece kaldı.

"Bu," dedi Timur Betim. "Dün akşam dalyan açıklarında yakaladığımız bir mutasyon örneği. Bu teknedeki trol halatında, bir demir çengele astığımız kanlı et parçasıyla yemlendi ve yakalandı."

"Bu şey... ö-ölü mü?" dedi güçlükle konuşarak Egemen Kaner.

Bir yandan o acayip yassı kafanın üzerinde dışarı fırlamış ve donuklaşmış gözlere, upuzun kıvrımlı kaygan bedeniyle öylece yatan yaratığa bakıyordu.

"Evet. Ölü."

"Bu... yani... Bu şey... Ne kadar... u-uzun... uzunluğunda?"

"Dört buçuk metre," dedi Timur Betim.

"Bu... nedir?" diye fısıldadı neden sonra dekan.

Timur Betim, pırıltılı siyah gözleriyle dekana baktı ve o net ve alçak tondan, iki adamın da iliklerine işleyen sesiyle açıkladı:

"Bu bir çift solunumlu. Yani dipnoi! Muhtemelen tatlı ve tuzlu suya uyumlu bir gen çaprazlamasının örneği. Onu incelemek için yeterli vaktim ya da imkânım olmadı. Ama besin olarak gördüğü şeyler arasında hem sudaki hem de kıyıda suya yakın noktalardaki insanların olduğundan eminim. Avını tanıyan, aklında tutan ve bilerek peşine düşen bir canlı türü olduğunu da söylemek gerek."

"Bu... Bu nasıl?.." Dekan gözlerini yaratıktan zorla ayırarak profesöre baktı: "Timur Bey... ne dememi bekliyorsunuz bilmiyorum ama... Be-ben... inanın çok... çok şaşkınım şu an."

Timur Betim gözlerini dekandan bir an bile ayırmamıştı:

"Demenizi beklediğim şey; onun fakülte tarafından sahiplenileceği!" Dekanı tartıyor, yaratıktan çok söylediklerinin yarattığı etkiyi ayırt etmeye çalışıyordu. "Onu fakülte adına incelemem için bana hangi şartları sunuyorsunuz sayın dekan?"

Aralarında birdenbire oluşan korkunç bir sessizlik; içinde dehşeti ve paniği de barındırarak buzhaneyi kapladı. Dekan nefes dahi almıyormuş gibiydi. Yaratığa bakıyordu hâlâ. Yüzgeçten evrilmiş gibi duran ya da yüzgece doğru evrilen, ucunda küçük ayalı, uzun parmaklı eller bulunan anormal kolları süzüyordu. Bu kollar, dekanın siyah kusursuz deri ayakkabısının çok yakınındaydılar. Adam midesinin bulandığını hissederek bir adım geri çekildi. Ama gözlerini yaratıktan ayıramadı. Arka bacaklarının ellere göre daha az geliştiğini fark etmişti. Devamındaki kuyruğun haşmetine yenilen kısa bacaklardı

bunlar. Dekan, uzun yıllar bürokrasinin içinde kaldıktan sonra birden geçmişteki mesleki bilgileriyle yüzleşiyor, su canlılarıyla ilgili detayların beyninde ona ilk öğretildiği günkü gibi canlı ve taze kaldığını anlayarak kendisinden korkuyordu.

Dekanın sessizliği üzerine Egemen Kaner konuştu:

"Timur bu... Yani nasıl... Bu... Bu..." Gözlerini devirip başını salladı. "Nasıl böyle bir şey oluşmuş olabilir?" Durup biraz daha fazla düşünmeye çabaladı. Aklı yavaş yavaş başına geliyor gibiydi. "Mutasyon örneği dedin... öyle değil mi? Mutasyon derken... Hani şu evvelki yıl Çeşme açıklarında arızalanan yük gemisiyle mi ilgili bu? Petrol sızıntısı oldu denmişti, sonra yalanlandı. Bu... bu şey... bir tür bozulma falan mı?" Açıkça iğrenerek yerdeki yaratığın cesedine baktı. "Yani... petrol atıkları bu sulardaki deniz canlıları üzerinde..." Devam etmedi. Petrol bozardı muhtemelen. Ama ya yeniden yapmak?

Timur Betim bir süre arkadaşının bu bocalamasını seyretti. Onlarla oyun oynamayacaktı. Tabii ki yalan söyleyebilirdi, hem de kolaylıkla. Onun yeni bir buluş, yeni bir tür olduğundan heyecanla bahsedebilirdi. Doğanın bir mucizesi, doğal seleksiyonun bir hatası olduğundan!

Harika ve umut dolu bir hikâye kurgular ve yönetirdi. Başlangıç için sadece. Birkaç günlüğüne ya da birkaç haftalığına. Sonra, bütün araştırma hakkı kendisine verildiğinde ve tüm imkânlar sağlandığında da deniz canlılarının genetiğiyle oynandığını, bu örneğin de bilinçli olarak üretildiğini açıklayabilirdi, yeni anlamış gibi. Sanki uzun araştırmalar sonucunda bunu ancak çözebilmiş gibi.

Fakat hayat böyle değildi ve Timur Betim de, böyle

şeyler hayal eden bir ahmak değil, başına neler geleceğini tahmin edebilen zeki bir akademisyendi.

Öte yandan dekanlık da yaptığı teklifi hemen kabul edebilirdi. Timur Betim'e pek çok vaatte bulunarak yaratığı okulun laboratuvarına taşıyabilirdi. Birkaç yetkili çağırılırdı. Sorumluluk konusunda fakülteden yana haklı olarak tedirgin olan yetkililer olurdu bunlar. Sonra da mevzuattan söz edilmeye başlanırdı. Bu yaratığı fakültenin ve endişeli yetkililerin kontrolünden alıp kendileri inceleyecek bir kurum ya da bir gönüllü araştırma laboratuvarı falan ortaya çıkardı sonra da.

Bu da dekanlığı anında rahatlatırdı. Resmi prosedür hafiflerdi. Yetkililer de her şeyin yolunda gideceğinden emin olur. Tabii işin duyurulması vardı. Duyurulmayacaktı şüphesiz. Ya da bangır bangır anlatılacaktı muhteşem buluş. Medya çıldıracaktı. Sonra da her şey tam bir şaklabanlığa dönüşecekti. Ya da Timur Betim'in, hareket ettikçe içine gömüldüğü bir çamur tuzağına.

Profesör, buzhane kapısında bekleyen Hasan Reis'le göz göze geldi.

Balıkçının denizde dolanıp duran bu şeyleri neden yakalamadıklarını ve görmezden geldiklerini anlatışını düşündü. Hafifçe güldü. Balıkçı, profesörden bir adım öndeydi.

"Bu," dedi sonunda Timur Betim tane tane. "Özellikle böyle olması için genleri değiştirilmiş bir örnek. Muhtemelen yüzlerce çaprazlama sonucu elde edilen bir tür. Bir mutasyon örneği. Bilerek değiştirilmiş bir canlı. Bilerek böyle döllenmiş hatta suni olarak döllenmiş bir canlı. Bu denizde tek değil. Başka mutasyon örnekleri de var. Onları da gördüm ama yakaladığım sadece bu."

"Ama... ama..." dedi dekan. Gözlerini güç bela yerdeki yaratıktan ayırıp Timur Betim'e dikti: "Kim?"

Timur Betim dekanın Egemen Kaner'den daha çok korkak, daha az dürüst ama daha fazla zeki olduğunu görüyordu.

"Deniz Bilimleri Araştırma Enstitüsü," diye açıkladı bu cümlenin bütün durumu değiştireceğini bilerek.

Dekan ve bölüm başkanı bir kez daha dehşete düştüler. Ama bu sefer kapıldıkları bu dehşete şaşkınlıktan çok sıkıntı ve kaygı eşlik etti. Sinsi bir hesap, ayakları dibindeki anormal yaratığın inanılmazlığını onlara unutturdu. Sorular peş peşe geldi:

"Enstitü olduğunu nasıl biliyorsunuz?" dedi dekan, kontrolü eline almış görünüyordu.

Bu ani değişiklik Timur Betim için hayret verici falan değildi. Açıkça gördüğü gidişatın içinde kendisi de adım adım ilerledi:

"Biliyorum."

"Oradan biriyle mi konuştunuz?"

"Hayır. Çalışma şekillerini ve ekiplerini takip ediyorum."

"Ne zamandır?"

"Bir süredir."

"Pekâlâ," dedi dekan. "Ama... Niye böyle bir şeyi ürettiler... anlamıyorum?"

"Bunun bir tür deney olduğunu ve muhtemelen uluslararası bir projeyle desteklendiğini düşünmek yanlış tahmin olmaz sanırım."

"Bunu... nasıl yakaladınız?"

"Az önce anlattığım gibi," dedi Timur Betim. "Bu balık-

çı teknesindeki trol makarasına bir demir çengel ve yem asarak."

Dekan karşısındaki profesöre ve yerdeki yaratığa baktı. Timur Betim onunla alay mı ediyordu? Alay ediyorsa bile bu dekanın umurunda bile değildi şu an. Hızla düşünmek zorundaydı şimdi.

"Bu şey... gerçekten de bu kıyılarda ve bu denizde..."

"Evet. Bir süredir insan ölümlerine yol açıyor veya risk oluşturuyor."

"Tuncer Toroslu'nun ölümü?"

"Yüksek ihtimal," dedi Timur Betim.

"O halde..." dedi dekan. "O halde..."

Sustu. Egemen Kaner'e baktı. Devam etmedi. Kimin kendisiyle hareket edeceğini, kimi ne kadar kontrol edeceğini hesaplamak zorundaydı. Sırtından yavaşça süzülen buz gibi teri hissederek ürperdi.

"Sayın dekan, evim buraya çok yakın. Daha sakin konuşuruz," dedi Timur Betim.

"Evet," dedi dekan genzini temizleyerek. Böyle bir şeyi gördükten sonra biraz oturup kendine gelmeye ihtiyacı vardı. "Evet, daha sakin konuşsak fena olmaz."

Hasan Reis kenara çekildi, önce buzhaneden sonra alt kamaradan çıktılar. Soğuk deniz havası ciğerlerine dolup onları biraz olsun kendilerine getirdi.

"Bu taraftan," dedi Timur Betim. Dönüp Hasan Reis'e baktı: "Teknede kal!"

"Ya nereye gidecem?" dedi balıkçı.

Egemen Kaner, Timur Betim'in iki yayvan basamakla çıkılan ve olduğu gibi denize bakan muhteşem salonuna ilk

gelişini hatırlıyordu. Timur Betim'in fakülte için yaptığı iyi seçimlerden biri olduğunu düşünmüştü o zamanlar Egemen Kaner. Kendisini sağlama aldığını, kadrosunu göz doldurur hale getirdiğini ve vazgeçilmez olma ihtimalini yükselten küçük, düzenli, güzel projeler yapacağını.

Bir mutant yakalayacağını değil.

Dekansa enstitü hakkındaki konuşmalarını düşünüyordu. Koltuklardan birine dalgın dalgın oturur ve kendisine uzatılan içkiyi reddederken; Timur Betim'in mesleğine, yapabileceklerine, her şeyden önce fakülteye inanan; başkalarının göz boyayan çalışmalarını küçümseyebilen, korkmayan, işini bilen, çalışan ve hırsını kaybetmeyen biri olduğuna inanmıştı. Deniz Bilimleri Araştırma Enstitüsü'nün parıltısını sönükleştirecek, fakülteninse akademik ağırlığını artıracak biri!

Enstitünün bile bile yarattığı canavar bir mutantı balıkçı teknesiyle yakalayıp fakülteyi içinden çıkılmaz ve izah edilmez bir durumun baş aktörü yapacağını değil.

Evet, dekana göre durum içinden çıkılmazdı. Bürokratik tecrübeleri de insan ilişkilerinde gördüğü örnekler de ona bu işin izah edilemeyecek kadar karışık, izah edilmek istenmeyecek kadar sıradışı olduğunu söylüyordu.

Yaratığı alıp nereye götürecekti? Fakülte laboratuvarına mı? Sonra? Medyayı mı çağıracaktı? Güzel, oldukça tantana yaratırdı bu. Daha sonra? Rektörlük bunun incelenmesi için muhteşem ve dünya ayarında bir laboratuvar mı kuracaktı? Hayır. Muhtemelen bu bir ülke meselesi haline dönüşecekti. En iyi ihtimalle en yakın yetkin laboratuvara teslim edilirdi ki o da Deniz Bilimleri Araştırma Enstitüsü'ndeydi. İşte bu harika bir sonuç olurdu. Hele de

bu canavarı onların oluşturduğu masalı doğruysa.

Belki de Ankara'ya gönderilirdi ya da İstanbul'a. İmkânları geniş olan büyük bir üniversiteye. Belki oradan da yurt dışına. Gönüllü çevreciler, doğa bilimciler ve hayvan hakları savunucuları birkaç gösteri yapardı. Videolar ve öğrencilerin konuyla ilgili sosyal medya paylaşımları bin defa tıklanırdı internette.

Sonra?

Dekan bunun bir yere varmayacağını adı gibi biliyordu. Bilmekten çok açıkça görüyor. Bu, sonu insanlığın kazandığı muhteşem bir bilimkurgu film değildi. Bu bir prosedür yağmuru, sorgu sual hatta işler ters giderse soruşturma demekti.

"Dekanım? Sayın dekanım?"

"Ha? Pardon! Evet?" Başını kaldırıp Egemen Kaner'e baktı. Adam kan ter içinde konuşuyordu bu lüks salona geldiklerinden beri. Onu dinlemese de neler söylemiş olabileceğini tahmin edebilirdi dekan. Egemen Kaner, enstitünün bu işin içinde olup olmadığını ispatlamaya kafasını takmış olmalıydı.

"Kalkıp bunu enstitü laboratuvarda yarattı, denizlere saldı, insanlar öldü diyemeyiz," diyordu. Dekan beklediği akışı bir müddet uzaktan izledi.

"Derdimiz enstitüyü suçlamak değil," diyordu Timur Betim de. "Sadece kesin olarak bildiğimiz şeyleri resmi olarak açıklayacağız. Bunu inceleyeceğiz ve resmi olarak tanımlayacağız. Bu, fakültenin kendini ispatı için büyük bir adıma çevrilebilir."

Dekan, Timur Betim'in böyle karışık ve karanlık bir durumda dahi hesapçı ve serinkanlı olduğunu görebili-

yordu. Adamın kafasını çok hızlı ve düzgün kullandığından kuşkusu yoktu. Bu da tedirgin ediyordu biraz dekanı. Ona güvenemezdi. Fazla zeki, fazla özgüvenli, fazla tecrübeli insanlara güvenilmezdi. Bildiklerini öyle istiflemiş öyle defalarca süzmüş olurlardı ki artık etik değerleri kaybeder ve her şeyi yukarıdan, bir tanrı gibi görmeye başlarlardı.

Timur Betim, dekana haklı çıktığını düşündürecek şekilde konuşmaya başlamıştı bile:

"Bunun arkasındaki büyük değişimi, oluşabilecek doğal seleksiyon çarpıklaşmasını görmemiz gerek. Göremeyenlerle uğraşmamalıyız."

"Kaymakamlık?" dedi Egemen Kaner buradan kendine göre bir cevaba saparak.

"Kaymakamlık, dört beş ay sonra açılacak turizm sezonunda buranın kan gölüne dönmesini istemez. Bu ona doğru anlatılırsa istemeyecektir daha doğrusu."

"Nasıl bir panik başlar biliyor musun?" dedi Egemen Kaner.

"Yetkililer adına düşünüyorsun," dedi Timur Betim ona. "İnsanlar, bu yaratığın besinlerinden biri!"

"Tamam. Onu sahil güvenliğe teslim ederiz. Kaymakamlığı da bilgilendiririz." Egemen Kaner dönüp ter içindeki yüzünü dekana çevirdi, sesi yalvarır gibiydi: "Hatta bize yakışan teknik bir rapor ya da tutanak da yazarız." Tekrar telaşla Timur Betim'e döndü: "Sen yazarsın! Sonra da geri kalanını yetkililere bırakırız."

"Yetkililer!" dedi soğuk bir alayla Timur Betim. "Onlar, halkın parasıyla eğitilen bizlerin, gerekeni yapmamızı sağlamak için yetkilendirildiler!" Dekanı ve arkadaşını

küçümsercesine süzdü: "Bilmek için eğitildik, bildiklerimizi kullanmakla yükümlüyüz."

"Bırak bu idealist bilim adamı laflarını Timur ya!" dedi Egemen Kaner. Artık dekanla aralarındaki resmiyeti bir kenara bırakmıştı. Panik boğazını sıkıyordu. "Gerçek hayatın böyle olmadığını bilmezmiş gibi! Muhteşem buluşumuz yüzünden baş tacı edilmeyeceğiz, muhtemelen sorguya çekileceğiz. Özellikle de bu yaratığın insan öldürdüğü ya da öldürebileceğini söylersek."

"Abartıyorsun," dedi Timur Betim. "Bir köpekbalığı türü bulduğunda seni hapse mi atıyorlar? Kendi saçmalıklarına kendin de inanmıyorsun."

"Bu bir köpekbalığı değil!" dedi Egemen Kaner. Çileden çıkarak ekledi: "Onun özellikle oluşturulduğunu söylüyorsun bir de!" Elleriyle yüzünü ovdu. "Başımız derde girecek!"

Timur Betim arkasına yaslandı ve sivri bakışlarını dekana çevirdi:

"Sayın dekan, bu her zaman rastlanmayan bir durum. Peki derseniz altından kalkarız. Gereken desteği almak için yurt dışından da daha önce çalıştığım üniversitelerden de destek ararım. Kişisel ya da kurumsal. Siz arkamızda durursanız bu, bizim kontrolümüzde ve kesinlikle kötüye kullanılmasına ya da ihmal oluşmasına izin verilmeyen bir konu olur. Bu, Su Ürünleri Fakültesi'nin yüz akı, taşın altına elini koyuşu ve sorumluluğunu, bilgisini gerektiği gibi toplum yararına kullanışı olarak kayda geçer." Koltuğunda öne eğildi. "Bu denizlerdeki bilimsel çalışmaların söz hakkını da sarsılmaz bir güvenle fakülteye verir. Bunu istemez misiniz?"

Dekan Timur Betim'e kararsızlıkla baktı.

"Bana somut adımlardan bahsedin Timur Bey," dedi sonunda. "Bunu alıp laboratuvara götürdük. Rektörlüğe, kaymakamlığa, valiliğe, sahil güvenliğe haber verdik. Biliyorsunuz eksiği var fazlası yok bu kurumların. Bunu bize bırakırlar mı? Hayır. Bu kıyılar anında araştırma gemileri, yabancı araştırma grupları, belgesel kanalları ve televizyoncularla dolar. Sonuç?" Dekan da öne eğildi: "Sonucu öğrenmemize asla izin vermezler. Devre dışı bırakılmamız en çok birkaç ay sürer. Dış kapının mandalı pozisyonunda burada araştırma yapan grupları ve kurumları ağırlayıp laboratuvar işçiliği yaparız." Derin bir nefes aldı: "Bu en iyimser ihtimal."

"Kötümser ihtimal ne?"

"Soruşturma geçirmek!"

"Ne için soruşturma?" dedi Timur Betim.

"Kıyı şeridinde kimyasal değişim yaratmak, laboratuvar atıkları atmak, uygunsuz deney yapmak, habitatı değiştirmek!"

"Habitatı değiştirmek mi?" dedi alay ve inanmazlıkla Timur Betim. "Biz devasa bir nükleer santral, bir kimyasal işlem merkezi, yasadışı atıkları olan fabrika falan değiliz."

Dekan başını iki yana salladı:

"Bu yaratığı fakültede istemiyorum. Onu görmedim. Buraya da sadece sizin davetiniz üzerine geldim. Balıkçıyı tanık gösterirseniz Egemen de tanıklık yapacaktır." Ayağa kalktı. "Bu şeyden kurtulun Timur Bey ve sadece öğrencilerinizle ilgilenin. Sorun çıkarmayı da denemeyin!" Kapıya doğru yürüdü.

Timur Betim ve Egemen Kaner göz göze geldiler. Egemen Kaner başını iki yana salladı. Yavaşça ayağa kalktı.

"Beni haberdar et Timur," dedi pürüzlü, gergin bir sesle.

"O halde sayın dekanım, fakülteyle ilişiğimi kestiğime dair..." diye dekanın arkasından seslendi Timur Betim.

Dekan dönüp Timur Betim'e baktı:

"Hayır, Timur Bey. İstifanız söz konusu bile değil! Burada, gözümün önünde olacaksınız ve ben, sizin ne yaptığınızdan emin olacağım." Tatsız bir şekilde ekledi: "Mümkün olduğunca!"

İki adam, deniz manzaralı lüks salonu gerisin geri geçtiler. Kapıdan çıkmadan önce dekan aynı cümleyi yavaşça tekrar telaffuz etti:

"O şeyden hemen kurtulun profesör!"

Ve evden çıkıp gittiler.

Profesör, kapanan kapıya bakarak öylece durdu. Düşünüyordu. Yeniden.

Takas

Giray Demirhanlı, o sabah enstitü müdürünün odasındaydı. Makam masasının önündeki koltuklardan birinde arkasına yaslanmış, ayak ayak üstüne atmış kahvesini yudumluyordu.

Enstitü müdürü Bahadır Hürgenç, uzmanlığını balıkçılık anabilimdalı üzerine yapmış ve buradaki görevini de evrakları iyi takip etmekle sınırlandırmış bir adamdı. Profesör olmayı, maaşında hatırı sayılır bir fark ve isim tabelasında parlak bir unvan olarak gördüğü söylenebilirdi.

Şu deneysel araştırma projesinin başındaki Giray Demirhanlı'nın yönettiği ulusal projeyle pek ilgilenmiyordu. Bulaşmaya da niyeti yoktu. Gerekli evrakları imzalıyordu ve onlarda da bir sorun yoktu. Enstitünün yabancı eleman kaynaması ortama hoş bir hava veriyordu ama Bahadır Hürgenç, yabancı dile çok meraklı değildi. "Timothy ve Anastasis'in de katılacağı bir yemekte..." diyordu Giray Demirhanlı. Bu tür şeyleri çok duyuyordu Bahadır Hürgenç ondan. Alışkın bir tavırla başını salladı. Koltuğu rahat ve esnekti.

Konuşmanın kıvamını bulduğu bir anda iç hattan sekreteri onu birinin görmek istediğini söyledi. Enstitü müdürü meşgul olduğunun söylenmesini isteyecekti ki kapı açıldı ve sekreterinin itirazları eşliğinde orta boylu, atletik yapılı, saçları tamamen kazıtılmış bir adam içeri girdi ve o tuhaf bakışlı siyah gözlerini onlara dikti. Bakışları rahatsız edecek şekilde keskin ve pırıltılıydı.

"Ne oluyor?"

"Müdürüm çok özür dilerim ama..." dedi sekreter.

"Timur Betim," dedi gelen adam müdüre doğru birkaç adım atarak. "Su Ürünleri Fakültesi'nden!"

"Fakülteden mi?" dedi müdür. "Anlamadım?"

"Deniz biyoloğuyum. Mutasyon üzerine uzun yıllar çalıştım!" diye sinsi bir imayla vurguladı Timur Betim. Korkunç derecede öfkeli görünüyordu.

"Yani... Fakültedeki uzmanlardan biri misiniz?" dedi Bahadır Hürgenç. Afallamıştı.

"Profesör," diye düzeltti Giray Demirhanlı. "Fakültedeki profesörlerden biri." Güldü. "En ilginci hatta." Sonra bakışlarını Timur Betim'e çevirdi, onu ilgiyle süzdü. "Sizi buraya hangi rüzgâr attı?"

Enstitü müdürünün gözleri Timur Betim'le Giray Demirhanlı arasında şüpheyle gidip geldi. Sekreterine işaret etti:

"Tamam Sevilay Hanım, teşekkürler."

Kadın Timur Betim'e öfkeli bir bakış attıktan sonra odadan çıktı, kapı kapandı.

"Buyurun?" dedi enstitü müdürü koltuklardan boş olanını göstererek. Hâlâ adamdan emin olamıyordu ama Giray Demirhanlı'nın onu tanıyor oluşu yüzünden belli bir yere kadar nezaket kurallarına uyacaktı.

Ama adam oturmadı. Masaya biraz daha yaklaştı:

"Zamanım yok," dedi. "Buraya bir anlaşma yapmaya geldim."

Bu cümle enstitü müdürü için hiçbir şey ifade etmedi ama Giray Demirhanlı gözlerini kısarak Timur Betim'e baktı ve tekrar gülümsedi:

"Müsaade ederseniz Bahadır Bey, misafirimizle bizzat ben ilgilenmek isterim."

Dışarı çıktılar ve tek kelime etmeden uzun, denize bakan pencerelerden bolca ışık alan bir koridor boyunca yürüdüler. Bir sekreter odasından geçip başka bir makam odasına girdiler. Giray Demirhanlı, kapıyı kapatarak Timur Betim'i bir kez daha alıcı gözüyle süzdü.

"Demek müdürünüz bu konuda yetkili değil!" dedi Timur Betim doğrudan konuya girerek.

"Oturmaz mısınız?"

"Bir anlaşma teklif ediyorum. Hızlı karar verecek ve anlaşmaya uyacaksınız."

"Timur Bey, beni şaşırtıyorsunuz?"

Timur Betim, gözlerini beyaz saçlı adamdan bir an bile ayırmadı ve bir kez bile kırpmadı:

"Cesedi size teslim edeceğim."

"Ceset?" Giray Demirhanlı ilk kez yüzündeki o soğuk ve neredeyse sabit, hafif tebessümü kaybetti. "Hangi ceset profesör?"

"Dört buçuk metrelik bir dipnoi cesedi."

Giray Demirhanlı'nın yüzü perde perde soldu, dudağı titreyip aralandı. Gözlerinde kararan, tehlikeli bir bakış belirdi. Yavaşça gidip pencerenin yanında durdu. Dışarı baktı. Sonra dönüp tekrar Timur Betim'le göz göze geldi.

"Nerede?"

Timur Betim hafifçe güldü. Buz gibi, berbat ve çok belirsiz bir gülüştü bu:

"Hayır, aşağıda, kapının önünde değil. Önce onu isteyip istemediğinizi söyleyeceksiniz. Sonra da ben size şartlarımı söyleyeceğim."

"Bu tehlikeli bir oyun profesör. Bizim işlerimiz zannettiğiniz kadar basit kurallarla yönetilmiyor."

"Şartları konuşmak istediğinizde beni arayın."

Timur Betim çıkmak için hamle etti. Giray Demirhanlı atıldı:

"Şart yok!"

Timur Betim kapı kolunu kavradı.

"Bu hayatınıza mal olabilir."

Kolu çevirdi.

"Tahmin yürütüyor ve blöf yapıyorsunuz!"

Açtı.

"Pekâlâ! Başka kim biliyor?"

Timur Betim kapıyı kapattı.

Birbirlerine baktılar.

"Bir takas istiyor."

Lale Adar, Zeki Arkın ve Daniel Jason şüpheyle proje başkanına bakıyorlardı. Giray Demirhanlı, Altum'da, özel görüşmelerin yapıldığı küçük bir odadaydı. Canı sıkkındı.

"Onu devre dışı bırakabiliriz," dedi yavaşça. "Ama yönetim daha fazla dert istemiyor. En azından bu ara." Başını yana yatırdı. "Öte yandan, bu örneği ele geçirmek..." Derin bir nefes aldı.

"İsteğini kabul etmemizin ne sakıncası var?" dedi Daniel Jason. "Bunu istediğine göre detaylar hakkında bilgisi yok. Talep ettiği şey ona ait olarak kalamaz."

"Adam bir aptal gibi onu istiyor," dedi öfkeyle Giray Demirhanlı. "Israrla istiyor! Neden?"

"Kişisel bir şey olmalı. Öyle olduğunu biliyorduk," dedi Lale Adar. "En azından umuyorduk."

"Hayır!" dedi Giray Demirhanlı. "Kişisel zannetmemiz için oyun oynadı. Onu istiyor çünkü bir örneği incelemekten feragat edecek ama asıl önemli veriye ulaşacak."

"Hangi veriye ulaştığı kimin umurunda? Bunu başkalarına anlatmasının bir yolu yok!" dedi Zeki Arkın. "Ayrıca kafasının içinde ne olduğu ve bununla nereye vardığını öğrenmek için iyi bir yol. Ona istediğini verelim. Ona ne yapacağı, bize profesör hakkında bilgi verecek."

Giray Demirhanlı dudaklarını büktü:

"Bu bizi kayba uğratırsa?"

"Buna değer," dedi Zeki Arkın. "Neticede o, örneği yakalamayı tesadüfen başarmış olamaz. İzlediği yolun sezgisel olduğunu düşünmek aptallık olur. Sistematik biçimde ilerledi ve onu buldu. Bu adamı devreden çıkarmanın bize faydası yok. Onun kafasının içinde kendimize yeni bir yol bulabiliriz." Proje başkanına baktı: "Bırak istediğini alsın! Şimdilik!"

Gece zifiri karanlıktı. Deniz Bilimleri Enstitüsü'nün bulunduğu sahilde iskeleyi aydınlatan projektörlerin bazıları söndürülmüştü. Deniz sise gömülüydü. Yine de kumluktan çıkıp derin sulara uzanan iskelenin ucundaki küçük teknenin silueti seçilebiliyordu.

Bu küçük teknenin güvertesinde bir hareket oldu. Sert bir sürtünme sesi duyuldu. Sonra biri, iskele üzerinde tekerlekli bir şeyi sinir bozucu bir gürültüyle sürüklemeye başladı. Kıyıdaki birkaç kişi, birkaç saniye sonra iri kıyım bir adamın, ucuna takılı demir çubukla çektiği dar uzun ve alçak bir platformu ve bu platforma konmuş brandayla örtülü yükü gördü. Fakat aldıkları talimat üzerine hiçbir harekette bulunmadılar.

Hasan Reis, demir çubuğa var gücüyle asılarak gürültüyle çektiği şeyi iskeleden geçirip binaya giden beton yola çıkardı. Platform, tekerlekleri yüzünden aynı gürültüyü beton yolda da çıkararak balıkçının ardından sürüklenmeye devam etti. Etrafa dağılmış görünen çok sayıda kişinin sessiz eşliğiyle koca gövdeli balıkçı, koca gövdeli yükünü Deniz Bilimleri Araştırma Enstitüsü'nün bodrum girişindeki çift kanatlı kapıya kadar güç bela getirdi ve kapıdan içeri soktu.

Kısa bir soluklanmadan sonra tavana gömülü beyaz ışıkların aydınlattığı geniş bir koridor boyunca bodrum katında da yoluna devam etti. Artık zorlanıyordu. Ama durmadı. Koridorun sonunda Timur Betim'i gördü. Son bir gayretle yanına kadar gitti. Durdu. Nefes aldı. Demir çubuğu bıraktı, çubuk sert bir çınlamayla mermer zemine düştü.

Zeki Arkın, gözlerini kısarak yüzünü buruşturdu. Arkada bir kapı açıldı. Timur Betim, tekerlekli iskemlede kendisine doğru getirilen kızı gördü. Kız da onu! Fakat tek kelime etmediler. İçinde bulundukları bu an tamamen bulanıktı sanki. Tuhaf bir gerçek dışılık hissiyle yapıyorlardı her şeyi.

Serum kızın kolundan çıkarıldı. Kız adamın bina önün-

deki arabasına dek iskemlede götürüldü. Profesör öğrencisini kucakladı, arabasının arka koltuğuna yatırdı. Hasan Reis'in iskelede uzaklaşan kaba hatlı siluetine baktı. Arabanın motorunu çalıştırdı. Farlar, karanlık kumsalı ve ötesinde uzun iskelenin baş kısmını aydınlattı. İleride balıkçı teknesinin motorunun sesi yavaşça uzaklaştı. Timur Betim, arabayı çevirdi ve dalyanın doğu yakasına doğru yola çıktı.

Sevgili

Güzin, kanepeye yavaşça bırakıldığını fark etti. Adamı hissediyordu. Onun evinde olduğunu. Henüz sabah olmadığını. Bilinci yerine geliyordu. Fakat gözlerini açması zaman aldı. Hafifçe öksürdü. Yutkundu. Elini boğazına götürdü. O zaman, üzerinde hâlâ Altum'daki vücudunu boğazından ayak bileğine dek saran elastik tulum olduğunu anladı.

"Onu çıkaracağım," dedi adam usulca.

Kızın gözleri var gücüyle açıldı:

"Hayır..." diye fısıldadı.

"Zannettiğin gibi bir şey değil. Çekingenlik göstereceğin aptalca bir zamanda da değiliz," dedi adam.

Sert konuşmuyordu. Canı sıkkın ya da öfkeli de konuşmuyor. Azarlamıyor. Tehdit etmiyor. Ne yapıyordu peki? Niye getirmişti Güzin'i buraya? Niçin buradaydı? Ne karşılığı? Bir şey karşılığındaydı, bunu biliyordu Güzin. Çünkü bir takastan bahsedilmişti ona. Hayal meyal hatırlıyordu. Adam kendisini takas etmelerini istemişti. Neyle?

Bunları kafasından geçirirken canı yanıyordu sanki.

Beyninde rastgele koparılmış elektrik telleri sürekli kısa devre yapıyor gibiydi. Yine de adamın onu soymasına engel oldu.

"Pekâlâ!" dedi Timur Betim. Kızın yanına koltuğun kenarına oturdu. Yorgun yüzünde yine de tuhaf bir enerjiyle, pırıl pırıl yanan siyah gözlerini ona dikti. Dudağı hafifçe, keyifsiz bir tebessümle büküldü: "İyi misin?"

"Biraz."

"Ne verebilirim sana?"

"Hiçbir şey," dedi kız. "Su. Biraz," dedi sonra.

Adam ona su getirdi. Kız birkaç yudum aldı. Gözleri adamınkini buldu. Temkinliydi. Bunu o kadar net hissediyordu ki Timur Betim. Kızın, ona böyle kolaylıkla teslim edilmiş oluşundaki ihtimallerin farkındaydı. Kendisinden o mutantla ilgili bilgi dahi istememişlerdi. Nerede bulduğu, nasıl yakaladığı, nasıl bir refleks gösterdiği, nasıl öldüğü...

O halde hesap başkaydı. O halde her şey devam ediyordu.

Kanepenin yastığına dağılmış simsiyah gür saçları, kâküllerinin altındaki iri, derin gözleri ve o buğulu mat teniyle bir suluboya tablo kadar resimsi ve etkileyici olan kız; irtibatı sürdürmelerinin, Timur Betim'i kontrol etmenin en etkili yolu görülerek verilmişti ona. Açık açık!

Bile bile almıştı adam da. Yalnızca kızın memnun olup olmayacağını bilmeden. Kendisinin onu koruyup koruyamayacağını kestiremeden. Fakültede, evinde, bu sayfiye yerinde hayatına nasıl devam edeceğini umursamadan!

"Benimle ne yapacaksınız?" dedi kız hafif bir sesle.

Adamın tuhafına gitti bu cümle. Soruya; cinsel istekler

veya çıkar hesapları açısından anlamlar yüklemek aklına gelen ilk şey olmasına rağmen adam aklının izinden gitmedi. Sezgilerine güvendi ve ilgiyle kıza baktı:

"Ne yapmalıyım?"

"Hiçbir şey!" dedi kız neredeyse acıyla.

Onu korkutmak en son istediği şeydi. Çaresiz ya da tuzakta hissetmesini sağlamak. Ucuz ya da çıkar aracı gibi. Ya da sadece bir arzu nesnesi. Bir pazarlık figürü. Düşünceleri karmaşıklaştı. Güzin'le ilgili neyi istediğini kendi de bilmiyordu. Belki de işi cazip hale getiren buydu.

"Sana ne yapmamdan korkuyorsun?" dedi bunun üzerine adam.

"Sadece konuşmanızdan."

Konuşmak? Dinleniyorlar mıydı? Hayır, çok basit bir yoldu bu. Kızı şüpheyle, kaşlarını çatarak bir süre sessizce süzdü. Sonra gözlerini yumdu. Zaaf göstermesini bekliyorlardı belki de. Ama zaafla gerçek birbirinden ayrıydı artık. Belki başlangıçta değil ama bir süredir açık arayla birbirinden ayrı!

Adam içinde, bir süredir zaaf olmaktan çıkıp gerçek hale gelmiş duygularını serbest bıraktı. Kısa bir an için yaptı bunu. Göğsüne dolan heyecan ve nefesini kesen bir merakla eğildi kızı öptü. Kız da onu. Dudakları soğuk, yumuşak, nemli ve tuzluydu. Adamın dudaklarının arasında kısa bir an kaldılar. Sonra büküldüler ve kız hıçkırdı. Ağlamaya başladı.

Profesör geri çekildi. Kaşlarını çattı. Aynı anda yumuşak, yorgun bir tebessümün yüzüne hâkim olmasına da izin vererek öğrencisine baktı. Onun artık kendisi için yalnızca sevgili olduğunu düşündü, yalnızca ve daima bir

sevgili! Karşılık bulsa da bulmasa da hislerinin yaptığı bu tanım adam için değişmez bir şekilde öne geçti.

"Neden ağlıyorsun?" dedi usulca. Kızın yanağını başparmağıyla yavaşça sildi. Avcunu kızın yanağına koydu, sıcak gözyaşları eline bulaştı. Sakindi. Kızın ilk kez şahit olduğu, belki adamın yıllar sonra ilk kez gerçekten denediği bir şefkatle mırıldanarak yürekten tekrarladı: "Neden ağlıyorsun?"

Gözleri birbirinin gözlerinde gidip geldi. Kız hıçkırıklarını tutmak için dudaklarını sımsıkı büzerek kapattı. Başını kaldırıp iki elini de ensesine götürdü, üzerindeki tulumun fermuarını açtı, boğazını saran yakasıyla dar giysisini çekip omuzlarına dek sıyırdı. Adamı sarhoş edip her şeyi puslandıran o pürüzsüz mat teni gözler önüne serildi.

Timur Betim şefkatinin içinde kalarak eğilip kızın omzunu öptü:

"Şimdi dinlen," dedi sadece. Kıza gülümsedi. Başını bu yumuşak serin tenden kaldırdı, gözleri az önce öptüğü yere ilişti. Bakışları keskinleşti. Hızla kızın cildini taradı. Güzin, başını geriye atarak ince boynunu adamın gözleri önüne serdi ve profesör, insan embriyosunda dördüncü haftada kaybolarak ortakulak boşluğuna dönüşen solungaç yarıklarını tamamlanmış haliyle gördü.

İkinci Kitabın Sonu

DENİZ ERBULAK

YANSIMA

KADERİN İPLERİ KESİLDİĞİNDE, YOLLAR DEĞİŞİR,
KAÇANLAR KOVALAYAN OLUR, AVLAR AVCI.
GEÇMİŞ GELECEĞE KARIŞTIĞINDA, HİKÂYELER DEĞİŞİR,
KAHRAMANLAR CANAVAR OLUR, ÂŞIKLAR YABANCI.

www.dexkitap.com
/DEXpub

Denizin dibinde dolanan gölgeler...

Kayalık ıssız koylarda fotoğraf çeken turistler...

Lüks teknelerinde yolculuk eden insanlar...

Deniz kıyısındaki üniversitelerde öğrenciliğin
tadını çıkaran gençler...

Başından beri her şeyin farkında olan balıkçılar...

Gizlice değiştirilen yaşam türleri ve tahmin edilemeyen sonuçlar...

Profesör Timur Betim artık neyin peşinde olduğunun farkında!

Ona yardım edebilecek insanlarsa son derece az.

Güzin'e gelince... Timur Betim, onun bir kurban mı yoksa
sadece bir yem mi olduğuna karar vermek zorunda.

Bu, neşeli bir tatil hikâyesi değil!
Bu, gerçek olduğundan belki de hep şüphelendiğimiz şey!

Çeşme'nin koylarında başlayan macera,
Derindekiler serisinin ikinci kitabıyla devam ediyor...

DEX
www.dexkitap.com
/DEXpub

ISBN 978-605-09-4507-2
9 786050 945072
sertifika no. 11940
Tavsiye Edilen Satış